

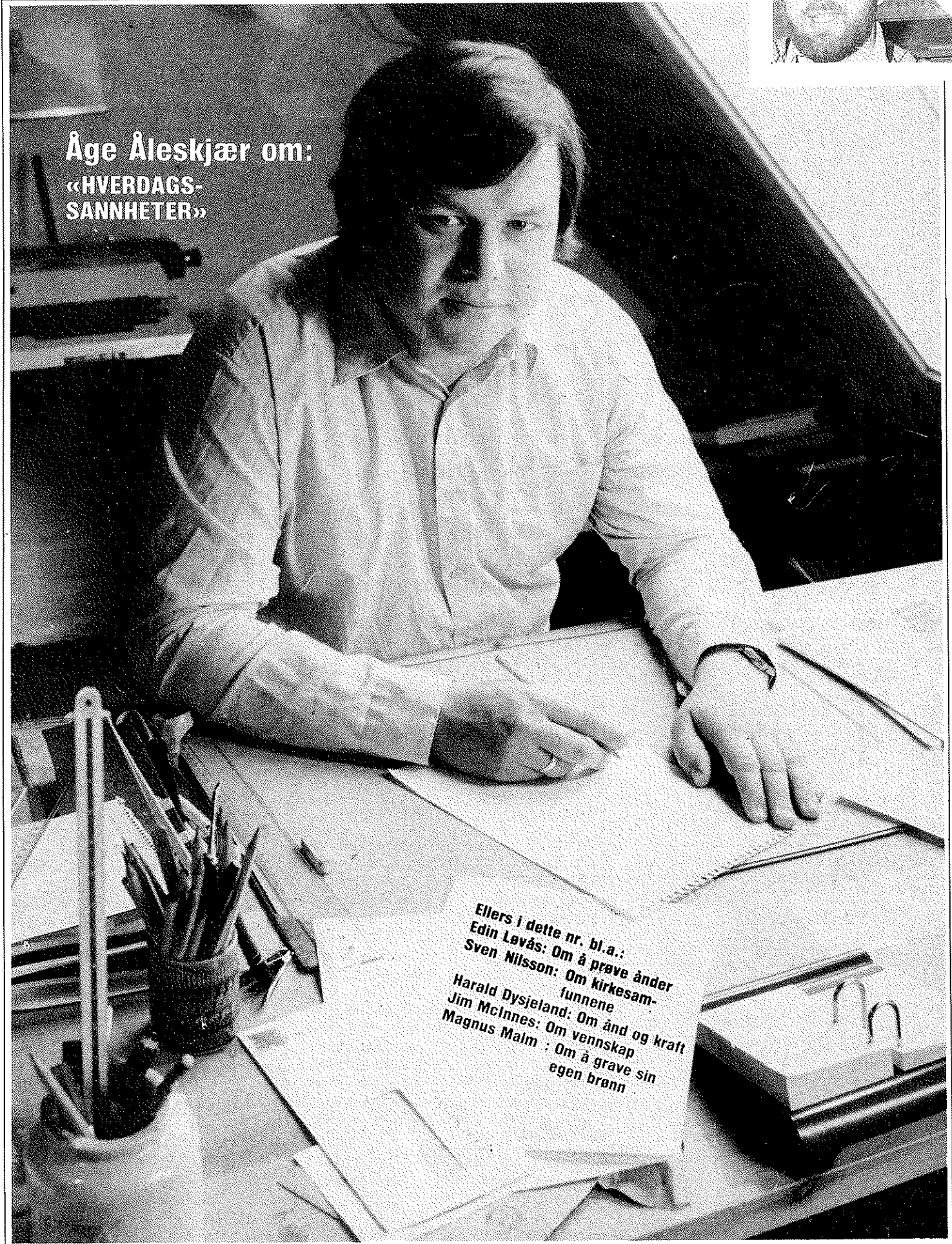
Nr. 4
Juli/avg. 1982
Kr. 10,- pr. stk.

PIONEREN

Tormod
Engelsvikens mæ-
doktoravhandling om
«Andens gaver».

Åge Åleskjær om:
«HVERDAGS-
SANNHETER»

Ellers i dette nr. bl.a.:
Edin Levås: Om å prøve ånder
Sven Nilsson: Om kirkesam-
funnene
Harald Dysjeland: Om ånd og kraft
Jim McInnes: Om vennskap
Magnus Malm : Om å grave sin
egen brønn

REDAKTØR

Rolf Erik Janøy

Redaksjonens adresse:

Baggerødgt. 5
3190 HORTEN
Tlf.: (033) 44 726**EKSPEDISJONENS ADRESSE:**Postboks 8
4480 Kvinesdal
Tlf. (043) 50 711**MEDARBEIDERE**Leif Jacobsen
Robert Kvalvaag
Edin Løvås
Jim McInnes
Sven Nilsson
Sigvard Wallenberg
Åge Aleskjær

Medarbeidere fra

T.B.Bibel og Misjonsinstitutt:
Arlil Edvardsen
Martin Meland
Marit K. Rasmussen
Sigurd Sørhus**TEGNERE:**Leif Harry Håvåg
Rolf Jansson
Ivar Øksendal**GRAFISK FORM**Leif Harry Håvåg
Yngvar Martinsen**DISTRIBUSJON**

Judith Bettum

ABONNEMENTkoster kr. 60,00 pr. år. Intet tillegg for abonnenter i utlandet. **BESTILLING** av Pioneren kan skje ved at du sender ditt navn og adr. til vår **EKSPEDISJON**. (SKRIV TYDELIG.) 1 års prøveabonnement for ½ pris kr. 30,00.
Gi Pioneren 1 år til venner og kjente.
Abonnement er bindende inntil oppsigelse skjer.**POSTGIROKONTO**

Pioneren	3 19 84 62
Misjonsskolen	5 62 09 35
Operasjon Ungdomsteam OUT	3 75 17 08

Skulle det passe bedre å bruke bankgiro, kan du bruke bankgiro 3080.00716. Vennligst oppgi da hva sendingen gjelder og avsender.

TAKK FOR DIN GAVE TIL ARBEIDET!

ARTIKLER i bladet står for forfatterens eget syn og behøver ikke alltid stemme overens med redaksjonens oppfatning.

INNSENDT STOFF som ønskes trykt bør helst være maskinskrevet med dobbel linjeavstand og bare på den ene siden av arket. Legg ved fraktert returkonvolutt dersom ikke bestilt materiale ønskes i retur hvis det ikke blir brukt.

ETTERTRYKK av redaksjonelt materiale (artikler, tegninger, foto) tillates kun etter forhåndsavtale med redaksjonen. Sitater fra bladet må ha tydelig kildeangivelse.

ANNONSER: sendes til redaksjonen, kr. 2,50 pr. spalte millimeter.

SATS: E. Sem A/S, 1750 Halden

PAST UP,

REPRO: Print, Skogstua, Asak, 1750 Halden

TRYKK: Kvina Trykk, 4480 Kvinesdal

UTGIVER:Troens Bevis Bibel- og Misjonsinstitutt
4480 Kvinesdal

Et åndens verk

Av Rolf Erik Janøy

Det er ikke bare utenforstående som undrer seg over de mange ulike retninger og kirker i kristenheten. Stadig flere kristne stiller alvorlige spørsmål ved denne situasjonen og finner den forvirrende, svekkende og ubibelsk.

Klar tale

Hvor vederkvegende er det ikke å vende sinn og tanker bort fra de mange retninger, organisasjoner og meninger, og fordype seg i Skriftens menighets-syn. Menigheten er i sentrum av Guds planer med sitt folk, derfor bør enhver kristen med iver søke å ha et klart bibelsk syn på menigheten.

Paulus ble på en særlig måte brukt av Gud for å åpenbare for oss hva menigheten er. (Efs.3,1-11) Han bruker flere rike bilder som skal hjelpe oss til å fatte Guds hensikt med menigheten. Men det er ett uttrykk han stadig gjentar, og som er en **nøkkel** til forståelse av sentrale sider ved menigheten. Det er uttrykket: **KRISTI LEGEME**.

I 1. Kor.11,11-27 får vi klarlagt hvordan Herren selv ser på sin menighet. Likesom Kristus bare kan ha **ett** legeme, har Gud bare **en** menighet. Hver enkelt som Gud har gitt nytt liv, er et lem på dette **ene** menighetslegemet. Som Guds folk tilhører vi alle den samme menighet: Kristi legeme. Om dette taler Skriften tydelig og klart.

Historien

Den som i dag kommer til troen på Jesus Kristus, må samtidig ta stilling til en rekke kirkesamfunn som har vokst fram under historiens gang. Ingen slipper unna dette, det er en del av den virkelighet vi som kristne befinner oss i og må leve med. Noen har forsøkt å «melde seg ut» av denne situasjon, for å være fri fra alle kirkesamfunn. Om motivet har vært det beste, har resultatet bare blitt mer splittelse. Dessuten blir «de frie» også et parti i kristenheten, for som Severin Larsen sier: «Hvordan kan en unngå å tilhøre et parti, så lenge alt er oppdelt i partier?»

Overflaten

Alle som har lest kirkehistorien, burde vite at den enhet vi har i Kristus, ikke

kan åpenbares ved overflateløsninger. Den enhetsprosessen som er drevet av Den Hellige Ånd, pågår i Guds folks hjerter. Ånden arbeider i harmoni med Guds ord og viser oss at vi **alt** er lemmer på det **samme** legeme. Da begynner vi å se kristne fra ulike samfunn som forent med oss selv i Kristus. Hemmeligheten til at den enhet vi har i Kristus kan åpenbares mer og mer, er at vi mer og mer får se menigheten slik Herren ser den. La oss ikke bli opptatt av å bytte organisasjonsformer, danne «nye» menigheter, eller melde oss ut av protokoller, det er i denne sammenheng bare et sidespor. Ingen har blitt løst fra partiånden ved en utmelding, det må skje noe på et langt dypere plan med den saken. Når vi ser på **andre kristne som lemmer på det samme legeme som jeg selv tilhører, og ser på Kristus som det eneste hode for menigheten, og begynner å leve i denne bibelske virkelighet, da fremmes Åndens enhet.**

Åndens verk

Når et kirkesamfunn inntar den plass i våre hjerter som Kristus alene skulle ha, slik at vår kjærlighet, lojalitet og identitet mer knyttes til et bestemt samfunn enn til Kristus og hans legeme, da er det grunn til å blåse alarm. Da kommer kirkesamfunnet i strid med grunnleggende prinsipper i Guds ord, og blir en hindring for sunn åndelig utvikling. (Les Sven Nilssons artikkel i dette nr.)

Men vi ønsker ikke å være blant de som kritiserer eller nedvurderer det store arbeid som pågår i de mange ulike lokale menigheter. Tvertom vil vi gjerne støtte og oppmuntre menighetsledere og kristenfolk som trofast arbeider for Herren, i disse menigheter. Det er tross alt her storparten av Guds folk i dag befinner seg. Det er et stort behov for gjenopprettelse av den bibelske menighets hensikt og funksjon, og vi er overbevist om at det vil skje. Fornyelse og Åndsutgytelse sender Herren for at det skal komme alt Guds folk til nytte. Fornyelsesgrupper som isolerer seg i kritikk mot andre menigheter, svikter det kallet de har fått til å tjene og vilsigne i den sammenheng de står. La oss ikke skape nye, kunstige skillelinjer mellom f.eks. «fornyelsen» og «de etablerte samfunn». La oss ha tillit til at enhet og åndelig utvikling vil skje som et **Åndens verk**.

Orientering til leserne

Vi etterlyser

dere som ikke har betalt abonnement for 1982. Deres skulle ha fått en purring i posten, men dette har ikke vært mulig p.g.a. overgang til data i vår ekspedisjon. Vi mangler en del tusen kroner i abonnent-innbetaling, så da forstår du hvor viktig det er at hver enkelt sender **sin del**. Tenk etter om du har betalt.

Har du mistet giroen så, be om ny, eller send inn kr. 60,- på giro 3 19 84 62, og merk på giro at det gjelder abn. for 1982. Ønsker du ikke å abonnere mer så husk å gi melding om dette til vår **ekspedisjon**.

Fra neste år vil det forhåpentlig bli orden på dette. Takk for hjelpen!

Annonser

Som leserne sikkert har lagt merke til, så tar vi bare inn annonser som kan ha interesse i forbindelse med det kristne arbeidet. Derfor er våre annonser godt stoff og av interesse for våre lesere. Vi har ikke hatt kapasitet til å tegne annonser, men flere og flere oppdager at gjennom Pioneren når de en stor og interessert leserkrets. Vi har også holdt en rimelig annonsepris på kr. 2,50 pr. spalte millimeter. Vi må ha alle annonser som skal med i et bestemt nr., **minst** en mnd. før utgivelsesmåned. Har du noe du vil gjøre godt kjent i ulike kristne kretser, så når du mange med en annonse i Pioneren. Send den til vår **redaksjon**.

«Nordisk konferens»

for åndelig utrustning, som vi omtalte i nr. 2 og 3 ser ut til å få en stor oppslutning. Påmeldinger også fra Norge strømmer inn. Vi vil derfor gjøre oppmerksom på at de som drar ned **på forhånd** må ha ordnet med overnatting, eller at de kommer med husvogn, telt e.l. Kan du **selv ordne** overnatting, er du velkommen til å dra ned til denne aktuelle samling for fornyelsesvekkelsen over hele Norden. Du vil sikkert få mange og sterke inntrykk av hva Gud gjør i våre naboland i vår egen tid. Tid: 27. juli—1. aug. Sted: Ralingsås-gården ved Aneby.

Forsidene

Svein Thorkildsen har hatt ansvar for utforming av forsidene for dette nr. og nr. 3.

Roland Wolst er formann i hovedkomiteen for «Nordisk konferens». Han har sammen med levende brødre i Kronobergsmissionen nedlagt et stort arbeid i forberedelsene av denne konferansen som vil samle deltagere fra alle de nordiske land.

Kronobergsmissionen eier Ralingsåsgården som Konferansen skal holdes på. Wolst leder ungdomsarbeide som Kronobergsmissionen driver. Kronobergsmissionen er en batistisk retning som samarbeider med Ørebro baptistene.

PIONEREN

— I tjeneste for Kristi legemes oppbyggelse —

- **FELLESSKAP** på Jesu forsonings grunn. Ef 2,14—18. Kristus som menighetens hode og Herre. Ef 5,23. Enhver kristen et lem på Kristi legeme, menigheten. 1 Kor 12,27. I Kristus er alle gjenfødte hverandres lemmer i et organisk livsfelleskap i kjærlighetens sambånd. Rom 12,4. Kol. 3,14. Kjærlighetens tålsomhet, Åndens enhet binder alt Guds folk sammen i fredens sambånd. Ett Legeme — én Ånd — én Herre. Ef 4,2—6. Den Hellige Ånd virker fram et praktisk omsorgsfelleskap i hjem og menighet som sin frukt. Apgj 2,42—44. Gal 6,22.
- **UNDERVISNING**, inspirert av åpenhet for «hva Ånden sier til menigheten». Ap 2,29. På Ordets grunn og ved Åndens åpenbaring fremme fostrende og praktisk forkynnelse til åndelig vekst og modning. Ef 4,13. Inspirere til disippelskap, tjenestegjerning og åpenhet for Jesu plan med *sin* menighet i endetiden. Rapportere om vekkelse og fornyelse. Spre kunnskap om Kristus, våre rettigheter i forsoningen, og tillit til Guds ord og løfter.
- **EVANGELISERING** som resultat av Kristi liv i oss. Gal 2,20. Vekkelse og fornyelse som har som mål å gjenopprette det urkristne menighetsliv. Ett i Kristus, for at verden skal tro. Joh. 17,21.

INNHold:

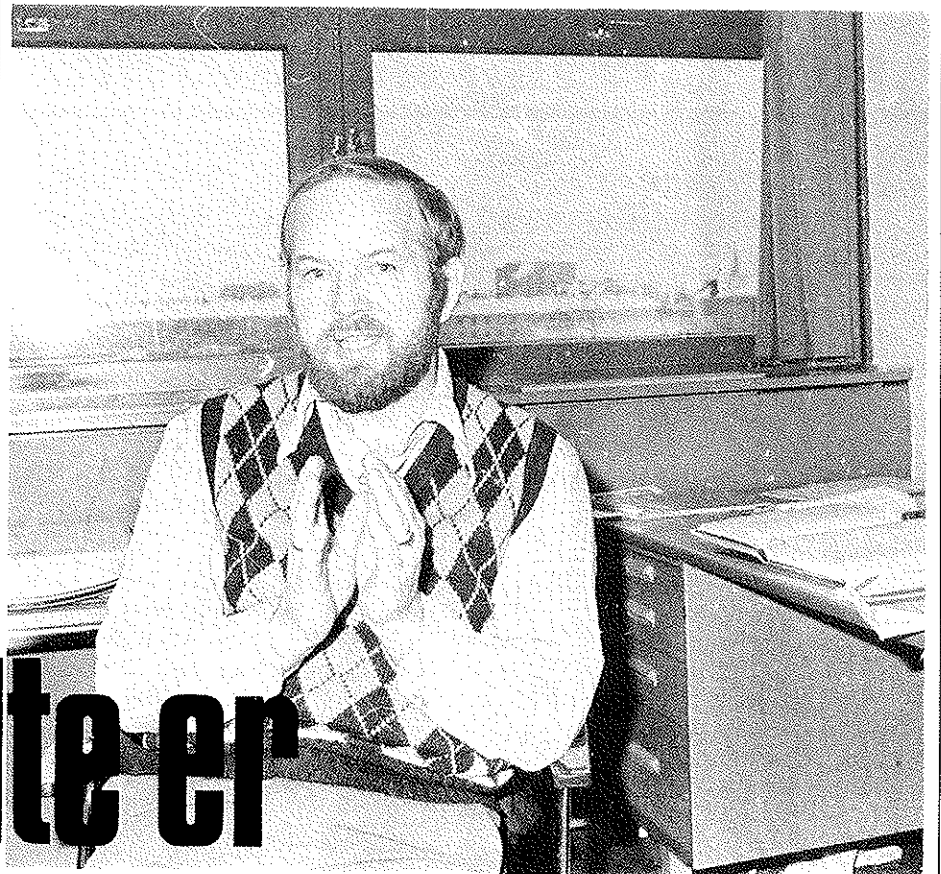
Fremfor alt	2
Orientering til leserne	3
«Alle gjenfødte er ånds døpt»	4
Lest og hørt	8
Hjem og familie	9
Hverdags sannheter	10
Jesus for Europa	12
Prøv åndene	14
Omvendelse fra religiøsitet	16
Hindringer for fremgang	18
Vårt behov for sannhet	21
Bok i fokus	22
Nye muligheter for Ten Center	24
Vennskap	28
Kunsten og grave sin egen brønn	30
Sigvard på farten	34
Tegn på stagnasjon	36
Åndsutgytelse i vårt århundre	38
Vi deler med hverandre	42
Fra Misjonsskolen/ Operasjons Ungdomsteam	44
Til slutning	46

Tormod
Engelsviken

„alle gjenfødte er ånds- døpt”

Intervju/foto: Rolf Erik Janøy

Tormod Engelsviken som de siste år har vært ansatt som forskningsstipendiat på Menighetsfakultetet, har forsket omkring emner som vedrører Den Hellige Ånd. En av hans bøker heter «Ånden i Ordet» hvor han belyser Åndens gjerning i frelseshistorien. Han har nettopp fullført en doktoravhandling om «Åndens gave» hvor han analyserer og vurderer den karismatiske bevegelse fra et bibelsk perspektiv.

Forskningsstipendiat Engelsviken på sitt kontor på Menighetsfakultetet. Han har nettopp lagt fram en doktoravhandling hvor han hevder at «alle gjenfødte er ånds døpt». Vi møtte Engelsviken for å høre mer om hans synspunkter på læren omkring Åndens gave.

Du har din åndelige bakgrunn i Misjonssambandet. Hva vakte din interesse for Den Hellige Ånd?

Helt fra guttedagene har jeg vært interessert i pinsebevegelsen. Jeg hadde en nær venn som iblant tok meg med til Betlehem i Fredrikstad. (Nå heter menigheten Filadelfia.) Da jeg studerte, var jeg av og til i Filadelfia, Oslo og hørte Erling Strøm. Jeg fikk meget i disse møtene og ble glad i pinsevennerne. Læren om Den Hellige Ånd er noe jeg har vært opptatt med fra ungdommen.

Hvordan vurderer du den forkynnelsen du hørte i pinsemenighetene?

Jeg syntes det var en åndsfull og klar evangelisk forkynnelse, men det som forundret meg, var dette med åndsåpen.

Etiopia

Kan du ellers kort si litt om hva du har drevet med?

Før jeg kom til MF, var jeg knyttet til Norsk Luthers Misjonssamband. Jeg var medredaktør av bladet «Ungdom og Tiden» hvor jeg bl.a. skrev en artikkel om «Tungetale» len-

ge før jeg hadde hatt noen personlig kontakt med den karismatiske vekkel- se. (Artikkelen er gjengitt i Pioneren nr. 5-81, side 15) Jeg ble utsendt av Misjonssambandet til Etiopia hvor jeg var lærer ved Mekane Yesus-kirkens presteskole. I den tiden gjorde jeg en undersøkelse av den etiopiske pinsebe- vegelsen. I 1973 fikk jeg et stipend og studerte tre år i USA emner i tilknyt- ning til den karismatiske bevegelsen.

Er det en sterk pinsebevegelse i Etio- pia?

Det er en meget sterk bevegelse. Den skyldes egentlig svensk og finsk pinse- misjon, men i 1965 kom det til brudd. Det vokste fram en selvstendig vekkel- sesbevegelse som opplevde en sterk vekst. Det begynte med at 4—5 studen- ter kom sammen til et bønnemøte på universitetet i Addis Abeba. Ut fra denne gruppen vokste bevegelsen til mange tusen medlemmer. Det var en kenyansk evangelist som virkelig tente gnisten. Den ble senere forfulgt og fengslet. I 1972 skrev verdenspressen om denne forfølgelsen, og den ble bl.a. tatt opp i politiske kretser og i Kirke- nes Verdensråd.

Hvordan står det til med denne vekkel- ses-bevegelsen i dagens Etiopia?

Den blir fremdeles forfulgt, er fratatt sine kirker og er ikke anerkjent av myndighetene. Den har også medvirket til en karismatisk preget bevegelse innen den lutherske kirken.

To stadier

Tilbake til doktoravhandlingen du nettopp har avsluttet. Der har du også forsøkt å definere pinsebevegelsens særpreg. Hva vil du si det er rent læremessig?

Pinsevevn er den som tror at etter omvendelsen bør en kristen søke en opplevelse av å bli fylt med Den Hellige Ånd, med tungetale som tegn. Denne opplevelsen kalles åndsåd, og identifiseres med noen av de åndsmeddelelser som vi finner i Apostlenes gjerninger. Man tolker Apg slik at kristenlivet får to stadier: Frelse følges av åndsåd som en annen opplevelse. Dette synet har vært en utfordring for meg.

Var dette en riktig tolkning av tekstene i Apg.? Det var en av grunnene til at jeg begynte å arbeide med dette emnet.

Det nye rent læremessig med pinsevekkelsen er at man knytter åndsåden sammen med tungetalen, slik at de definerer hverandre gjensidig. Det var denne læren som ble forkynt i Azusa Street i Los Angeles hvor pinsevekkelsen fikk sitt verdensvide gjennombrudd. I praksis har ikke tungetale og åndsfylde alltid vært så sterkt knyttet sammen, men i teorien (læren) har vært det fra første stund.

Har den karismatiske bevegelse sin opprinnelse fra pinsebevegelsen?

Sammenhengen er helt klar. Det er både personlige og læremessige forbindelseslinjer. I begynnelsen var den karismatiske bevegelse teologisk preget av pinsebevegelsen, men etter hvert har man forsøkt å utforme en lære som kan anerkjennes i de enkelte kirkesamfunn.

Er det en slik luthersk tilpassing du forsøker i din avhandling?

Mitt utgangspunkt er ikke å forsøke å tilpasse den karismatiske bevegelse til den lutherske teologi. **Hva er Bibelens lære?** Det er mitt utgangspunkt. Jeg var spent da jeg først møtte den karismatiske bevegelsen i luthersk sammenheng om man praktiserte nådegavene uten å ha en pinseteologisk begrunnelse.

Mitt inntrykk fra pinsevekkelsen i vår tid er at tungetalen ikke blir fokusert så sterkt som tegn på åndsfylde som tidligere. Det tror jeg vitner om større modenhet. Hvordan ser du på dette?

Jeg påpeker i min avhandling at tungetale er tvetydig. Det er mulig å tale i tunger uten å være fylt av Den Hellige Ånd. Den finnes i ulike religiøse sammenhenger. Noe entydig tegn på åndsåd er den ikke. Som en nådegave kan tungetalen virke til oppbyggelse i en kristens liv. Den kan gi større evne til lovprisning, skape glede og tjene kristen vekst.

Åndens gave

Hvordan tolker du tekstene i Apostlenes gjerninger som beskriver Åndens gave?

Jeg har en egen tolkning av dem som jeg legger fram i min avhandling. Beskrivelsene i Apostlenes gjerninger av åndsmottagelsen — enten det står at Ånden «falt» at mennesker «fikk» Den Hellige Ånd, eller ble «døpt» i Den Hellige Ånd, — betegner den samme hendelsen. **Den første åndsmottagelsen ved begynnelsen av det kristne liv.** Siden kan man ha sterke opplevelser av å bli fylt av Ånden («De ble atter fylt av Den Hellige Ånd»), men vi kan ikke kalle det «Åndsåd».

Hvist du tror på en «automatisk» åndsåd ved omvendelsen, hvordan tolker du Paulus' spørsmål til dem han traff ved Efesus: «Fikk dere Den Hellige Ånd da dere kom til troen»?

Noen tror dette er et spørsmål om de hadde fått Den Hellige Ånd etter at de var kommet til troen. Men grunnteksten sier helt klart «da dere kom til troen». Det forutsettes altså en samtidighet av tro og åndsmottagelse. Disse var ikke kristne, men disipler av Johannes. Derfor stiller Paulus dette merkelige spørsmålet. De kalte seg for disipler, men de hadde ikke Den Hellige Ånd. Derfor peker han på Jesus som skulle døpe med Den Hellige Ånd. De blir så døpt i vann til Herren Jesu navn. Da får de Den Hellige Ånd. Mottagelsen av Ånden forutsetter tro på Jesus og syndenes forlatelse. Videre ser vi at mottagelsen av Den Hellige Ånd er en konkret erfaring, en erfaring man vet om man har gjort eller ikke, i dette har pinsevevnene rett. Vi lutheranere taler av og til som om den som er døpt i vann dermed med nødvendighet er døpt i Ånd. Det er ikke rett. Vi tror at dåpen er et sakrament som gir syndsforlatelse og Den Hellige Ånd. Men mennesker kan bli døpt uten å ha en levende tro, og da får de ikke syndsforlatelse eller Den Hellige Ånd. Åndsåden er en indre virkning av Guds Ord og dåpen mottatt i tro.

Du knytter altså åndsåden til gjenfødelsen?

Ja, der hvor det skjer en virkelig gjenfødelse, skjer åndsåden, men den er ikke identisk med gjenfødelsen. **Gjenfødelsen** er at det skapes et nytt

liv. Det er Åndens gjerning. **Åndsåden** er at en mottar Ånden som gave. Det skjer samtidig, men er to forskjellige ting. Rettferdigjørelse og gjenfødelse er heller ikke det samme. Selv om også de skjer samtidig. En blir rettferdiggjort fordi en får sine synder forlatt. En får Den Hellige Ånd fordi en er et Guds barn. Det innebærer også gjenfødelse. Åndens gave er et mer omfattende begrep i Bibelen en gjenfødelsen.

Erfaringskristendom

Men nærmer du deg ikke her den «erfaringsteologi» som er så fryktet i lutherske kretser?

Ingen kan vel mene at kristenlivet bare skal være teori? Det står klart i Skriften om erfaring av Gud. Luther sier at det er Åndens gjerning å gjøre Guds ord erfart. Jeg tenker ikke bare på erfaringer av herligheten av evangeliet, men også erfaringen av lovens dom over ens egen syndighet. Enkelte advarer mot erfaringskristendom. Det er i så fall noe nytt innen de pietistiske vekkelsesbevegelsene. I gammel tid var det slik blant det kristne lekfolk i Norge, at hadde man ikke opplevd noe med Gud, var det bare død rettroenhet en hadde. Det å oppleve noe med Gud var noe positivt. Galt blir det imidlertid om alle kristne skal presses inn i et bestemt opplevelsesmønster.

Tror du det er mange «kristne» som ikke er født på ny?

Navnekristendom finnes. Det er en alvorlig sak. Den finnes endog blant mennesker som er aktive i kristelig arbeid. De er ikke født på ny. Man må forkynne omvendelse også for dem som er døpt som barn. Mange er falt bort fra Gud. Ingen kommer inn i Guds rike uten å være født på ny og en en levende tro. **Det nytter ikke å henvise til dåp eller kirkemedlemskap på dommens dag.**

Troen frelser

Hvordan vet du at du er gjenfødt?

Når du vet at Jesus er din personlige frelser og Herre, når du vet at dine synder er tilgitt av bare nåde fordi han døde og oppstod for deg, når du vet at du har evig liv i Ham alene. Er dette din alvorlige overbevisning og tilflukt, er du gjenfødt. Når du ser dette i Ordet ved Åndens opplysning, vil det skape glede, visshet og frimodighet. Gjenfødelse er i seg selv ingen opplevelse, men det følges av opplevelser eller erfaringer med Gud. Jeg kan vanskelig forstå at en kan leve som en kristen et helt liv uten å ha personlige erfaringer med Gud.

Den som er gjenfødt, mener du også er åndsåd?

Ja, alle gjenfødte har fått Den Hellige Ånd. Fordi vi er hans barn, har Gud sendt sin Sønnns Ånd i våre hjerter. Å bli «fylt av Ånden» er derimot noe en kristen kan oppleve flere ganger i sitt liv. Mange bruker uttrykket «ånds-dåp» om å bli «fylt av Ånden». Bibelen taler alltid bare om én ånds-dåp, men om å bli fylt av Ånden flere ganger. Uttrykket «ånds-dåp» bør etter min mening bare brukes når et menneske mottar Den Hellige Ånd som gave når det blir frelst (gjenfødt). Senere fylde av Ånden til utrustning med nådegaver og kraft til et hellig liv kan og bør skje mange ganger i en kristens liv. Skriften oppfordrer oss til å søke å bli fylt av Ånden.

Hva med vanddåpen, mange legger frelse i den handlingen?

Jeg tror at dåpen er et nådemiddel som gir syndsforlatelse til den som tror. Men dåpen frelser ikke automatisk. Det kan gå en tid mellom dåpen og troen. Noen kan komme til tro og bli frelst, **før de blir døpt**. Slik var det med Kornelius. I misjonssituasjonen kan det også i dag være mange som mottar evangeliet og Den Hellige Ånd før de blir døpt. Ordet er i seg selv et nådemiddel som kan frelse. Men det frelser heller ikke automatisk. Det kan ta tid fra et menneske hører Guds ord og til det **tror** det. Derimot kan en ikke skille troen og frelsen. Den som tror, blir frelst. **En kan ikke tro på evangeliet troen og frelsen. Den som tror, blir frelst. En kan ikke tro på evangeliet uten å bli virkelig rettferdiggjort.** En kan ikke tro uten å bli gjenfødt. En kan ikke tro uten å få ånds-dåpen. Disse ting kan vi ikke skille.

Ny fylde

Men om alle gjenfødte er ånds-døpt, hvorfor er det da så lite av Åndens liv og fylde i mange kristnes liv?

Det synes som det er mulig å motta Den Hellige Ånd uten å åpne seg for Åndens gjerning i sitt liv, slik at en ikke blir fylt av Ånden. Av den grunn lever mange et kraftløst kristenliv. Det er bibelsk grunnlag for å søke å bli fylt av Ånden. Vi får be om Den Hellige Ånds kraft. De første kristne ble alle fylt med Den Hellige Ånd, men tross dette, ser vi at Ånden fylte dem på ny, Apg 4,32. Det står om både Peter og Paulus at de i bestemte situasjoner ble fylt av Den Hellige Ånd. Det er altså helt klart utfra Skriften at kristne som allerede hadde fått Ånden, ble fylt av Ånden. Jesus oppfordrer sine disipler til å be om Ånden, Luk 11,13.

Men tror du ikke at de vandret i Ånden, men fikk en spesiell kraftfylde for å utføre spesielle tegn?

Det er rett, men det synes også å være forskjell på kristne. Stefanus og Barnabas beskrives f.eks. som fylt av Ånden. De var tydeligvis preget av en stadig Åndens fylde, mer enn andre mennesker. I det hele hadde nok de første kristne en sterkere erfaring av Den Hellige Ånd. Paulus kunne spørre galaterne om hvordan de fikk Den Hellige Ånd. Gal 3,2-5. Spørsmålet forsetter at de hadde hatt en **bestemt erfaring** av å få Den Hellige Ånd, og av at Ånden virket iblant dem.

Karismatisk opplevelse

Du skriver i din avhandling at Hans Nilsen Hauge hadde en karismatisk opplevelse. Hva mener du med uttrykket «karismatisk opplevelse»?

Det er vanskelig å si i få ord. Men det innebærer en opplevelse av Åndens kraft, av at Gud er vår far, og av at Kristus er vår levende og nærværende Herre.

Gjennom denne erfaringen av Kristi personlige nærvær utrustes de kristne med nådegaver. Nådegavene hører med til en karismatisk opplevelse, men ikke nødvendigvis bestemte nådegaver. Noe som også alltid følger en karismatisk opplevelse, er Åndens frukt; kjærlighe, glede, fred o.s.v. Dette fører ofte til lovprisning og et fornyet bønneliv. Kraft, nærvær og lovprisning. Disse tre ord karakteriserer oftest den karismatiske opplevelse.

Du ønsker altså ikke å ta avstand fra disse ting?

Mitt hovedpoeng er at den karismatiske opplevelse er en genuin bibelsk erfaring. Jeg vurderer imidlertid de ulike **tolkningene** som denne erfaringen har fått, f.eks. i pinsbevegelsens lære. Selv om jeg mener denne læren ikke svarer til Skriften, foreligger det en genuin opplevelse og et rett grunnmotiv som jeg påviser er bibelsk. Selv om det er trekk ved pinsbevegelsens lære, slik den ble lagt fram av Parham rundt år 1900 som jeg anser som ubibelske, trekker jeg ikke den konklusjon at bevegelsen representerer et ubibelsk anliggende. Det finnes motiver som er berettiget, og som blir videreført i pinsbevegelsen og den karismatiske bevegelse. Jeg tror denne bevegelsen har meget å tilføre alle kristne, også oss lutheranere. Den har hentet fram ting fra Skriften som har vært der hele tiden og som vi trenger, men som vi ikke har lagt særlig vekt på tidligere.

Uheldige tendenser

Denne vekkelse har møtt motstand her i Norge. Hva er årsaken tror du?

Jeg må helt åpent innrømme at den-

ne bevegelse av og til har vært ledsaget av både vranglære og misbruk. Det er tragisk og har skadet bevegelsen sterkt.

Hva er det du særlig tenker på her?

Jeg tenker f.eks. på den helbredelseslære som ikke vil se i øynene at mennesker her på jorden er underlagt døden, og at dette fører til at mennesker blir syke eller dør. Når man lærer mennesker at de skal bekjenne seg helbredet før symptomene er borte, kan det slå veldig uheldig ut. Mennesker blir erklært for å være friske, og bekjenner seg friske like inn i døden, uten å få fred med at de skal dø. Det synes jeg er meget betenkelig. Det er særlig T. L. Osborn som har fremmet dette synet, og det er fulgt opp av enkelte forkynnere her i landet.

Men jeg har selv erfart helbredelse ved å hvile i troen på helbredelse før sykdommen gikk bort. Hva sier du om det?

Jeg tror at du kan få en ledelse av Gud som gjør at du kan tro dette. Men å opphøye dette til en lære som gjelder alle, er en alvorlig feil, for det rammer alle dem som ikke opplever det slik. Vi skal frimodig få be om helbredelse, men vi må ikke lage teorier som garanterer helbredelse. Det er ikke slik troen skal styrkes. Dette synet på helbredelse er mer en teknikk som mennesker kan beherske, enn noe Gud gir suverent når og til hvem han vil. Det henger sammen med en viss «suksess»-forkynnelse som er oppstått i USA, og som enkelte skandinaviske forkynnere har latt seg prege av. Bibelen viser ganske rett at Gud vel-signer, men når vi lager teorier om dette hvor Gud nærmest blir som en bank for gode investeringer, da er det en misforståelse. Når mennesker forsøker å kontrollere Gud etter visse «prinsipper», er det fare for at vi står overfor magisk tenkning og ikke kristendom. I Bibelen er Gud alltid den suverene Herre.

Hvilke karismatiske retninger omtaler du i din avhandling?

Aril Edvardsen og Sarons Dal, Hans Jakob Frøen og Agape-stiftelsen, den boka en del MF-studenter skrev med tittelen «Dere skal få kraft» og Hellig Ånds-seminarene (nå kjent som Oase-bevegelsen). Disse retningne har ulikt teologisk særpreg. Etter en analyse av den karismatiske erfaring, bevegelsens særpreg og disse ulike typene av karismatisk teologi, har jeg en bibelsk avdeling hvor jeg drøfter Skriftens eget vitnesbyrd.

Du har skrevet din avhandling på engelsk. Venter du en internasjonal reaksjon?

Jeg er selvsagt spent på hvordan den

vil bli mottatt. Men den er skrevet på engelsk fordi jeg har tatt min doktorgrad i USA.

Tegn og under

Det forskningsstipend som du nå har, er det for videre forskning omkring den karismatiske vekkelsen?

Nei, det gjelder misjonsvitenskap. Jeg er i hvert fall foreløpig ferdig med forskning omkring den karismatiske bevegelse med denne avhandling. Arbeidet har naturlig ledet inn i misjonsteologien. I Afrika har det f.eks. vist seg at tegn og under, overnaturlige hendelser som helbredelser og åndsutdrivelser — har hatt stor betydning når det gjelder å overbevise mennesker om sannheten i det kristne budskap. Det kan faktisk påvises ved statistikk. Det

avgjørende har ikke vært å høre en preken, men å være vitne til og oppleve Jesu **makt**. I Afrika dreier nemlig religion seg mye om makt. I Etiopia kom ofte folk til kirken fordi det spredte seg et rykte om at Kristus var sterkere enn Satan. Denne makt ble demonstrert i helbredelser, åndsutdrivelser og uforklarlige, underfulle hendelser. Afrikanerne legger vekt på kraftgjerninger og helbredelser. Det har vært en viktig årsak til at så mange har blitt omvendt på dette kontinent. I den lutherske kirken (Mekane Yesus) har det hele tiden vært praktisert bønn for syke, utdrivelse av onde ånder og kraftgjerninger.

Er sammenheng mellom åpenbarelsen av disse nådegaver og at folk søker frelse dokumentert?

En av Misjonssambandets misjonæ-

rer Oskar Nydal, har gjort en undersøkelse som viser at enkelte steder er det opp mot 80 % av omvendelsene som tilskrives en opplevelse eller iakttagelse av helbredelse eller frihet fra åndsmakter. Jeg har skrevet litt om denne undersøkelse i Norsk tidsskrift for misjon. (nr. 3. 1976). Slike hendelser har vært blant årsakene til den veldige vekst som kirken i Etiopia har hatt. Disse ting skjer i alle kirkene både blant lurheranere og pinsevenner. Det viser bare at Åndens kraft er til stede overalt hvor Kristus forkynnes.

Hvordan har de kristne i Etiopia det i dag?

De har vært utsatt for forfølgelser, men de opplever samtidig en sterk vekst. Det har faktisk vært mer åpenhet for Guds ord de senere år enn det har vært før. Det er fulle kirker, og vekkelsene fortsetter mange steder.

Har vi bruk for tegn og under i et land som Norge?

Det har vi. Evangeliet skal forkynnes i ord og gjerning. Også i Norge gjør Gud under, først og fremst for å hjelpe mennesker i nød, men også for å vise hvem han er, for å vise sin makt. Underet har en forkynnende funksjon. Det ledsager og bekrefter forkynnelsen.

Skulle vi forvente flere under iblant oss?

Ja. Vi er nok for lite frimodige her. Men vi skal ikke undervurdere det som skjer og som har skjedd tidligere. Jeg kjenner flere som ber for syke, og folk blir friske. Det skjer oftest i det stille og blir ikke omtalt offentlig. Jeg er ikke redd at det fortelles om dette. Det er en måte å gi Gud ære på. Faren er imidlertid at folk blir mer opptatt av underet og personene enn av Kristus.

Tror du at noen har helbredelsen nådegave i vårt land?

Det tror jeg. Men ingen kan disponere en slik gave som de selv vil. Enhver sann bruk av nådegavene er avhengig av at Guds Ånd virke. Det er klart at selv om noen har denne nådegaven, betyr ikke det at alle de måtte be for blir friske. Det er alltid Jesus Kristus som helbreder. Peter sa: «Jesus Kristus helbreder deg!» Han gjør det gjennom den personen som har nådegaven og ved Åndens kraft.

Men tungetale er vel en gave en kan bruke til enhver tid?

Det er riktig når det gjelder det personlige bønneliv og ens egen oppbygelse. Det er imidlertid en gave med to funksjoner. Hvis den skal brukes offentlig, blir en spesielt minnet av Gud

om å bruke den. Da skal den tolkes. Men i ens personlige bønneliv behøver den ikke tolkes. Der kan en begynne og slutte når en vil.

Det virker som det finnes lite syn for den enhet vi har i Kristus i lutherske kretser. Hvordan ser du på dette?

Noen lutherske kristne søker å fremme kristen enhet gjennom Kirkenes Verdensråd, noe jeg har liten tro på. Det finnes også en god del konservative lutherske kristne som f.eks. er med i Lausanne-bevegelsen, som er en tverrkirkelig bevegelse på evangelisk grunn. Den kjærlighet som lutherske kristne har til kristne i andre kirkesamfunn, og den enhet som de vet eksisterer mellom alle Guds barn kan de gi uttrykk for i personlig fellesskap, men de føler ikke de kan gi uttrykk for den i et **organisert fellesskap**, f.eks. i form av møte- og forkynner-fellesskap. Da blir spørsmålet om læren avgjørende. Jeg er ikke imot fellesmøter, men jeg mener at pinsevevnene må få lov å forkynne hva de tror og lutheranerne likeså. Kristne må være voksne nok til å høre forkynnere de er uenige med uten å føle seg truet eller forvirret. Det er mange forskjellige syn. Alt er ikke like rett. Hver enkelt må vi stå for det syn vi er overbevist om ut fra Guds ord. Vi må ikke skifte mening før Guds ord viser oss at vi bør skifte mening. Men vi får samtidig tro at vi alle er Guds barn, og at vi skal være sammen i enighet og fred på den nye jord.

Dere i statskirken har jo et organisert samarbeide med teologer dere er helt uenige med. Er ikke det mer alvorlig enn å delta på sammenkomster med frikirkelige kristne som står dere langt nærmere rent evangelisk?

Jeg er ikke imot å delta på sammenkomster med frikirkelige kristne. På den annen side er samarbeidet i Den norske kirke ikke egentlig frivillig. Det hører med til statskirkesystemet. Hvorfor skal vi som ønsker å stå på Bibelens og bekjennelsens grunn gå ut av kirken fordi det finnes dem som ikke gjør det? En kristen får ha fellesskap med Guds barn i alle kirkesamfunn. Skillet mellom kirken og verden, mellom Guds barn og verdens barn, går gjennom kirkesamfunnene. Det er ikke noen motsetning mellom kjærligheten til Guds barn i alle kirkesamfunn og kampen mot synd og falsk lære både innen sitt eget og andre kirkesamfunn.

Lest og hørt...

LOTTA SVARTDAHL

«Trygghet»

Klango. FLP—3080, FMC 1080

«Trygghet» er tittelen på Lotta's siste plate, og jeg kan ikke si annet at det er noe trygt og godt over denne plata. Det er en spesiell varm personlig begeistring med Lotta sin stemme. Og den er ekte. Reperoret er for det meste ballader og viser, skrevet av en del kjente utenlandske kristne komponister. Arnold Børud har satt norsk tekst til dem og han har også skrevet et av platens spor alene. Stilmessig har Lotta ikke forandret seg noe spesielt fra sine tidligere innspillinger. Enkelte ville nok ønske det. Men Lotta har vel kanskje funnet sin stil og må få lov til å være seg selv. Innspillingen er gjort i Evangelist lydstudio på Hamar. Et ganske nytt studio som gjør seg mer og mer nevneverdig innen kristen plateproduksjon her i landet. Produsent og arrangør-jobben har Arnold Børud tatt seg av denne gangen også. Denne plata kan man også se på som en lovsangsplate.

INGMAR JOHANSSON

«Längtan...»

Mylabel. MYLP 101, MYMC 101

Distrib.: Lumi

Ingmar Johansson har blitt et bedre og bedre kjent navn her i Skandinavia når det gjelder kristen musikk. Til nå har han laget tre album medregnet hans siste plate som her kommer. Det som har preget Ingmar's plater er hans levende og lyriske tekster som fenger enhver lytter. Et moderne språk hvor det kristne budskapet blir presentert på en sunn og ærlig måte. Tekstene er allsidige og rike. Musikken som bærer tekstene, ligger også på et høyt kvalitetsnivå. Stilmessig ligger Ingmar fra pop/vise til jazz/funk. Man blir liksom aldri lei av å høre på platene hans. Man ser og hører hvor gjennomarbeidet tekst og melodi er. Platens produsent er Lennart Sjöholm og denne plata er virkelig velprodusert og gjort delikat. Ingmar har laget alle låtene på plata, unntagen en. Det er Bob Dylands sang: «Man gave names to all the animals». Denne sangen har Ingmar oversatt til svensk og framfører den fengende funky og humoristisk. Lyden på plata er typisk «Svensk studiosound» varm, sprø og kompakt.

PHIL POTTER with the singers & musicians of St. Michael-le-Belfrey, York

«Celebrate — the King is alive»

Kingsway Music, KMR 350

Distrib.: Master Music

Phil Potter er egentlig en engelsk folkesanger noe som tydelig preger hans siste innspilling. Med seg har han her musikere og sangere fra St. Michael-le-Belfrey. Tilsammen med dem har han laget en variert og allsidig lovsangsplate, fra melodiose viser/ballader til pompøse korsanger. Platen kan nesten minne om en musical, hvis det da ikke er det? Det er virkelig stødige sangere og solister her og det virker også som om Phil selv har hatt en fin utvikling av sin stemme. Han synger her «backing vocals» sammen med John Pantry som også står som produsent for innspillingen John Pantry gjør som vanlig sin jobb slik den skal gjøres. Phil har skrevet samtlige tekster og melodier unntagen en på denne plata. Og det dreiser seg da mest om lovsanger på denne plata. Arrangementene står Chris Norten for og det hever platas kvalitet høyt.

BRYAN HAWORTH

«12 Classics»

Kingsway Music, CLS 8008

For dem som ikke kjenner Bryan Haworth fra før kan en nevne at han har en lang karriere bak seg som studiomusiker og som slide gitarist i England. Han er spesielt kjent som slide gitarist. Men foruten å være en meget ettertraktet studiomusiker så har han som kristen også en del soloalbum bak seg også. Denne platen er en samleplate med låter fra hans tidligere innspillinger. Og det er en godt sammensatt plate med mange gullkorn. Det er typisk engelsk rock med noen ganger litt blues preg Bryan presenterer. Og det smaker virkelig av engelsk studio kvalitet. Tekstene som Bryan også skriver og synger er enkle og hverdagspregede skrevet på et klart og enkelt språk. Innholdet er også rikt og varierende. Fra personlige opplevelser til å leve som kristen i hverdagen.

Bernt Austad

MILLY & ODDNY

253

Ønskesanger gammelt som nytt.
SANGER OM KORSET.

Side A

Jesu navn. Hvem er den mann? Jeg tror. Der er et sted. Golgata skjuler det alt.

Side B.

I Jesu blod. Fra Golgatahøyden. Takk Freiser kjør. Der er et sted min tanke ofte er. Kom til Golgata.

FLP—3081 LP-MC-2
FMC—1081

NÅ hos musikkhandleren. KLANGO/Filadelfiaforlaget A/S

Hjem og familie

Har du spørsmål på hjertet når det gjelder hjem, familie og kvinnens plass i menigheten, så vil vi gjerne høre fra deg. Vi vil ta opp aktuelle tema på en praktisk og direkte måte. Skriv til:

HELENE THORSELL
Torgeir Vraasgt. 12,
3700 SKIEN

KJÆRE HELENE

Kan jeg få spørre deg om noe jeg lur-
rer på.

Først vil jeg få takke for denne
spalte i Pioneren. Jeg og mine venner
setter stor pris på sunn, åpen, god
veiledning når det gjelder forholdet til
det annet kjønn.

Jeg er 20 år og er forlovet med en
kjekk gutt. På grunn av utdanning og
økonomi, hus og div. kan vi ikke gifte
oss før om ett år. Vi er glade i hveran-
dre, og kan ikke tenke at det skulle
bli slutt mellom oss. Så du skjønner
at vi lever helt for hverandre. Vi har
vært sammen seksuelt noen ganger,
og kan ikke skjønne at det kan være
så mye galt i det. Ihvertfall mener for-
loveden min at når vi har lovet hver-
andre troskap, så vil vi holde det, og
da må det også være i orden at vi har
seksuell forbindelse. Det er jo hårdt å
måtte vente med det ett helt år. Hvor-
for jeg spør, er mest for min egen del,
fordi jeg har ikke noe glede av det,
heller tvert imot, jeg føler vi burde ha
ventet til vi var gift.

KJÆRE BREVSKRIVER

Du representerer nok mange par, flere
enn du tror.

Siden du er en kristen, kunne jeg
godt tenke meg å sitere endel bibel-
ord som viser at du føler riktig, men
du nevner ikke noe om din forlovede,
så kanskje han ikke er frelst. Jeg kun-
ne ha noe å si deg når det gjelder
den saken også, men du spør meg ik-
ke om det. Jeg vil prøve å svare på
ditt spørsmål på en naturlig, enkel og
åpen måte.

Jeg er ikke forundret over deres
tanker og refleksjoner.

Seksualmoralen i vår tid hjernevas-
ker den skjønnene, rene ungdommen
vår. De som skal være veiledere er
blinde, det gjelder sosialt, medisinsk
og moralsk. Vi vet hvordan det går
når en blind skal lede en blind. Det
blir som Jesus sa: De faller begge i
grøfta

Når det gjelder seksuelt forhold
mellom to som er glade i hverandre,
så ligger ikke det på et fjerntstyre ån-
delig plan, nei, det ligger så enkelt og

lettfattelig. Naturlovene gjelder jo ik-
ke bare for dem som tror på de, de
gjelder uansett.

Jeg vil da gi deg noen råd.

Rens først ut den hedenske tanke-
gang som så ofte blir undervist i sko-
le og media. Når det er gjort, kan du
«stå støtt på den rene gudskapte
jord».

Nå vil jeg spørre deg om noe, nes-
ten litt latterlig.

Når du skal servere en fin middag til
gjestene dine med 4 retter, har du da
noen gang stått på kjøkkenet og spe-
kulert, eller spurt rådvill din venninne:
«Når tid skal jeg servere desserten?»
Nei, det er så opplagt. La meg ta et
annet eksempel: Når du skal ut i ha-
ven for å luke ugress, eller spa opp for
en ny plante, står du da lange tider
ved garderoben uten å få bestemt
deg hva slags tøy du skal ta på deg?

Vi har mange fine redskaper i dag
som hjelper oss i ting vi skal utføre.
Tenk på vaskemaskin og forskjellig
verktøy. En elektrisk borr, til eksem-
pel, du slipper bruker dine krefter,
men du må styre den riktig. Men fra
en annen side. Har du tenkt på hvor
mye galt den kan gjøre hvis den kom-
mer i hender som ikke har vett til å
bruke den?

Da Rakel, småjenta vår, var tre år
gammel, lekte hun sammen med fet-
teren sin Frode, som var ett år eldre.
Frode syntes at den elektriske borren
til pappa var så fin og interessant. En
stund de var alene, fant han fram
denne vidundermaskinen. Han klarte
å sette i kontakten. Som ved et un-

der, og englers beskyttelse, ble en
ulykke hindret. Borret fikk tak i Ra-
kels strømpebukse, så den ble surret
rundt borret i full fart, men bare leg-
gen hennes ble sår og blå på grunn
av stramminger. Voksne kom til og
fikk tatt redskapet fra de små barne-
hender.

Seksuallivet lekes med. Nå vet jeg
at du ikke gjør det. Langt i fra, du har
respekt og alvorlige tanker omkring
den saken. Men hvorfor skal du abso-
lutt begynne med «deserten», for å
bruke nevnte bilde? Hvorfor ikke spi-
se de andre rettene først? Våre drifter
er sterke, men de er alle styrt av vårt
viljesliv. Vi vet å styre svært innvikla
maskineri, men vi har så vanskelig for
å godta de naturlige mekanismer, og
gi dem rett plass. Det er ikke ved
kraftanstrengelse vi klarer å leve av-
holdne seksuelt før vi gifter oss, men
det er ved riktig innstilling, riktig syn
og respekt. Sist — men ikke minst.
Når seksuallivet får utfolde seg inn-
enfor ekteskapets trygge omhegning,
er det gjenstand for ubeskrivelig gle-
de, inspirasjon og lykke.

Hvorfor ikke oppleve en bryllups-
dag som du kan si: I går var ikke du
min mann, men i dag er du det. I går
kunne jeg ikke være ett (kropslig)
med deg, men i dag kan jeg det. He-
retter kan vi slappe av, hengi oss til
hverandre — nå eier vi hverandre.

Da først har et samleie sin rene ret-
te mening. Da først hviler Guds velbe-
hag over en slik handling.

PINSEKONFERANSEN OPPDAL — PINSEN 1982

- FK 66 SVERRE GRANLUND
Guddommelig helbredelse - del 2
- FK 67 TERJE RYGH
*Kristen på arbeid, i skole, hjem
og familie - del 1*
- FK 70 TERJE RYGH
*Kristen på arbeid, i skole, hjem
og familie - del 2*
- FK 71 R. BRÆNNSTRØM
*Den karismatiske menighet og
bevegelse - 1*
- FK 72 R. BRÆNNSTRØM
*Den karismatiske menighet og
bevegelse - del 2*
- FK 73 STEINAR REMETUN
Nadverdsmøte
- FK 74 LOVSANGSKASSETTEN
Han la i min munn en ny sang

Ved kjøp av alle seminar kr. 200,00
Pr. stk. kr. 30,00

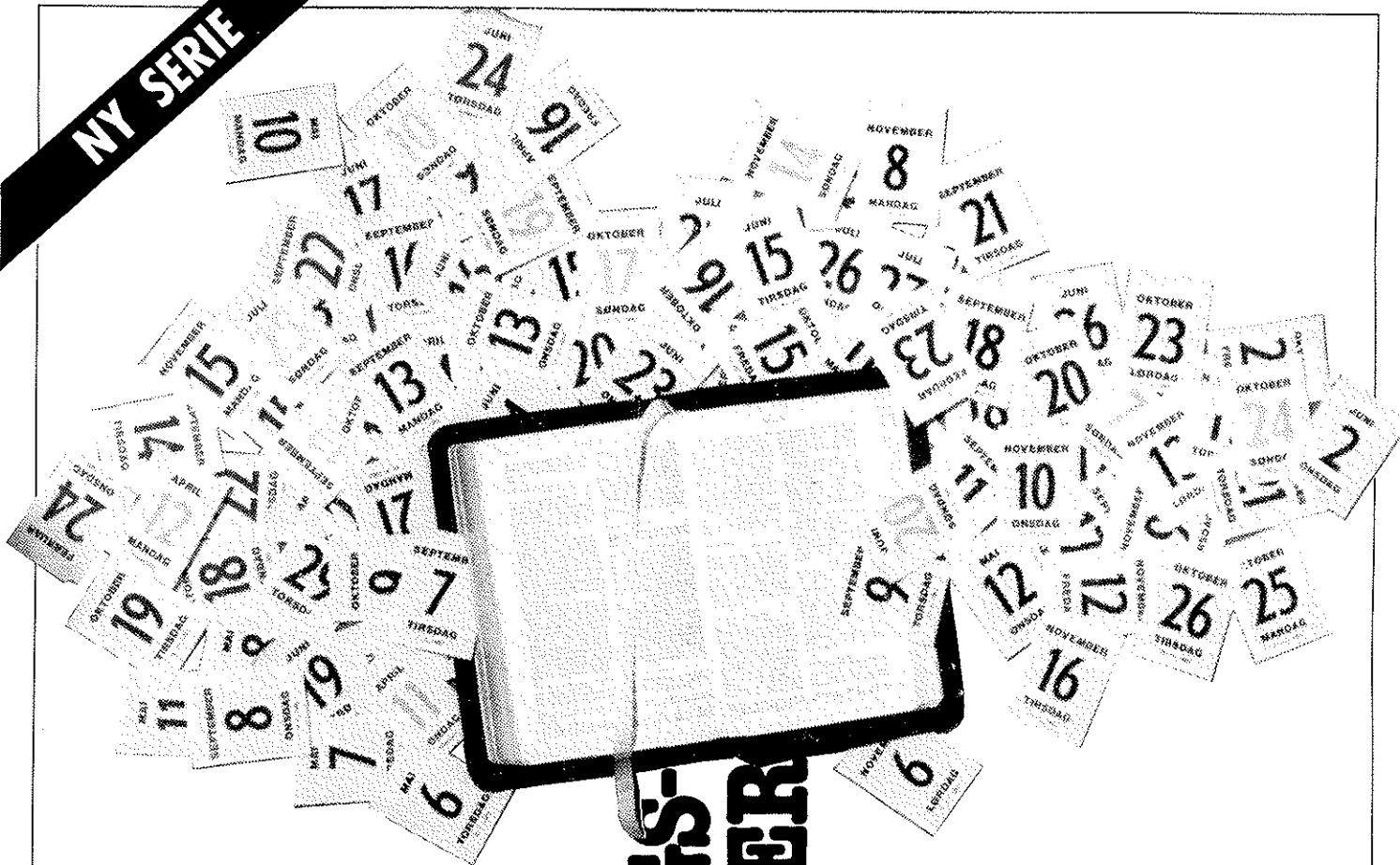
- FK 57 ÅGE ÅLESKJÆR
Troens hemmelighet
- FK 58 VILH. LANGEMYR
Grødeofferet
- FK 59 KJELL HALTORP
Lovprisning/bibelundervisning
- FK 60 ÅGE ÅLESKJÆR
Lovprisning/bibelundervisning
- FK 61 RUNE BRÆNNSTRØM
Lovprisning/bibelundervisning
- FK 62 KJELL HALTORP
Festen er begynt
- FK 63 ÅGE ÅLESKJÆR
Et fungerende kristenliv - del 1
- FK 64 ÅGE ÅLESKJÆR
Et fungerende kristenliv - del 2
- FK 65 SVERRE GRANLUND
Guddommelig helbredelse - del 1
- Talekassetten kr. 25,00 pr. stk.
Lovsangskassetten kr. 45,00

Bestillingen sendes til:

FORNYELSENS KASSETTMISJON

Roseringen 14, 7340 Oppdal

NY SERIE

HVERDAGS-SANNHETER

La meg innledningsvis si noen ord om hvorfor jeg takket ja til å skrive denne spalten om åndelige «hverdags-sannheter».

Den siste tiden har Den Hellige Ånd stadig minnet meg om å gjøre forkynnelsen enkel og rett på sak, knyttet til grunnleggende sannheter i kristenlivet. Mange emner som jeg vanligvis likte å preke om, har blitt lagt til side til fordel for enkel og TROSBYGGENDE undervisning.

Jeg har stadig blitt minnet om hvor avgjørende det er at den troende har et solid fundament i sin tro. De fleste konflikter og problemer vi har, ville løses om vi lyttet til Guds frigjørende Ord! Derfor trenger vi stadig å bli fornyet i «de første grunner» i troen på Herren. Ofte hører en det både på forkynnelsen og i samtaler at vi ikke ser klart nok **den herlige nåde** og hjelp som er gitt oss i Jesu Kriis evangelium. Jeg opplever hvor viktig det er i mitt eget liv å se mer av dette, og begynner å anse «hva vi har i Kristus.»

To motsatte løsninger

I 1. Kor 3 taler Paulus til kristne som forlenget burde vært modne, men som fremdeles trengte melk. Han hadde konstatert det faktum at de ikke var åndelige, men kjødelige. De gjorde og mente ting de forlenget skulle vært hevet over om de hadde levd som åndelige.

Den veien vi ofte har valgt i en slik situasjon, er å holde «skjennepreker». Med løftede pekefinger har vi

Ved
Åge M.
Åleskjær

SE DEG FRI!

forsøkt å formane folk til å leve et nytt liv. Ofte har denne «formaning» ikke vært annet enn en tjeneste i bokstavens vesen, og den kan bare slå ihjel!

Resultatet er kristne som «gjør så godt de kan» for å leve opp til kravene. Ut fra vanlig tankegang skulle Paulus ha avsluttet kapittel 3 i 1. Kor med et svært så nærgående «ettermøte», der disse kjødelige kristne sannelig fikk ta seg sammen og bli åndelige!

Bare ånden gir liv

Men Paulus visste at ingen anstrengelse kan gi liv eller forløsning, ingen gode forsetter, selv ikke fromme ønsker og bønner. Visst måtte de være villige til å omvende seg, men da måtte deres øyne åpnes for hva de skulle omvende seg TIL. Fordi Paulus var en tjener for en ny pakt, satt i stand av Gud til å SKAPE rresultater ved den Hellige Ånd, så har han denne løsning: HAN ÅPNER DERES ØYNE FOR HVEM DE ER OG HVA DE HAR FORDI DE TILHØRER KRISTUS! Bare denne åpenbaring kunne løse deres problem. Hvis de så den, ville SANNHETEN SETTE DEM FRI!

Deres problem var bl.a. partier. De ville tilhøre ulike predikanter og partier. De var FOR den ene, MOT den andre.

Da løser han dem ved å vise dem at i Kristus er det meningsløst å være FOR den ene og MOT den andre, FOR ALLE SAMMEN TILHØRER DEM! De tilhører ikke predikantene, predikantene TILHØRER DEM! DE TILHØRTE NEMLIG KRISTUS, og behøvde ikke å

velge og vrake blant hans tjenere, men heller la seg betjene av alle i hop!

Innfor dette LYSET falt partitenkningen fullstendig til jorden. Det er ikke sikkert alle tok imot det lys han ga dem, men jeg vil poengtere Paulus «metode»: Han sa til de kjødelige «småbarn i Kristus»: ALT HØRER DERE TIL.

Åndens tjeneste

Jeg tror på denne «tjenesten i Ånden».

Den som ikke har møtt Jesus, må helt enkelt vises til ham. **Og de som er født på ny, må vises og meddeles hva de nå har og er i ham, for det løser deres lenker og vrangforestillinger, og dekker hele deres behov.** Åndens tjeneste stiller ikke bar diagnose og taler om «hva vi trenger», den har LØSNINGEN, OG FORMIDLER GUDS SVAR PÅ ALLE TING: KRISTUS JESUS!

Alt er løst i Jesus

Alt det vi sliter med, er nemlig allerede løst i Jesus. Guds løsning på alle problemer og behov, både i kristen virksomhet, i fellesskapet, på det personlige plan osv., har Gud ALLEREDE LØST ved å gi sin SØNN! Gud behøver ikke tenke ut en løsning nå, han trenger ingen gode råd om hvordan ting bør gjøres, **han har allerede tenkt på alle ting og opprettet en total løsning i Kristus Jesus!**

Problemerkene er der fordi vi ikke ser Guds løsning i den problemstillingen vi er oppe i. Derfor spør vi oss selv og andre, og leter ofte som på det uvisse. **MEN GUD HAR LØSNINGEN OG VET SVARET!** Det kan gå oss forbi, men svaret var der. Nå finnes det ting som er skjult og hører Herren til, **men alt det vi trenger til liv og gudsfrykt ligger gjemt i det å kjenne Hans Sønn!** 2. Pet 1,3. Da dette gikk opp for meg, ble kristenlivet totalt fornyet. Jeg begynte å ane hva det menes med «Kristus, VÅRT LIV!» Kol 3,4.

Åpenbaring

Derfor blir nøkkelordet helt enkelt: Åpenbaring! Vi må ved Ånden få SE Guds løsning, da er problemet løst og behovet møtt, fordi vi da ved tro kan motta Guds løsning.

Alle visdommens og kunnskapens skatter er ALLEREDE til stede i Kristus. Men de er skjult til stede, vi må se dem. På denne måte blir Kristus kilden til hele vårt liv, ja han er vårt liv! Denne kilde, dette liv, inneholder ALT.

Derfor ber Paulus så ofte om at de åndelige ØYNE MÅ ÅPNES, SÅ VI FÅR SE den løsning som er i Jesus: «Det jeg ønsker for dem, er at de skal få nytt mot, bli knyttet sammen i kjærlighet og nå fram til hele rikdommen av overbevisning og innsikt, så de kan fatte Guds hemmelighet, som er Kristus. For i ham er alle visdommens og kunnskapens skatter skjult til stede.» Kol 2,2-3. «Måtte han gi de-

res hjertes øye lys, så dere forstår . . .» Ef 1,18.

Vi «ser stykkevis», så hele kristenlivets framgang er basert på å se, se igjen, se mere enn før. Om noen tror han kjenner noe, har han aldri kjent det slik han bør kjenne det . . .

Praktiske grunnsannheter i Ham

I troen på dette, vil denne spalte inneholde en del enkle og fundamentale sannheter. Vi vil dele litt om den frelse og det liv vi har fått del i fordi vi er «ett med ham» og alt han gjorde. Vi vil dele litt om det å være «en ny skapning». Grunnleggende tips om «hvordan vi utvikler vårt bønneliv,» «nøkler til å utvikle troen» o.l. vil vi også ta opp. Min bønn er at det kan bli ORD TIL HJELP OG PRAKTISK NYTTE. Noe av stoffet kan egne seg til bruk i bibelstudier og grupper.

Så «møtes» vi i neste nr. med begynnelsen på en serie kalt «AV GUD».

**HALDENSERE
se her!**

Vi trenger en dyktig korrekturleser. Arbeidet består i å lese spaltekorrektur på PIONEREN. Grunnen til at vi henvender oss spesielt til haldensere, er at sats og ombrekningarbeidet utføres i Halden.

Henv. til Yngvar Martinsen Skogstua, Mørk, Asak, 1750 Halden eller på telefon 031/91266 etter kl. 17.00.

OBS! Vær rask med henvendelsen!

Rhema World Outreach Seminar i OSLO og BERGEN

Seminaret holdes for pastorer, eldstebrødre, evangelister, menighetsarbeidere og andre som har et kall til tjeneste.

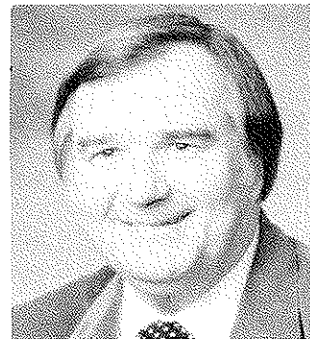
Det blir fire bibeltimer hver formiddag, og åpne vekkelsmøter på kveldene.

Benytt denne enestående anledning til å høre menn fra Kenneth E. Hagins's bibelskole. Undervisningen vil bygge din tro og gi ny kraft til din tjeneste!

Vi får besøk av JIM KASEMAN og SAM WHALEY. Begge disse brødrene reiser i dag over hele verden med «Troens Ord». Gud har stadfestet deres tjeneste med de tegn som følger med.

Jim Kaseman

Sam Whaley

Tid i Oslo: 30. august — 3. september

Påmelding: Tlf. 02/46 38 10

Vekkelsesmøter i Misjonsaulaen på kveldene. (Fram til 4. sept.)

Tid i Bergen: 5.—10. september

Påmelding: 05/31 69 05

Vekkelsesmøter i Eldorado på kveldene. (Fram til 11.sept.)

Karismatisk stevne samlet 20.000 i Strasbourg:

«JESUS FOR EUROPA»

Reportasje: Alf van der Hagen

Mens vi her i Norden venter på sommerstevnet i Sarons Dal, Oase-dagene i Kristiansand og Nordisk Konferanse i Aneby, Sverige, var 20.000 kristne samlet for å feire pinse i Strasbourg. «Pentecost over Europe»-stevnet i Strasbourg har vært forberedt i bønn i mange år. Sentrale stikkord for konferansen var at den skulle være karismatisk og økumenisk. Og vi fikk virkelig erfare hvordan Den Hellige Ånd skapte kjærlighet og enhet mellom søsken fra forskjellige kirkesamfunn.

Av de nærmere 20.000 deltakerne var omlag 14.000 katolikker, og det var tydelig og gledelig å se hvor åpne katolikkene var for Den Hellige Ånds gjerning. Godt over halvparten kom fra vertslandet Frankrike, mens resten av oss kom fra hele Europa, Øst-Europa inkludert. Fra Finland kom det hele 230 karismatiske lutheranere, mens fra Norge derimot var det ikke mulig å spore opp mer enn fem deltakere; Knut Grønvik, medlem av Oase-komiteen, var en halvoffisiell observatør for Den norske kirke, tre bibelskoleelever fra Sarons Dal som for tida er på evangeliseringsteam i Limburg i Tyskland, og jeg som skriver dette, som reiser rundt i Europa for å besøke kristne menigheter.

Flere sentrale personer innenfor den karismatiske fornyelse var invitert som talere. Michael Harper innledet med å si: «Jesus gjorde vann til vin, men opp i gjennom historien har kirken gjort vinen til vann igjen.» Situasjonen for det kristne Europa er ikke lys. Mens det hver dag blir 4000 nyomvendte i Afrika, er det 7600 som faller fra eller melder seg ut av kirken hver dag i Europa. Derfor var motto for denne kongressen: Jesus for Europa!

«Historiens sår er dype mellom katolikker og protestanter, og murene er høyere, men Gud arbeider, Den Hellige Ånd er over Europa, og denne konferansen er et levende vitnesbyrd om at Gud er i ferd med å lege sårene og skape enhet mellom sitt folk.»

En sentral person innenfor den karismatiske og økumeniske bevegelsen i

Michael Harper var en av talerne under konferansen. «Gud vil utgyde sin Ånd over Europa», sa han.

Et evangeliserings-team av elever fra Sarons Dal, som har sommer-praksis i Tyskland, var blant deltagerne på konferansen. Tore Vindenes, Lisbeth Bakke og Roar Murtnes forteller at det var gripende å møte så mange kristusgrepne katolikker og merke den sterke lovsangen. De synes også det er gledelig at så mange fremstående kirkeledere stiller seg positive til den karismatiske fornyelsen.

Mange av samlingene var preget av sterk felles lovsang.

Frankrike, Thomas Roberts, beskrev forholdene blant Guds folk slik: Vi er hundretusener som sier Far, men som nekter å si **Bror.**» David Du Plessis, «Mr. Pentecost», framholdt at den eneste vegen til enhet blant oss kristne, går gjennom tilgivelse. Lederen for Oase-bevegelsen i Polen, Fader Blahzinsky oppmuntret de kristne i vest til å vise solidaritet med de kristne i Øst-Europa.

Den ansvarlige komitéen for stevnet: seksten kirkeledere fra ni land, la sterk vekt på at alle skulle være trofaste mot sine respektive menigheter. Et synlig bevis for at vi kristne ennå ikke er ett, var at katolikkene ikke kunne feire nattverd sammen med protestantiske kristne. Tross dette faktum, ble det uttrykt stor og ekte takknemlighet til Herren for at dette stevnet hadde blitt en realitet. Som en spansk katolsk prest sa: «Hvem ville trodd at et slikt arrangement ville vært mulig for ti år siden, og hvem kan si hva som kommer i framtida?»

Møtene ble holt i fire store haller og ble overført ved hjelp av store video-lerreter. Lovsangen ble ledet av et «symfoniorkester» og et stort kor. Det var virkelig glede, spontanitet og gudshengivelse som preget lovprisningen. Avslutningsmøtet ble holdt på en stor fotballbane, og ble en opplevelse utenom det vanlige.

Mellom morgen- og kveldsmøtene var det, foruten måltider og nattverdsfeiring, også mulig å delta på ett av tjue mindre seminarer, hvor man blant annet kunne få høre om eksempler på fornyede lokalmenigheter. En slik fornyelse bør begynne med pastorene i menigheten, videre med oppstarting av bønnegrupper. Ved at enkeltmennesker fant sine nådegaver og tjenester i menigheten, kunne så Den Hellige Ånd begynne å prege gudstjenestene og møtene, og slik kunne til slutt hele menigheten erfare fornyelse.

Jeg spurte Michael Harper hvilken betydning denne konferansen vil ha i framtida. Han var overbevist om at den kommer til å få betydning både når det gjelder åpenhet for fornyelsen og arbeidet for enhet blant kristenfolket. Det er bare Ånden som kan skape sann enhet, det er ikke noe vi kan diskutere oss fram til på menneskelig vis.

Veiledning til frelse:

1. *Innrøm i lys av Guds ord at du er en synder. (Rom 3,23)*
2. *Anse synden for å være så uverdigg at du vil vende deg ifra den. (Luk 13,3)*
3. *Bekjenn dine synder for Gud og om nødvendig for en sjelesørger. (1. Joh 1,9)*
4. *Gi avkall på synden. At du sørger over at du syndet er bra, men ikke nok. Gjør deg ferdig med synden. (Es 55,7)*
5. *Tro på Jesu fullbrakte verk på korset som fullgod soning og riktig oppgjør for deg. (Joh 3,16 og Rom 10,7)*
6. *Ta imot Jesus. Hils ham i tro velkommen inn i hjertet ditt. (Joh. 1,11-12)*
7. *Bekjenn Jesus som din Herre. (Rom 10,10)*

Dette er ikke en veiledning som sier at slik er Gud nødt til å frelse deg. Ofte ser vi at Jesus gjør det både annerledes og fortere. Men han kan også følge deg gjennom disse syv steg i tro. Og mens du går, sørger han for å gjøre det som han har lovet å gjøre: Ta imot deg og føde deg på nytt. (Fra «Bok i fokus» — 1 Ånd og kraft)

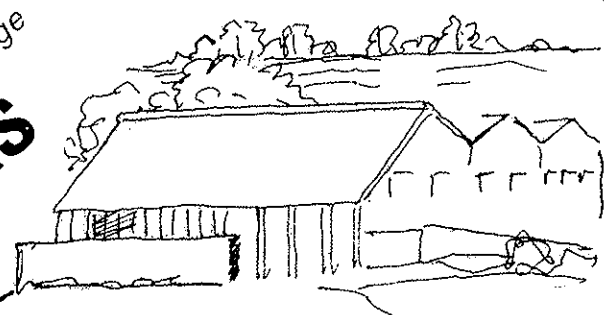
Bibel kurser

Velkommen til herlige

FURNÄS

for

studier, avkobling og fellesskap

I et herlig og velutrustet feriesenter bare 45 minutter fra den norske grensen kan du oppleve åndelig oppbyggelse, sjelelig vedervegelse og legemlig fornyelse.

Bibel-undervisningen starter opp fra 14. sept. Hver ny uke kommer en bibellærer med et aktuelt emne. Undervisningen foregår fra tirsdag til fredag. Du kan være så mange uker du selv ønsker. Velutrustet bibliotek, audiotek (med samling av lyd-kassetter) og undervisning som er video-innspilt.

Moderne anlegge med adgang til svømmehall, tennisbane, minigolf, kano paddling, og andre sommer/vintersport aktiviteter.

V. 37

Høstterminen begynner uke 37!

Noen av høstens bibellærere:

Jerry Potter

Ulf Ekman

Peringe Pihlström

Jim MacInnes

Bength Gustafson

Biskop Ole Borgen

For nærmere informasjon om hel eller korttids-studier på bibelskolen, så skriv eller ring til oss:

ORDET undervisningscenter

Box 133
S-666 01 Bengtsfors
Telf. fra Norge: 095-46-531-11 625

Strømmen av inntrykk

Vi lever i en tid hvor strømmen av inntrykk er overveldende. Massemedia øser ut over oss ord, lyd og bilder i en bred flod. Fra kirkene og organisasjonene kommer det stadig bunker av trykksaker. Mange lar det meste gå i papirkurven.

Rykter går jo også. En har hørt noe her, en annen noe annet der. Bevegelser, strømninger og vekkelse endevendes og vurderes. Noe klassifiseres om bra, annet som rene vilfarelsen. Skjema: Svart/hvitt er flittig i bruk. Alle har sitt mønster å vurdere ut fra. Noe passer eller passer ikke med pinsevenenes lære eller med signalene fra baptistene, misjonsforbundet og metodistene. Noe annet stemmer ikke med den lutherske bekjennelse.

For bare noen ti-år siden begrenset informasjonen om kirkelige forhold og strømninger seg til lokale eller i alle fall norske og skandinaviske foreteelser. Men sirkelen utvider seg stadig. Når det nå hender noe spesielt på vestkysten av USA eller i Indonesia, flyter det ganske snart inn meldinger om dette. Hvem av lederne — i alle fall på vekkelsesfronten — holder seg ikke løpende orientert om hvordan utviklingen er i Soul i Syd-Korea?

For en tid siden forekom det en forskrekket artikkel i den kristne dagspressen om at amerikanske forkynne-

re snart ville ha programmer fra sine sentra på norske TV-skjermer via satellitter. Frykten gjaldt særlig faren for apeller om penger fra norske kristne. Selvsagt er man også redd for det mange opplever som fremmed og mindreverdige kristendom. Det kan jo bli slått hull på muren omkring norsk kristenliv.

Forleden uttalte en svensk sokneprest at svært mange kristne i en viss landsdel i Sverige har blitt sterkt påvirket av en forkynner og hans senter i det sydlige England. Dette gjaldt særlig innenfor statskirken. Det er altså all grunn til å følge med, om man skal være leder og i stand til å veilede og gi råd.

Samtidig trenger vi også å være oppmerksomme på strukturforandringene i organiseringen av det kristelige arbeid. Ennå kan man høre hvordan ledere i kirker og trossamfunn uttrykker frykt for at en viss bevegelse skal bli et nytt kirkesamfunn, ved siden av de gamle, etablerte. Engstelsen er stort sett ugrunnet. Det formes ikke nye kirkesamfunn i våre dager. Nå etableres det sentra. Sarons Dal kunne ha blitt et trossamfunn for 100 eller bare 50 år siden. Idag, med gode kommunikasjoner på alle områder, er det blitt et stort og innflytelsesrikt senter. Det samme ser man over hele verden. Yonggi Chos gigantmenighet i Korea fungerer også som et senter med innflytelse over hele verden.

Når det gjelder nye menigheter og foreninger, så dannes de etter gammel oppskrift også idag, men det formes oftere fellesskap og grupperinger av forskjellige slag. Vi må se i øynene at mange av disse nye grupperingene er bærere av en iver og en handlekraft som kan ta pusten fra kristne med en tradisjonell holdning. I denne situasjonen er Guds Ords formaning om å prø-

ve åndene og bedømme åndsåpenbaringene nyttige og viktige.

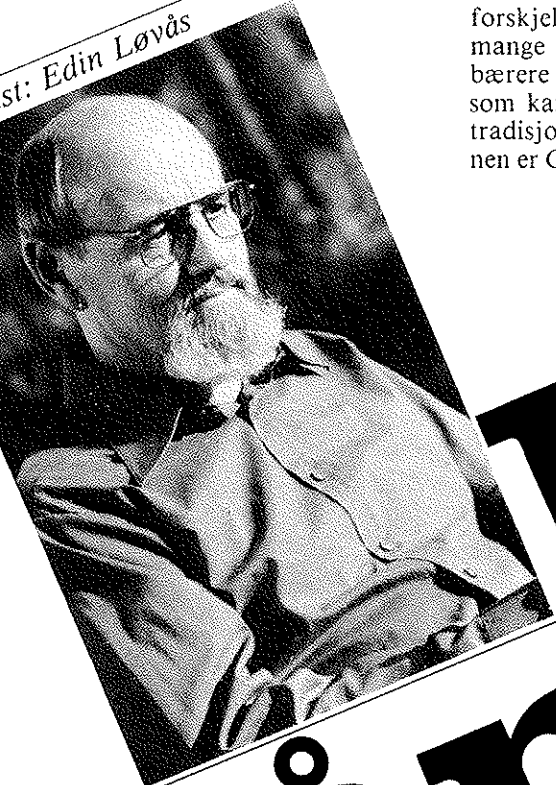
Den positive vurderingen

Et godt råd til dere som opplever forvirringen i dagens situasjon: Be Gud om hjelp til å finne en positiv ståplass! Ta utgangspunkt i en kjærlighetsfull og åpen holdning. Det viktigste er å gjenkjenne Guds nærvær i det som skjer. Det viktigste er å lytte etter hyrdens røst. Om man har en slik positiv grunnholdning før man spør om dette er ondt, falskt eller uekte, så har man de beste muligheter til å vurdere rett. Dessverre har gaven til å bedømme åndsyttringer fått en negativ klang. Delvis henger dette sammen med fokuseringen på utdrivelse av onde ånder. Vi må nå flytte oss over på en utkikkspost, hvor vi først speider etter det gode og positive som hender i tiden, og dernest sporer opp og forsøker å stoppe det negative.

1. Tess 5,14-24 er et viktig avsnitt i denne forbindelse. Det tales her om at vi skal vise dem til rette som lever et uordentlig liv. Det sies også at vi skal prøve alt. Men samtidig heter det: «Slokk ikke Ånden!»

Et annet viktig avsnitt er Ef 4,14-15 hvor det heter: «Så skal vi ikke lenger være umodne, ikke la oss kaste hit og dit og drive med vinden fra enhver lære, så vi blir bytte for menneskers falske spill og vilfarelsens listige kunster.» Men legg merke til at Paulus etter disse kraftfulle, negative advarslene fortsetter: «Vi skal være tro mot sannheten i kjærlighet». Deretter taler han om legemet og om hvordan det blir «bygd opp i kjærlighet.»

Tekst: Edin Løvås

Prøv åndene

Det er altså mulig å avsløre det onde, det usunne, det falske og samtidig være kjærlighetsfull, god og åndsmettet. Peter avslørte og dømte Ananias og Safira, men han sank ikke ned i kritikksyke. I Åpenbaringsboken advares det mot slike som kaller seg apostler, men er løgnere. (Åp 2,2) Men hele denne Bibelens siste bok har, som samlende sum, et jublende crescendo av glede.

Da Paulus på sin ferd gjennom Lille-Asia kom til Mysia, og hadde tenkt seg over til Bitynia, opplevde han et Herrens inngrep. «Jesu Ånd gav dem ikke lov», fortelles det. Derfor stoppet Paulus momentant. Om natten hadde han et syn. En mann fra Makedonia kalte på ham og ropte: «Kom over og hjelp oss». Da han hadde hatt dette synet, forsøkte han og hans følge straks å komme over til Makedonia, for — står det: «Vi skjønnte at Gud hadde kalt oss til å forkynne evangeliet der».

Det avgjørende ved denne beretningen er at apostelen gjenkjente Guds nærvær og Herrens stemme i den mannen som åpenbarte seg for ham. Han ble ikke sittende fast i det negative, — at han ikke fikk lov å dra til Bitynia.

Frykt

Hva er så årsaken til at mange ledere ikke klarer balansen og samspillet mellom sannhet og kjærlighet? Hva er grunnen til at de ofte bare bruker nådegaven til å dømme og vurdere negativt? Det som ofte ligger bak er nok frykt. Norsk kristenhet representerer kanskje det mest fryktende miljø i verden. Vi engster oss for framtiden, for utskielser, for avvikelser o.s.v. Den kristne dagspressen er full av angst, som mest uttrykkes gjennom leserinnlegg og uttalelser fra organisasjonenes og kirkenes ledere. Innleggene kan formelt være preget av omsorg for kirken o.s.v., men man merker likevel undertonen av frykt. Man kjenner piskesnertene.

Vi skal ikke generalisere eller karikere. Alle er ikke like. Alle miljøer er ikke påvirket av denne frykt og angstbiteri. Men alt for mange er blitt nervøse og engstelige, mistenksomme og redde. Og når denne holdningen og stemningen preger en leder, blir han eller hun ute av stand til å bruke gaven til å bedømme åndsytringer på en positiv måte.

Kvalifikasjoner hos de som skal prøve åndene

Han eller hun må være et bedende menneske. Ypperstepresten Eli var ikke istand til å høre Herrens røst fordi han hadde opphørt å kommunisere med ham i bønne. Der-

for måtte Samuel oppdras til å lytte i den åndelige verden. Det er bare den som vandrer med Herren som Enok, og som er i stadig bønn som Paulus, som kan høre hyrdens stemme.

At han eller hun må være en flittig bibelleser er en selvfølge, og det nytter ikke bare å lese for å studere bestemte favoritter eller med sine særlige «kirkelige» briller. Lutheranerne må ikke bare se etter «rettferdiggjørelse av tro», baptistene etter dåp og karismatikere etter ord om nådegaver og åndskraft. Den som skal vurdere sunt må lese med et åpent sinn og se etter den store sammenheng.

Bibelen er vår eneste rettesnor for liv og lære. Den står over alle opplevelser, profetier og alt som «Herren sa til meg». I sjelesorgen kan man iblant få høre de underligste ting når det gjelder påstått ledelse. Man «ledes» til — og får — «åpenbaring» om å handle stikk i strid med Skriften. Den som kjenner sin Bibel, kan da gi klar beskjed.

En leder som har skaffet seg grundig bibelkunnskap og kjenner hele Skriften, kan også bekrefte og gi sin sanksjon til en undervisning som er ny og uvant fordi han/hun kjenner budskapet fra Guds Ord. Et eksempel: Når man nå påpeker at de første kristne (mellom 200 og 300 år) var uten kirkebygninger, man holdt sammen i husmenigheter og hverdagsfellesskap, så vet den flittige bibelleseren straks at dette stemmer. Og han kan derfor gi sin sanksjon til undervisningen. Slik prøves åndsytringer på Skriften.

Til de nødvendige kvalifikasjonene hører også en klar tanke. Det er nøye sammenheng mellom sunt vett og nådegaven til å prøve ånder. «Pass derfor nøye på hvordan dere lever, ikke som tåpelige mennesker, men som kloke, så dere kjøper den beleilige tid, for dagerne er onde. Vær ikke uforstandige, men forstå hva som er Herrens vilje». (Ef 5,15-17)

Det er den store apostelen som sier dette. Han skriver til og med at «vi har Kristi forstand». (1. Kor 2,16). Det siste uttrykket forteller tydelig at det ikke er tale om kjølig, vurderende intellektualisme, men om en samstemthet med Guds visdom, om å være ett med Kristi sinnelag. (Fil 2,15) Vi formaner også til å la oss «forvandle ved at sinnet fornyes, så dere kan dømme om hva som er Guds vilje: det gode, de som er til hans behag, det fullkomne». (Rom 12,2).

To som er glade i hverandre, kan iblant få en så fin indre kontakt, og bli så samstemt, at de kjenner hverandres mening og holdning, uten å snakke om det. Slik kan den leder som vandrer sammen med Herren, under stadig bønn og studium av hans Ord, bli så ett med sin Mester at han bedømmer ånder og åndsåpenbaringer ut fra en slik grunninnstilling. Kanskje nettopp

dette er selve kjernen i nådegaven.

En ting, som særlig i våre dager, synes å være omvermåte betydningsfullt er at den som er bærer av denne nådegaven har et hellessyn på kirken, Kristi legeme. Her må det nevnes at noen grupperinger har et underlig dobbeltsyn. De pisker fram en negativ holdning til kirker, trossamfunn og etablert menighetsliv samtidig som de taler store ord om enhet blant alt Guds folk. Her må den som har nådegaven til å prøve ånder skjære igjennom. Når man er negativ, kanskje har sterkt imot det etablerte menighetslivet, blir det ikke kirkebygningene og organisasjonsformene det går ut over, men det folk som samles til møter og gudstjenester i bygningene og holder sammen innenfor organisasjonsrammene.

En sunn vurderingsevne, en nådegave til å bedømme åndsytringer og prøve åndene hører derfor sammen med et helhetssyn på kirken som Kristi legeme. Og nådegaven til å prøve ånder og bedømme åndsytringer vil trenge «inntil vi alle når fram til enheten i troen på Guds Sønn og i kjennskap til ham, og vi blir den modne mann, som har nådd sin fulle vekst og har fått hele Kristi fylde». (Ef 4,13) D.v.s. så lenge Guds folk er i verden.

NY
Toppaktuell bok
om bønn.

ALFRED
LORENZEN

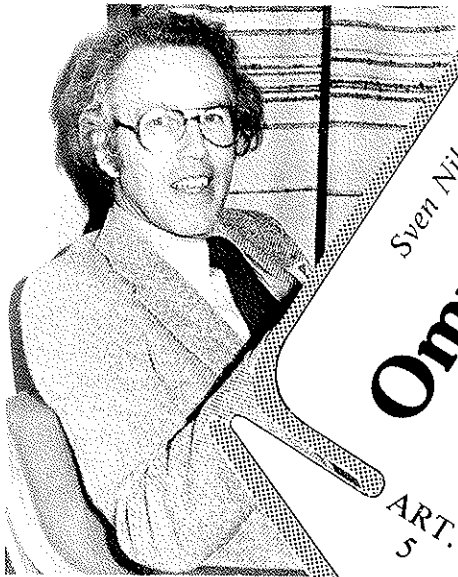
FORBØNNENS
HENSIKT
OG MAKT

FORBØNNENS
HENSIKT OG MAKT
av
Alfred Lorenzen

- Bønn baner vei for Guds plan og vilje.
- Bønn – et verktøy Herren har gitt oss.
- En bok for alle troende. hft. kr 27,-
- Bestill boken i dag.

Boks 6757 – St. Olavspl.
Oslo 1

Filadelfia
FORLAGET AS

Sven Nilsson:

Omvendelse fra religiøsitet

ART.
5

Kirkesam- funnene skiller Guds barn

«Hver gang du bekjenner at du ER «pinsevern», «baptist», «lutheraner» (eller noen annen samfunnsidentitet), så bekjenner du en synd. Det er like alvorlig som om du skulle si at du har begått ekteskapsbrudd. Du har delt din lojalitet, din identitet med noe annet en Kristus».

Disse ordene traff tydeligvis veldig dypt hos mange da de ble uttalt ved Katarinakonferansen i be-gynnelsen av forrige år. Mange har også gjennom personlig samtale og gjen-nom å utfordre meg i dagspressen, vil-let få meg til å nyansere formuleringe-ne. Men jeg har hele tiden kjent meg forhindret fra å gå ut med noen rettel-ser og ennå mindre forsvare meg som om dette skulle gjelde min egen sak. Dermed vil jeg ikke har sagt at selve budskapet nødvendigvis må uttrykkes med nøyaktig de samme ord jeg anvendte. Men for meg samstemmer ordene presis med det jeg opplever som selve budskapet. Gud vet at sverdet har gått gjennom mitt eget liv. Nemlig at vi som Guds folk lever i synd med vår nå- værende situasjon der vi er delaktige i et samfunnsvesen som i sin natur er et åndelig ekteskapsbrudd.

For mange «hoder»

Det ville være forbausende om menne-sker som virkelig er blitt berørt i sitt eget liv av Den Hellige Ånds verk i de siste årene, ikke er klar over at den vekkelse Gud vil sende sitt folk, sikter på en opprettelse av Åndens enhet i Kristi legeme. Dette kan ikke skje uten at vi frasier oss samfunnsvesenet i våre hjerter. Tross alle forskjønnende omskrivninger av den lokale forsamlings forhold til sine respektive samfunn, kan vi ikke nekte for at vi lever i en åpenbar motsigelse mellom vår be- kjennelse til Kristus som menighetens

eneste hode og vår måte å forholde oss på overfor alle disse «hodene», som samfunn og kirkesystem utgjør.

Samfunnsvesenets natur ligger i dette at organisasjoner og kirkeledere utenfor den lokale menighet gjør krav på å stå i et eksklusivt forhold til en viss gruppe av kristne på et bestemt sted. Disse gruppene kan på sin side bli representert i et organisatorisk mønster som kirkesamfunn av visse tjeneste-menn.

Grunnen for disse krav er at kirke-samfunnene representerer et visst ar-beid som anses å være menighetens ar-beid, og at de som trossamfunn repre-senterer en felles kristendomstolkning og teologisk profil for de grupper av kristne som anses å «tilhøre» samfun-net. Dersom den enkelte kristne lar seg binde av slike krav, blir vi et offer for den religiøse åndsmakt som forhindrer at enheten i Kristus blir synlig på det lokale sted.

Når vi sier fra oss samfunnsvesenet trenger vi ikke å ta avstand fra det **ar-beide** som finner sted i form av ytremis-sjon, sosial virksomhet eller andre for-mer for menneskers kall til å tjene på de ulike områder. Men vi frasier oss et-hvert krav fra de som representerer et slik arbeide, om å få stå i et eksklusivt forhold til en lokal menighet. Et spe-sielt misjonsarbeid trenger ikke «å ha menigheter» for å kunne fungere. Det bæres oppe av de arbeidere som Gud har kalt til tjeneste og de enkelte krist-ne som Gud kaller til å støtte dette ar-beidet. Disse finnes naturligvis i lokale menigheter, men ethvert krav om at visse forsamlinger på et sted skal utgjøre et spesielt område for en misjons-organisasjon, må avvises, om den lo-kale menighet skal kunne hevde sin identitet. Den som sier at en eventuell oppløsning av samfunnsvesenet ville gå ut over misjonsarbeidet, kan jo funde-

re over hvordan alt dette arbeidet som ikke «har menigheter» i ryggen kan ek-sistere og ekspandere, dette som vi pleier kalle utenomkirkelig» (para-kirkelig) arbeide. Fra kirkesamfunnsle-dere hører man iblant at det blir sagt: «De får jo sine penger fra «våre menig-heter». Slike kommentarer avslører at visse organisasjoner gjør krav på loka-le menigheter som «sine egne».

Det faktiske forhold er at kirkesam-funnene er akkurat like mye «para-kirkelige» virksomheter i sitt forhold til den lokale menighet som hvilken som helst annen organisasjon.

Organisasjoner kan ikke representere Kristi kropp

Tanken om at en viss kristendomsfor-ståelse og teologi skal kunne represen-teres av en kirkeledelse med atutoritet over den lokale menighet, må også av-vises dersom vi skal kunne frigjøre oss fra samfunnsvesenets makt over våre sinn.

Organisasjoner og kirkesystem er **uforenlige** med Kristi legeme. De er menneskelige **organisasjoner**, og som sådanne kan de ikke uttrykke enheten i Kristus. Jesus kan bare ha et forhold til mennesker. Den enhet som disse menneskene i Kristus sammen manife-sterer som en «kropp», et «folk», et «hus», finnes bare i Kristus. Den enhet opprettholdes ved at vi har fellesskap med hverandre **gjennom Ham**. Kirke-dannelser og samfunnsorganisasjoner holder ikke sammen noe av det som i egentlig mening er Kristi legeme. Allikevel gir de seg ut for å representere Kristus. Gjennom en slik fordring inn-tar de den plass som Jesus alene skulle ha. Kristus kan bare representeres gjennom vårt personlige forhold til Ham og den tjeneste han har gitt oss.

Organisasjoner og institusjoner kan ikke ha dette personlige forhold til Kristus. Derfor kan de heller aldri åpenbare virkeligheten av den enhet som finnes gjennom Den Hellige Ånd i Kristus som person. Derfor er det eku-

meniske arbeide som går ut på å harmonisere religiøse organisasjoner, samfunn og kirkesystem med hverandre, av liten eller ingen verdi i denne sammenheng. Det eneste som har noen betydning for at Åndens enhet skal bli synlig, er at det som skjer i de innbyrdes forhold mellom de mennesker som deltar i ekumeniske drøftelser og konferanser. Om disse vokser i sin kjærlighet til hverandre, lærer seg å tjene hverandre, da har det skjedd noe som kan spre seg til andre gjennom dem.

Ekumeniske løsninger, som formes av representanter for samfunns- og kirkesystem, blir bare en forlenging av systemet som sådant.

Gud har begynt — vil vi gå videre?

Gjennom den åndsutgytelse vi har opplevd i kristenheten i løpet av 70-tallet, har stadig flere kristne begynt å oppdage virkeligheten av «Åndens enhet». G-72 — det store kristne landsmøtet i Göteborg — ble en genuin opplevelse av Åndens enhet for mange. Karisma 72 i Stockholm og den første omgang av såkalte «Karismakonferanser» rundt om i Sverige fikk være med på å formidle samme kjærlighetsbølge. Og Herrens herlighet var der på en måte som vi aldri hadde opplevd tidligere. Man ba hverandre om tilgivelse for historiske feiltrinn og uforsonlighet. De sterke budskapene om «hvetekornets lov», — om å oppgi sitt eget liv for å finne det, — rettet sin brodd også mot den bestående ordning i våre kirkesamfunn. Visjonen om «et folk» som sammen går for å innta «løftetslandet», vakte forhåpninger hos mange om en tid, da de forskjellige samfunn skulle gi sitt folk frihet til å søke Herren for å finne lokale uttrykk for menighetens enhet uten kirkepolitiske sideblikk. På enkelte steder oppfattet også noen kristne at det faktisk var en ny situasjon og begynte å handle deretter. Bønnegrupper og husmenigheter med mennesker med ulik kirketilhørighet vokste fram uten av man ba om lov eller syntes man gjorde noe galt.

Vi hadde sett den eneste grunnen som kan legges — Kristus — og vi gledet oss sammen som på Esras tid, da Herrens forløste vendte tilbake til Sion.

Vi var «et folk på vei».

Men allerede neste kristne riksmøte i Västerås V-77 viste at kirker og ekumeniske institusjoner forsøkte å gjøre noe ut av fellesskapsopplevelsen fra G-72. Møtet i Västerås ble et «representativt» apparat, der ambisjonene med å lede fornyelsen i en retning som passet samfunnene og de ekumeniske organisasjonene, kjentes som en klam hånd over det hele. Jeg anklager ingen for dette. Resultatet blir bare slik når vi

tenker organisatorisk og forsøker å skape en representativ enhet den veien.

Bryt samfunnsvesenet gjennom din personlige holdning

Samfunnsvesenet må brytes innenfra gjennom at hver enkelt kristen i sitt hjerte og i sin holdning avviser ethvert krav om tilhørighet fra et kirkesamfunns side.

Begynn med å be om tilgivelse for din delaktighet i et system som skiller Guds barn fra hverandre.

Hold opp med å identifisere deg selv med en viss samfunnsbetegnelse. La deg heller ikke merkes av slike betegnelser.

Bli ikke skuffet om dine søsken ikke forstår din holdning. Vær bevisst at det er spørsmål om en atskillelse av Den Hellige Ånd gjennom åpenbaring i vårt sinn. Samfunnsvesenet er en del av det religiøse vesen som binder Guds folk. Derfor skal og bør kampen ikke føres mot mennesker, men i bønn og gjennom personlig lydighet. Tro ikke at de menneskene som holder liv i kirkesamfunnene, i sitt hjerte vil noe annet enn å fremme en god sak. Vi må

innse at de selv er offer for et system som ikke gir dem så stor handlefrihet. De representerer jo systemet, og det forventes at de som gode tjenestemenn ser til at det fortsetter å fungere.

Støtt med din forbønn og dine offer det arbeide som samfunnet har, om du opplever Herrens sanksjon til det.

Vær trofast mot dine søsken på den plass der du står. Praktiser kjærlighet og vennskap i ditt forhold til andre kristne uten hensyn til deres samfunnsbakgrunn.

Bli ikke noen skyldig noe annet enn kjærlighet.

Det er din personlige lydighet til det som Den Hellige Ånd åpenbarer for deg og din kjærlighet til hver og en som er født av Gud, som skal oppløse samfunnsvesenet innenfra. Det arbeid som er født av Gud, kommer til å overleve denne prosessen. Du skal derfor ikke behøve frykte for a din lydighet kommer til å rive ned noe som Gud vedkjenner seg.

Til norsk ved Hanne Marit Rygh

Budskap fra INSPIRASJONSDAGER 82

D-265 LARS ERIK LINDVALL

Død gir liv
Et sterkt undervisningsbudskap.

D-266 ÅGE ÅLESKJÆR

Livet i Kristus
Trosinspirerende om frelsens rikdommer.

D-267 MAGNE FRIESTAD

Festen er igang
Det er ikke trist å bli en kristen.
Hør bare. Mye sang.

D-268 ÅGE ÅLESKJÆR

Fornyelse av trosbudskapet
Våre rettigheter i forsoningen,
grunnlaget for vår tro.

D-269 TERJE RYGH

Seier over synd
Undervisning om en viktig sannhet.

D-270 LARS ERIK LINDVALL

Kjærlighetens vei
Klar undervisning om en virkningsfull sannhet.

SEMINAR:

LARS ERIK LINDVALL:
Menighet i fornyelse og forandring

- D-261 *Liv og virksomhet*
- D-262 *Alle kan tjene*
- D-263 *Menigheten og grupper*
- D-264 *Guds folks enhet*

KJELL ERIK OLSEN:

- Kristen i hverdagen
- D-271 *Grunnlag for hverdagstjeneste.*
- D-272 *Min plass i menigheten*
- D-273 *Kristen på arbeidsplassen*
- D-274 *Den personlige samtale*

ÅGE ÅLESKJÆR:

- Ny utrustning til tjeneste
- D-281 *Åndens tjeneste*
- D-282 *Nøkler til tjeneste*
- D-283 *Utrusting til tjeneste*
- D-284 *Hvordan utvikle tjenesten*

Merk våre lave priser:
kr. 20,00 pr. kassett!

Betill fra:

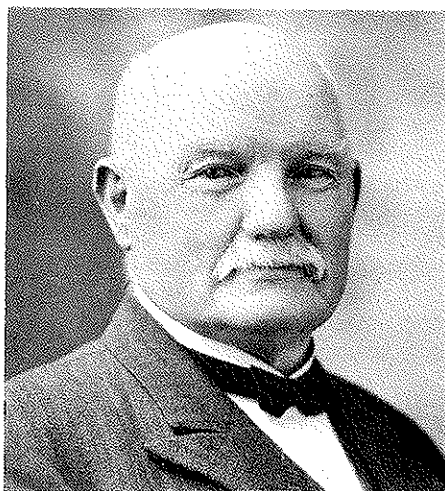
OBS! ALLE SOM KJØPER 8 ELLER FLERE AV DISSE KASSETTER FÅR MED EN KASSETTBOK (som kan romme 8 kassetter) GRATIS.

HINDRINGER

Artikkel 4

FOR FREMGANG

Tekst: Severin Larsen

KIRKEFOLK I STEDET FOR MISJONSFOLK

Jeg vil ikke hevde at «kirkefolk» ikke kan være «misjonsfolk», slik vi ofte oppfatter disse uttrykk. Det jeg mener med ordet «kirkefolk», er mennesker hvis hele kristendom består i at de går i kirke en gang på søndag, hører en preken, og dermed sier stopp!

Selv om man tilbyr dem mer, sier de: «Nei takk». De vil ikke ha mer. De synes å være tilfreds med den ytre virksomhet, for siden de ikke har et bønneliv, så kan de heller ikke få noe ut av forkynnelsen, selv om den kunne ha meget å gi.

Det kan rett nok være preker som ikke er annet enn gamle skjeletter, som kanskje er hentet fra en tønne etter en eller annen avdød prest. Det er da mulig at den er uten kjøtt, og langt mindre ånd. Men selv om de fineste åndelige retter serveres, vil man kunne observere den sørgelige sannhet, at folk som ikke dyrker den åndelige side av kristendommen, ikke tar imot åndelige ting. Det samme ville være tilfelle om de hadde engler eller erkeengler til å preke.

Blant de ting som var framtrepende hos de første kristne, og som sikkert var årsak til den store framgang menigheten hadde i denne husholdningens morgentime, var at de trolig holdt fast ved

Bønnene

Legg merke til at det var **bønnene!** Ikke en enkelts bønn, men alles. Det var særmerket på de store vekkelsene som fulgte med pinsens evangelium. Det var særmerket på gudstjenesten før pinse, for vi leser i Apg 1,14: «Alle disse holdt samdrektig

ved i bønner». Det var også den atmosfære de levet i under pinsehøytiden, for vi leser i Apg 2,1: «Og da pinsefestens dag var kommet var de alle samlet på ett sted.» Og jeg er fullt overbevist om at de ba samdrektig, akkurat slik de gjorde de andre dagene de hadde vært sammen. Det var også deres livselement etter pinse. Det var årsaken til at Herren daglig la dem som lot seg frelse, til menigheten. Det var årsaken til at antallet av mennene som kom til troen, gikk opp til 5000. Det er sørgelig å se når menigheten er borte fra bønnesamlinger. **Mange menigheters verste sykdom er at medlemmene ikke lever i bønnelivskristendommen**, og derfor blir bønnesamlinger for dem en biting. «Det er bare bønnemøte», sukker man, «det er noen få som bruker å komme sammen og be». Der er betegnende for den åndelige stilling når slikt blir sagt.

De som kommer sammen til bønn, blir regnet som spesielle elementer, som kanskje ikke heller er helt sunne i læren.

Tomme skip

Det er vel og bra å være «en stø og solid kristen» som **Per Egenrettfærdig** uttalte forleden. Men å bli så «stø» at man ikke har lyst til å samles med Guds hellige folk til bønn og tilbedelse, er en farlig «støhet». Den kan ha til følge at vi kan gå med åndelige selvbedrag gjennom hele livet. Da kan vi seile inn i evigheten som tomme skip, som verken har last eller ballast. Når en menighet som teller 100-200 medlemmer, bare har en 10-20 på møtene, da er det ikke godt å vente åndelig vekst. En slik menighet kan ikke vente at verden vil tro deres

forkynner, for de tror ham ikke selv engang. Vi kan være helt sikker på at om de mer trodde **Ordet**, som det virkelig er, så ville de være mer grepet av Guds frelse og la virkeligheten av et sant kristenliv komme mer fram. Den menighet og det folk hvis eksistens er avhengig av at mennesker vinnes for Kristus, må være et **misjonsfolk**. Skal man være et misjonerende folk, så må man stå tett sammen og i fellesskap fremme menighetens åndelige liv.

Den dagen man overlater til noen enkelte å holde det oppe, den dagen er en tærende sykdom kommet inn i menighetens trosliv. Da kan det bli en hard kamp for de få bønnesjeler som er tilbake, å holde den åndelige livsgnist vedlike. Etter hvert dør den bort, og tilbake er ruiner. Det er en sørgelig sannhet, at man på enkelte steder finner svært få som lever på den åndelige side av evangeliet. De kan være med i diskusjoner, men ikke i bønnekampen. Det anser de for sykkelig overspenthet.

De kan være med å omskape menighetsmøter til **meningsmøter**, men de kan ikke være med og tilbe Faderen, — han soim gir liv og ånde til alt som lever. I tilfelle det var mangel på skolemestere til å fostre disse få Herrens sjeler som elsker å holde seg nær til Gud i bønn og påkallelse, skulle vi kunne skaffe mange av dem. Men å finne mennesker med åndelig fedresans, som med sitt indre åndsliv er i kontakt med åndens lover i Guds rike, kan være like vanskelig som for en enkemann å få en kvinne til å gå inn i sitt hjem og bli en **virkelig mor** for barnene av første ekteskap. Hun vil i mange tilfelle bli en **tuktemesterinne**. Det er merkelig hvorledes det som skjer i naturens rike, gjentar seg i åndens rike. Det er en hel del som ikke eier hyrdesinn, men de krever at andre skal ha det. De krever således av andre det de selv ikke har.

Fru Forstandig

Har du møtt fru **Forstandig**? Hun tilhører menigheten, men taler om den som en annen person, og ikke som et legeme som hun selv tilhører. Legg merke til hennes forstandige ord når hun beskriver hvorledes det skal være i den levende Guds menighet. Men lytt! Hør etter henne på bønnemøtet, og du vil få inntrykk av at hun i åndelig forstand er født døvstum. Skulle hun være av dem som liker å holde bønner, får man inntrykk av at hun nok kan åpne munnen, men har meget vanskelig for å lukke den, for hun kan be metervis av bønner. Eller legg merke til søster **Så-skal-det-være**. Hun har en merkelig begavelse til å fortelle hvordan det skal være i menigheten. Hun kan gi forstander og eldstebrødrene en ordentlig omgang religiøs juling. Men spør ikke om hun selv har åndelige sønner og døtre, for hun er like fattig i så måte som Rakel var på barn etter kjødet. Ja, fattigere, for Rakel fikk da barn til sist, men søster **Så-skal-det-være** vil være ufruktbar alle sine livs dager, for åndelig utvikling er for henne en sann plage.

Det eneste som kan redde stillingen, er en gjennomgripende vekkelse som først begynner

i menigheten

Det er ofte slik at når kristne har tapt lysten til å samles med Guds folk, har de også tapt lysten til å leve med Gud, men det kan også være andre grunner. Møtene kan f.eks. være slik at man har det bedre med Gud hjemme. Når man kommer til gudstjeneste, møter man bare det menneskelige, Gud er satt utenfor. Da er det vanskelig å beholde de gudfryktige.

Hva skal man gjøre når menigheten holder seg borte fra møtene?

Er man forstander, må man først og fremst spørre seg selv, fordi det var lettere enn å være en arbeider på vanlige vis. Første kjærlighets flamme? Er Kristi person størst, eller er det tjenesten som er størst? Er jeg kommet inn i evangeliet, så jeg kan gi dem mat i rette tid?)

Om predikanten lever i salvelsen — Guds kjærlighet — da kan han uten frykt begynne å preke

omvendelse

for medlemmene. Men skulle det være den religiøse egoisme som driver predikanten, så han har tatt gjerningen av seg selv, fordi det var letter enn å være en arbeider på vanlig vis. Da er det best at predikanten **først omvender seg**. Videre bør han søke Gud under bønn og faste for å få vite om Gud vil bruke han i denne tjeneste eller om han skal ta seg et vanlig arbeid. Vi kan være sikker på at dersom han er ærlig, vil han få vite hva han skal gjøre. På den måten vil predikanten slett ikke stå i veien for saken. Det å preke omvendelse for en menighet er ikke behagelig. Det er meget lettere å preke omvendelse fra verden. De erkjenner i de fleste tilfeller at de ikke er omvendt. Men det hender at Gud i sin kjærlighet sender noen til å preke omvendelse fra slike som mener at de er omvendt, men dog ikke er det. En annen årsak til at folk sitter hjemme er at de ble vakt, men ikke gjenfødt. Alt i Guds rike er frivillig. Hvorledes kan en sjel som aldri kom til liv, være med frivillig? Det er en umulighet!

Isbjørn

Å ta en ugjenfødt og tvinge ham inn i Guds rikes lover, er som å ta en isbjørn og sette den i dyrepark. Det vil være unaturlig for dyret å være der, fordi den er født til å være på isen. For at den ikke skal vantrives for meget, må det legges is i buret. Har vi ikke sett noe liknende på det religiøse område? Vi har sett religiøse mennesker som har hatt en like kald natur som en isbjørn har i naturlig forstand. De har vantrivs hver gang temperaturen har steget over frysepunktet, og det har blitt åndelig varme. Ja, de blir ille plaget av bønnenes og lovsangens varme temperatur. De har en natur som trives best i baktalelsens kolde sone. De liker best å være opptatt av den almindelige religiøse partipolitikk, som vår tid er så rik på. De er i form når de kan boltre seg på de tomme prats vidder, og den lettsindige sladders ismarker. De er en forferdelig hindring for menighetens trivsel og fremgang. For selv om det er mange som vil videre i åndens verden, så holder disse igjen av den makt de eier, ved syndens og dødens lov som hersker i deres religiøse kjød. De har bestemt seg for å være religiøse, men da de bestemte seg for det, bestemte de også at Gud fikk versågod gå med på deres religion. Derfor vil du finne at disse menneskene har sin tro i sin vilje. Det vil si: De tror så langt **de vil selv**. Om Gud vil det annerledes, så sier de, **nei**. De ber nok «skje din vilje», men mener «slik at min vilje skjer til sist». Slike er ikke gode å få med i åndelig utvikling. De kan komme når det blir vekkelse, men da kommer de for se at alt går rett for seg, og at de nyfrelste blir lik dem. Særlig har de omsorg for å få de nye på veien til å holde seg unna bønnesamlinger, slik som de eldre og «stø» kristne gjør. For blir det for meget bønnesamlinger, da vil religiøse dovendyr ikke få fred til å være hjemme.

En annen årsak til at ikke medlemmene kommer med i virksomheten er den utbredt Laodikea-synd:

lunkenhet

En forferdelig synd! En synd som Herren fra himmelen roper et «gid» over. «Gid du var kald eller varm. Derfor, da du er lunken, og verken kald eller varm, vil jeg utspy deg av min munn.» Et fryktelig ord! Et språk som vanligvis ikke Gud bruker, som er kjærlighet. Men av det kan vi forstå hvilken forferdelig synd lunkenhet er. En av årsakene til at den er så heslig i Guds øyne, er at mennesket da er i en sjelstilstand som er stikk imot Guds vilje. Lunkenhet er det

motsatte av hva Guds ord sier vi skal være, nemlig «brennende» (Rom 12,11).

Hva er årsak til lunkenhet? Den kan naturligvis komme av forsømmelsen av Guds nåde, slik Ordet sier: «Men som medarbeidere formaner vi eder også at I ikke forgjeves må ta imot Guds nåde». (2. Kor 6,1) Men det er en annen grunn til lunkenhet, som enhver kristen må og bør være oppmerksom på. Kristus sa: «Ånden er villig, men kjødet er skrøpelig». Enhver bør vite at kjødet ikke gavner noe, det står bare i veien. Hva en kristen trenger for ikke å bli lunken, er det som det nye testamentet taler så meget om, nemlig

kraften fra det høye

For den sakens skyld bøyd apostelen Paulus sine kne, at Gud etter sin herlighets rikdom måtte gi datidens hellige å styrkes med kraft ved hans ånd i det indre menneske. (Se Efs. 3,14-21).

Var den tids hellige i behov av kraft, så er også vår tids hellige i behov av det samme. Desto mer vi styrkes med kraft i vårt indre menneske, desto bedre vil vi motstå lunkenheten.

Lunkenhet er nærmest en ettergivenhet for det ytre menneske, det i oss som elsker å leve selvbehaglighetens liv. Selv om man ikke lever i syndens nytelse, kan man gi etter for kjødets behaglighet, så det åndelige i mennesket taper. Jo mer kraft det indre mennesker eier, jo mer seier over det ytre.

«Hva skal en gjøre når menigheten holder seg borte fra møtene?» spør bl.a. Severin Larsen i denne artikkelen. Han anbefaler omvendelse for både predikant og menighetsmedlemmer.

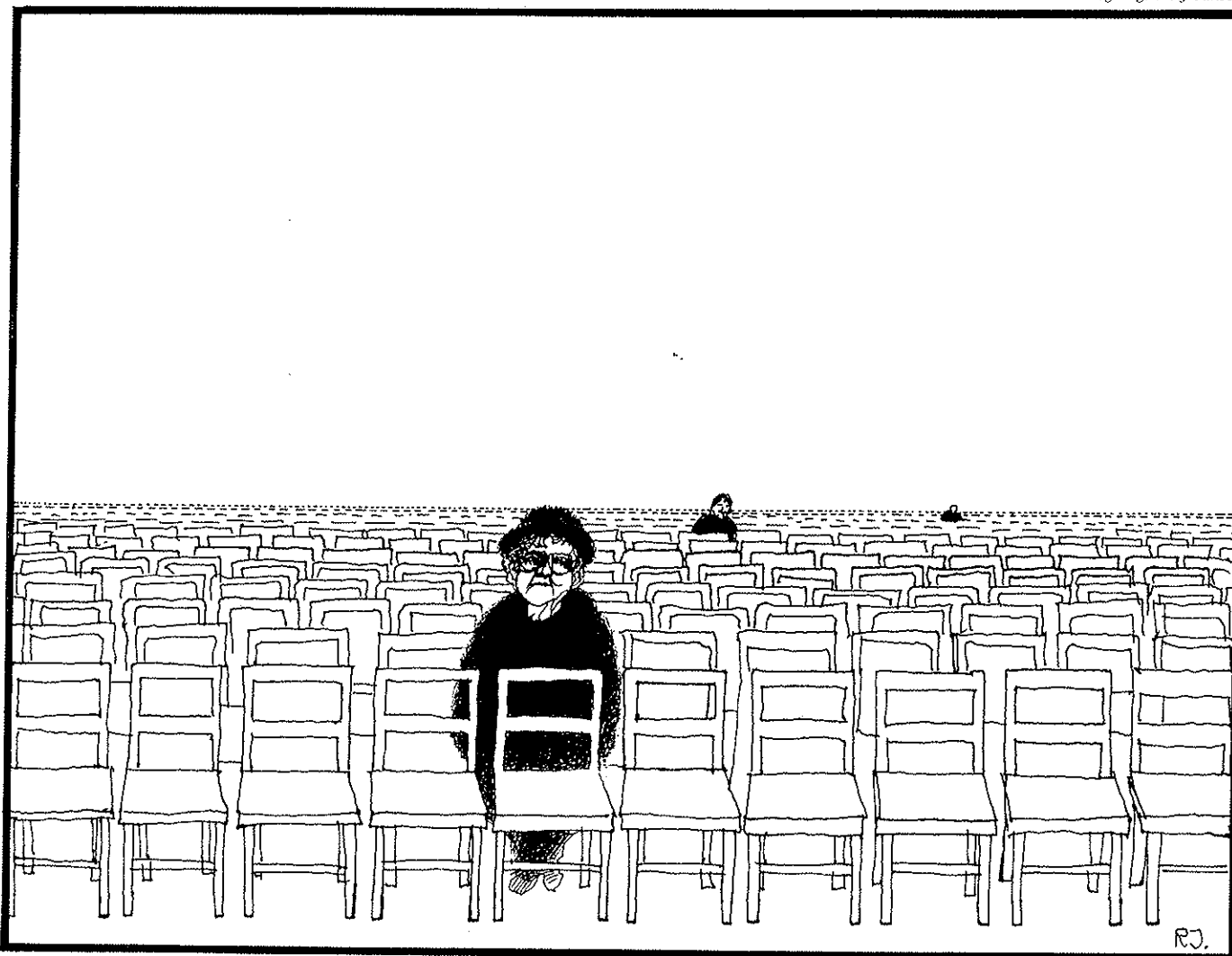
Det kunne kanskje være en fristelse hos en del religiøse mennesker, og kanskje også hos en del predikanter, å sette sin ære i å være et **ærværdig kirkefolk**. Om det er slik vil snart livet bli så innsnørt at de blir lunkne. Man kan være fristet til å dra på smilebåndet når man hører folk i enkelte frikirker roser seg av å være lik statskirken, som om det skulle være noe å berømme seg av. Det finnes vel ingen i himmelen eller på jorden som kan si hva statskirken lærer. Så når det gjelder å være fri i lærespørsmål, så er denne kirke for tiden et av de frieste samfunn. Hva ordningen angår, erkjenner jo kirkens egne menn at den behøver en reform, og å reformere det holder de på med år etter år. Det er ikke godt å si hvordan den vil se ut til sist.

Tenk om den kunne bli så fri i sin tjeneste at det kunne være et varmt bønnesamvær på søndag formiddag, før presten går på talerstolen! Men antagelig drøyer det før det kan skje. Om den ble så fri, ville den gå foran en del andre kirker. For det finnes folk som setter pris på å tilhøre en menighet som de mener er apostolisk, men som i sitt innerste vesen har imot lovsang og tilbedelse på søndag formiddag, og dog er det det beste en menighet kan ha.

Det er en sørgelig sannhet at det naturlige menneske er et vrangt menneske. Det er ikke bare i den forfatning at det ikke tar imot det som hører Guds ånd til. Det er så forventt på det religiøse område at alt blir galt. Er det lite folk på møtene er det galt, er det mange, er det heller ikke riktig. Jeg husker under en vekkelse, hvorledes **Kari Religjøs Behagelig** syntet det var uhyggelig med alle de nye, og at det var

Tegning: Rolf Janson

så meget bønn og sang i menigheten. Altfor meget, mente hun. Hjelpe oss for misjonsfolk! «Men når de omvender seg, faller dekket bort», når de blir frelste, kan alle folk bli bra. Da kommer de også med i livet, med i bønner, med i tilbedelsen, med i tjenesten. **Da driver ikke folk virksomhet, men virksomheten driver dem.** Da er og blir det fremgang. Da er evangeliet en gjenfødende kraft gjennom troens forkynnelse. Og troens forkynnelse kan best finne sted der hvor troens liv lever. Ingen steder er evangeliets ord mer virksomt enn der hvor menigheten fremstiller seg til et sant liv og søker å kjenne den sannhet som hører til gudsfrykt.

Neste gang: «Anerkjente synder!»

Bandlederen
som ble
et symbol på håp
Nicky Cruz

**HØR VITNESBYRDET.
LES BOKA!**

Ten Center tilbyr kassetten med Nicky's vitnesbyrd + hans bok «Ensom, men aldri alene»

PAKKE-PRIS:

54,-

Bestill
i dag:

KUPONG:

Navn

Adr.

Postnr. Sted

Send til:
Ten Center, Postboks 4346
Torshov
Oslo 4

Vårt behov for...

ART.
4

Tekst: Bertil Carlsson

SANNHET

Vi har tidligere sett at mennesket er en moralsk skapning. Det har evigheten nedlagt i sitt vesen. Det kan samle og huske sine erfaringer fra tidligere dager og år. Det kan til og med tenke framover i tiden og planlegge. Dette er enestående for mennesket. Det er ikke bare i vår egen tid vi kan se tilbake, uten vi kan tenke oss tilbake hundrevis, ja, tusenvis av år og ta lærdom av tidligere generasjoners og samfunns erfaringer. Og vi trenger dette for bedre å kunne utvikle våre liv i dag og i morgen.

Men det gjelder å våge og være ærlig, selv angående sin egen eller sin bevegelses eller sitt lands historie. Behovet for sannhet i disse tilfelle er høynet over enhver tvil. Det burde iallfall være det.

I totalitære stater og selv i totalitære bevegelser og system er det vanlig at historieskrivingen forandres alt etter som det passer maktthaverne på et visst tidspunkt. Det mangler ikke på avskrekkelige eksempler er både i fortid og nåtid på dette. Tenk f.eks. på første og andre verdenskrig og utviklingen etter dem. Både historieforfalskningen og den direkte mangelen på historie har høstet og høster stadig uhyggelige offer.

Dette er ikke farer bare for stater og grupper av stater, uten disse farer er realiteter for foreninger og hele folkebevegelser, ja, for de kristne forsamlingene og de kristne bevegelsene også. Tilrettelagt eller utebleven historieskriving er ikke bare en forbrytelse mot samtida, men også mot etterfølgende generasjoner. Ja, det er en forbrytelse mot Gud. Gud er historiens Gud. Gjennom historien handler Gud med mennesket, fosterer det til bedre å kunne tjene sine medmennesker såvel som skapelsen i sin helhet.

Dessverre synes det som om selv ikke de kristne er våkne på dette punkt. Derfor forfalsker man delvis både historieskrivingen og det historiske studium og delvis forsømmer man det helt. Dette skjer på tross av at Bibelen gang på gang peker på betydningen av en historisk bevissthet. Gjennom Moses formaler Gud Israels folk til samvittighetsfullt å føre sin historie videre til etterfølgende generasjoner. På den måten bevares folket som folk fram gjennom årtusender og kan oppfylle sin bestemmelse i verdenshistorien.

Apostelen Paulus formaler de kristne i Korint til å være historisk bevisste og ærlige. Uten en slik bevissthet kunne de ikke modnes som kristne personligheter og bli skikket til tjeneste for Gud. Evangelisten Lukas, som var lege, framholder også historieforskningens og historieskrivingens betydning. Han skriver: «Eftersom mange har tatt seg fore å sette opp en fortelling om de ting som er fullbyrdet iblant oss, således som de som fra først av var øyenvitner og ble ordets tjenere, har overgitt oss det, så har også jeg foresatt meg, efterat jeg nøye har gransket alt sammen fra først av, å nedskrive det i sammenheng . . .»

Det er lederne som her har et spesielt ansvar — ikke minst de kristne. De er også mennesker. Tilliten de nyter kan utgjøre en risiko. Fristelsen til å gå og stelle med sitt eget ettermele er stor. Din egen person, din egen innsats, din egen forsamling, din egen bevegelse skal fremstå i et så fordelaktig lys som mulig, selv om dette må skje på andre menneskers eller bevegelses bekostning. I et slikt miljø blir vennskapskorupsjon og tilrettelagt historieskriving født. Ledernes historie fremstilles da gjerne som medlemskruppenes historie, og den frie og objektive forskning kan få det svært vanskelig med å få tilgang til det absolutt nødvendige kilde-materialet. Dermed forhindres også Guds budskap til menneskene gjennom historien. De invalidiseres både sjelelig og åndelig. Deres åndelige vekst og modning forverres — ja, iblant uteblir den helt.

Det synes som om man i dag anser det mindre viktig med historie. De unge synes ikke å få den dypere innsikten som gjør det mulig for dem å forstå de store linjene og sammenhengen i det historiske hendelsesforløp. Dette gjelder ikke minst kirkens historie i alminnelighet og vekkelsesbevegelsene i særdeleshet. Her trenger vi en oppvåkning. Gud trenger redskap på dette området. Hvor finnes de menn og kvinner som i dag vil stille seg til Guds disposisjon for objektiv forskning og ærlig historieskriving? På dette feltet kan man ikke regne med noen rask og lettkjøpt seier. Men det er viktige arbeidsoppgaver hvis verdi på sikt knapt kan overvurderes. Vårt behov for sannhet er meget stort.

Fra svensk ved Hanne Marit Rygh

I Ånd og kraft

Harald Dysjeland er en av metodistkirkens fremste forkynnere i vårt land vært engasjert i arbeide med tet som taler under konferanser og kampanjer. I de senere år har Dysjeland vært egasjert i arbeide med fornyelse av Guds folk. Han har hatt en rik tid som pastor i Larvik og de siste år i Sentralkirken i Oslo. Nå er han for kommende år utnevnt til hjemmemisjonssekretær og lands-evangelist i metodistkirken, en oppgave som sikkert ligger nær hans utrustning og tjeneste. Dysjeland er utgitt en bok i år som burde vekke interesse og oppmerksomhet i vide kretser. Boken som han har kalt «I Ånd og kraft» tar opp det viktige spørsmålet: Hvordan kan Guds Ånd hjelpe oss til å vinne mennesker for Gud.» I boka underviser han om sentrale sider av Åndens verk og virkning, på en lettleselig og forståelig måte. Han rekker i bokens 13 kapitler å behandle flere aktuelle åndelige sannheter på en inspirerende måte. Her er ikke gjentagelser av velkjente formuleringer omkring temaet Den Hellige Ånd. Det er tydelig at det er en mann med opplevelser omkring dette tema som skriver. Bak i boken er trykket en studieveiledning. Boken egner seg godt som utgangspunkt for samtaler i mindre grupper. Med tillatelser fra Norsk Forlagsselskap A/S og forfatteren gjengir vi her et kapitel fra boka.

r.e.j.

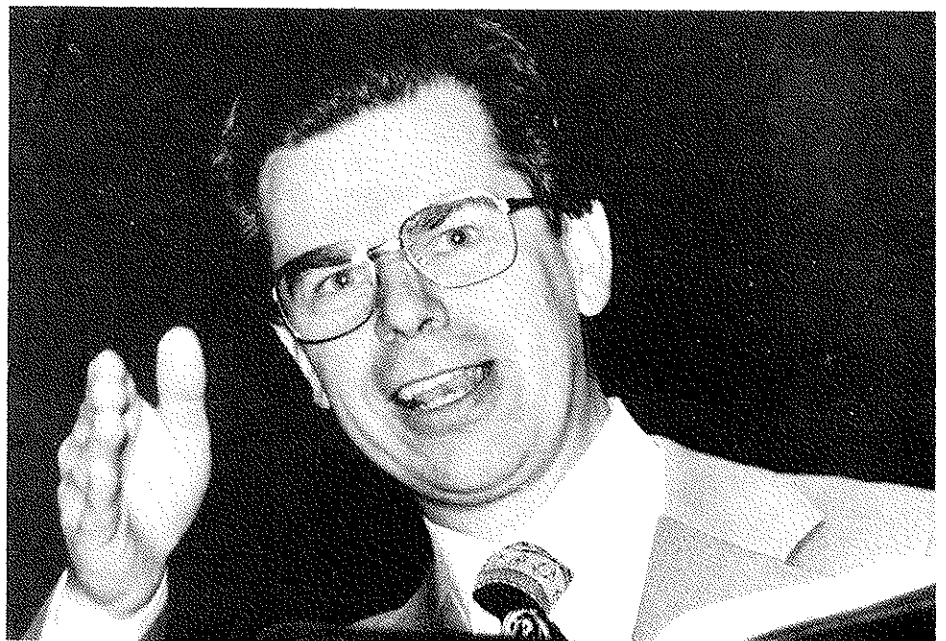
Fornyet tro på Guds muligheter

Menigheten i den lille finske byen skulle feire syttifemårsjubileum i 1979. Kirkehuset hadde de hatt i femti år. Førtiseks solide og fine troende utgjorde hele flokken. Da menigheten ble dannet, bestod den av nøyaktig samme antall medlemmer som i jubileumsåret. Selvsagt var noen gått bort i mellomtiden, og andre kommet til, men som sagt, ingen vekst i antall. Lengselen etter å bryte denne tallgrense hadde tiltatt i styrke hos flokken til noe bortimot det febrilske.

Jesus føler med dem som har slike lengselsmotiver. Derfor ledet han dem til å la jubileumsfeiringen bli preget av ønsker og vilje til et nytt møte med ham. Og det skjedde. Da fornyelses møte med Jesus var et faktum, skrev

menighetens pastor: «Jeg kan ikke konkret definere hva jeg selv fikk, men jeg er ikke den samme etter disse dagene. Jeg fikk fornyet tro på Guds muligheter i alle forskjellige sammenhenger. Jeg har fremdeles fullt opp å gjøre, men jeg stresser ikke lenger i panikk. I stedet opplever jeg hvile og mening med det vi holder på med. Halleluja!» Noen måneder senere fortalte han gledesstrålende om at menigheten hadde sprengt grensen, den var begynt å vokse. Det største var i ferd med å skje: Sjeler blir frelst!

Harald Dysjeland bak er åpen bibel mens han underviser. Nå er sentrale deler av hans undervisning kommet på trykk i boken: «I Ånd og kraft».

Jesu første evangeliseringsleksjon.

Jesu stod en dag utenfor byen Sykar i Samaria. Disiplene var av sted for å kjøpe mat. Da de kom tilbake, ga Jesus dem den første leksjonen i evangelisering og misjon. «Ennå er det fire måneder til de høster inn. Men jeg sier dere: Løft blikket og se markene, de står alt hvite mot høst. Den som høster, får sin lønn og samler inn grøde for det evige livet, slik at den som sår og den som høster, kan glede seg sammen. Her er det et sant ord at én sår, og en annen høster. Jeg har sendt dere ut for å høste det dere ikke har arbeidet med. Andre arbeidet, og dere har gått inn i deres arbeid.» Joh. 4,34-38.

Jesus viser at fra de sådde i desember til avlingen var moden i april, var det vente-og-se-tid. Slik er det i naturen. Men i Åndens verden er det annerledes. Der løfter vi blikket på Jesu ord, og vi får se at avlingen er moden, alt er ordnet. Vi behøver ikke å vente, men kan kaste oss ut i det Jesu inviterer til. Svært ofte er vi lik bonden i naturen. Vi venter. Av den grunn ser vi ikke Jesu syn i øyeblikket, oppdager vi at det er tid for å vinne sjeler nå. Jesus har satt moden avling foran oss. Vi på vår side «venter, venter på din ild». Jeg undres på hvem som venter på hvem? Vi venter på at vekkelsen skal komme over menigheten og venter på at sjeler skal bli frelst iblant oss. Men Jesus ber oss løfte blikket og se alt er beredt. Vi kan gå inn i det i tro og overgivelse til hans Hellige Ånd, ta imot forfrisket liv og vinne nye kristne.

Spenningsforholdet mellom arbeidere.

I tider når menigheten påvirkes av Herrens Ånd til oppvåkning og nytt liv, oppstår det vanligvis spenningsforhold. Jesus vet det. Derfor gjør han det klart at det må være noen som sår og andre får mulighetene til å høste. Hva skulle innhøstingsfolkene høste om ingen sådde. Hva skulle det bli av grøden om ingen høstet? Jesus sier at her skal såmannen og høstkaren glede seg sammen, ikke skjule på hverandre eller mistenke hverandre for at den ene undervurderer den annen eller omvendt. Heller ikke er det slik å forstå at fordi det til Herrens tidshusholdning hører med perioder hvor han rusker kraftig opp blant sitt folk, at alt det som andre har gjort i tjenesten for Jesus før, er av mindre verdi i forhold til de tingene en vekkelse fører med seg. Såmannen, som sannsynligvis har tatt tunge tak i nybrottsarbeidet, sådd og odlet, underkjennes selvsagt ikke av dem som sendes av Herren i den åndelige fornyelses friske høstvind. Faktum er at Jesus har sendt innhøstnings-

mannskap ut for å høste det de ikke har sådd.

Gud velsigne deg, såmann, som pløyet, grov grøfter, planterte og var i virksomhet den tiden groprosessen pågikk! Når tiden til å høste kommer, hils innhøstningsmannskapet velkommen med glede. Sammen kan dere glede dere over at skatter samles for Jesus.

Utsendt til Jesus.

«Jeg har sendt dere ut for å høste...» sa Jesus. Da Jesus løftet blikket så han en mengde mennesker som var rede til å bli høstet inn i det evige livs låve. Han syntes synd på dem, for de var forkomne og hjelpeløse, som får uten hyrde. Han sa til disiplene: «Høsten er stor, men arbeiderne er få. Be derfor høstens Herre sende ut arbeidere for å høste inn grøden hans.» Mt.9,37-38.

Den gangen Peter stod fram første gang, tent av Helligånden for å forkynde Ordet om Jesus, hadde han støtte av alle apostlene. (Ap.2,14.). I utgangspunktet var de alle med, både leg og lærd. Da forfølgelsene kom over Kristi menighet og spredde dem vidt omkring, fulgte vitnesbyrdet med dem på flukten. Mange ble frelst ved deres ord. Under tiden skjedde det en forandring i menigheten. Vitnesbyrdet ble forflyttet fra «benkene» og for det meste konsentrert til forkynnelsen fra prekestolen. Med denne endring kom tradisjonene for fullt inn i menighetens virke. Ordninger er nødvendige rammer omkring livet så lenge de tjener livet. Men tradisjoner kan også gjøre Jesu ord til intet, sier Herren selv i Mt.15,3. Tradisjonene kan lett tillegges evighetens patina, men det er livet som er evig. Tradisjonene er mulig å forandre, og livet er den endrende faktoren. Ofte skjer forandringene med smerte. Vi vegrer oss gjerne for endringer, særskilt når det gjelder skifte av religiøse, innarbeidede vaner.

For det andre holdt dogmene sitt inntog på virksomhetsarenaen. Dogmene er gode støttespillere så lenge de karakteriserer det åndelige livet og ikke benyttes som grenser trukket mellom Guds barn. Dogmene finner lett veien til hodet. Det står fram en tørr ortodoksi med store vansker når det gjelder å trekke til seg Åndens levende vann til åndelig fornyelse. For det tredje: Noen personer har målbåret tradisjoner og dogmer. Fram gjennom historien har vi fått mange store fanebærere etterhvert. På protestantisk grunn nevner vi i fleng navn som wesleyanere, anglikanere, lutheranere og mange andre «anere» Til disse navn er det knyttet hellig og beundringsverdige tjenester, men også begrensning av Guds barns enhet. Læresetninger som skulle være rammer om livet, ble rammer trukket av personer omkring personer.

Tradisjoner, dogmer, personer, EN av disse tre faktorene alene har mer enn nok evne i seg til å hemme eller slokke det åndelige livs spontanitet. Der den åndelige spontanitet, Åndens improvisasjon bindes, sovner menigheten. Egne anstrengelser trer i stedet. Når Åndens vind uteblir, må en ta årene fatt. Noe må gjøres! De økte egenanstrengelser er den døde spontanitetens gravfølge. Apparatet må fungere videre: Nye planer, mere effektive mennesker, flere aksjoner, nye slagord. Vi finner ikke noe galt i dette i og for seg, men det er å våkne opp vi behøver. I våken tilstand vil vi se at våre planer og effektivitet er glimrende seil i Åndens vind, men de er ikke vinden.

Har vi lykkes i oppdraget?

Jesus så at antallet arbeidere var lite, men det fantes altså noen. Disse har vært tro i en mer eller mindre vellykket tjeneste. Ser vi oss omkring i verden i dag, finner vi at fem av seks ikke-kristne mennesker er utenfor rekkevidden av menigheten eller misjonen. I bortimot sytten tysen innfødte bosetninger fins det ikke noen kristen menighet i dag. To og en halv milliard mennesker er utenfor rekkevidden av vanlig evangeliseringsvirksomhet. I tillegg til det taper menigheten terreng. I år ca. 1500 var det fire hundre mill. mennesker på jorden. I 1850 passerte vi den første milliard. To milliarder ble nådd i 1930 og i 1980 ca. fire milliarder. Det ventes at år 2000 vil stille med 7 milliarder mennesker på jorden. Når vi dertil vet at en rekke kirkesamfunn kjemper en tapper kamp for å holde stand mot tilbakegang i forhold til sitt eget medlemstall, og altså går tilbake med kjempeskritt i forhold til befolkningstilveksten, forstår vi at forskyningen av vitnesbyrdet fra «kirkebenken» til prekestolen ikke har virket helt som vi ønsket det. Mange er vunnet for Jesus, men mange flere ble aldri nådd. Jesus sa ved en anledning, riktig nok i et annet forhold, at treet kjennes på frukten. Det gjør også virksomheten.

Hva skal vi gjøre for å rette på forholdet? Vi lengter etter en rik innhøstning for Jesus! Det ser ut for at vi behøver en ny strategi, Helligåndens strategi. Hans framgangsmåte er ikke først og fremst metoder, men mennesker, gjenløste, troende, tente kristne. Vinner. Ånden vet at menigheten er potensiell evangelist, bare han får adgang til å vekke den slumrende kjempen. Medlemmene i den våkne menigheten vinner sjeler for Jesus ved sine ord og sin ferd.

«Jeg fikk fornyet tro på Guds muligheter i alle sammenheng,» sa den unge finske presten. Det er essensen av det Helligånden vil virke i menighetens bevissthet nå som før.

Tekst: Svein Thorkildsen
Tegning: Johs Ensby og
Svein Thorkildsen

Nye muligheter for Ten Center

Da en kristen bonde i Røyken tilbød ca. 10-12 mål gratis tomt til Ten Center, hadde man allerede i lengre tid vært ute etter et område i nærheten av Oslo hvor man kunne bygge et nytt senter og utvide kapasiteten. Dette tilbudet var «midt i blinken». Skredet var i gang, og siden har det feid videre gjennom styret, representantskap, ansvarlige myndigheter osv., til «drømmesenteret» nå ligger ferdig på tegnebordet.

Opplevelsen av at samfunnet ikke makter å løse narkotikaproblemet bare vokser, etter som månedene går og tusenvis av ungdom trekkes ut i stoffmiljøet. Den økende kriminaliteten og en stadig stigende dødsstatistikk taler sitt dystre språk, og skjuler en menneskelig tragedie som er ufattelig for mannen i gata.

Blant de tiltak som er satt i verk overfor dette problemet, har Ten Center på sin egen måte forsøkt å gi et svar. Og vist at det ihvertfall nytter å hjelpe noen til et menneskeverdig liv. 70-80 tidligere hardt rammede narkomane lever i dag et normalt liv i samfunnet, «frelst og fri» etter å ha gjennomgått rehabiliteringsprogrammet på Ten Center. I tillegg har man et omfattende forebyggende, oppsøkende og evangeliserende arbeid i gang på gater, skoler og fengsler.

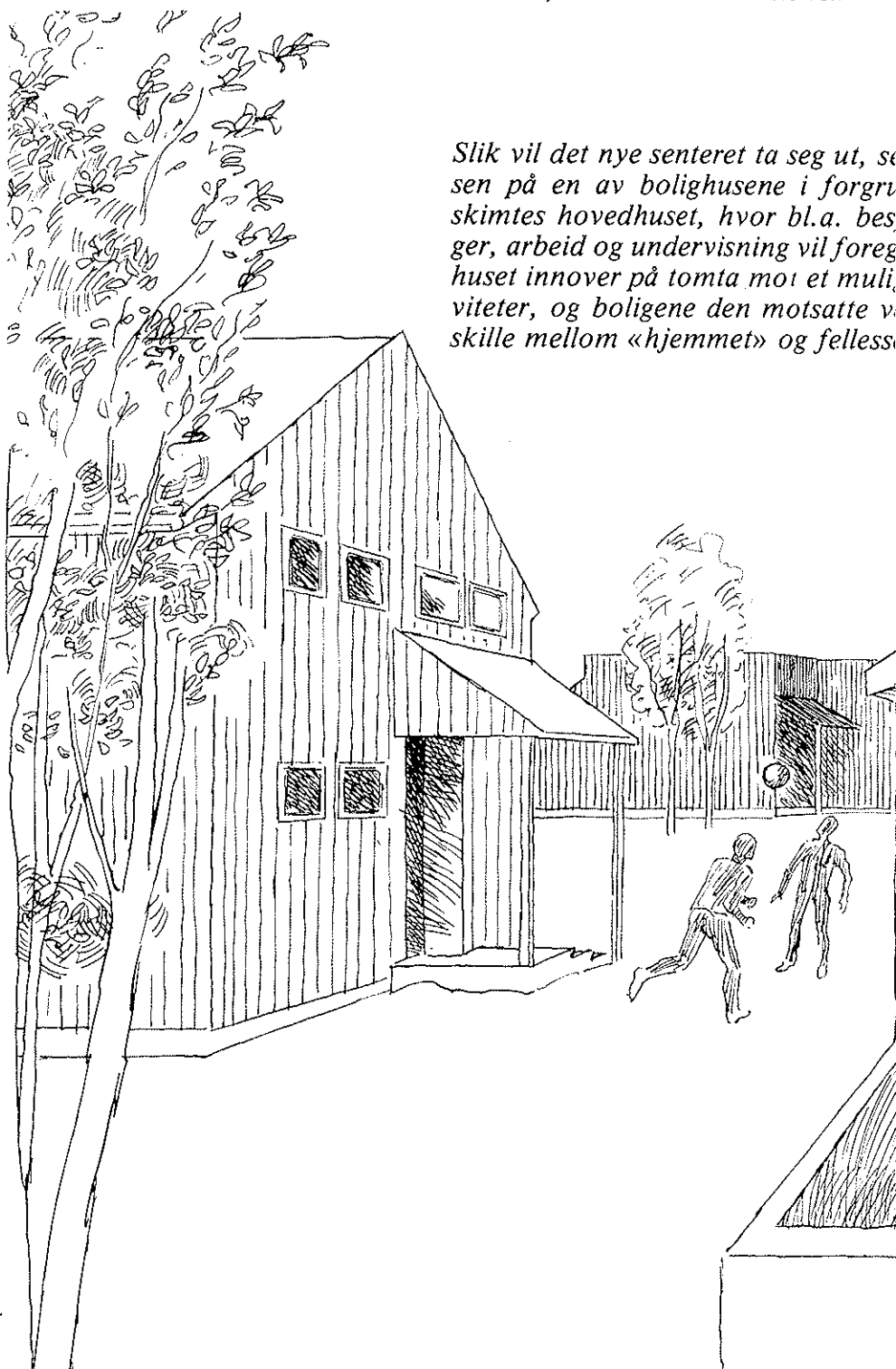
Muligheter for å øke kapasiteten med 100%

I lengre tid har vi båret på en bønn om å kunne utvide sentrene, sier Ole Bjørn Urne, daglig leder for Ten Center-arbeidet som bl.a. omfatter et jentesenter i Rakkestad og guttesenter på Nannestad.

Nå har vi muligheten til å øke kapasiteten med 100%, altså dobbelt så mange som vi har plass til i dag.

Vi har fått en gratis tomt i Røyken, fortsetter Ole Bjørn, — og det er i det området vi aller helst ønsket. Kommunestyret har sagt ja til byggeplanene. Vi har møtt enestående velvilje fra byggefirmaer som har lovet store rabatter. Fagfolk har tilbudt oss gratis innsats. Flere bønder har tilbudt gratis tømmer. Profesjonelle tømmerhoggere vil felle trærne gratis. Og selvsagt vil vi på senteret selv kaste trøya. To

Gratis tomt satte skredet i gang. Nytt senter på tegnebordet.

mennesker har gitt oss hver sin hytte, som vi skal selge. Utfordringen-aksjonen har skaffet oss startkapital. Kort sagt: det er stilt foran oss en åpen dør.

Mange vil være med å hjelpe

En bonde sa: «Jeg kan ikke gå ut på gatene og hjelpe de narkomane. Men jeg kan være med og gi for å hjelpe». Dette uttrykker i et nøtteskall hele Ten

Slik vil det nye senteret ta seg ut, sesen på en av boligene i forgrunnskimtes hovedhuset, hvor bl.a. besøger, arbeid og undervisning vil foregå i huset innover på tomten mot et multi- viteter, og boligene den motsatte vil skille mellom «hjemmet» og fellesskapet.

Her inntas nye områder. Ole Bjørn Urne til høyre, sammen med en del medarbeidere.

Centers virksomhet, som er basert på en avhengighet av hjelp og støtte fra andre. Hele den daglige driften blir holdt i gang av mange hundre trofaste og ansvarsbevisste givere som har tor og hjerte for dette arbeidet. Nå innbyr man til en **GAVEBREVSTEGNING** for det nye senteret, og inviterer **DEG** til å være med og hjelpe til. Tanken er å bygge i takt med arbeidets vekst og de midler som kommer inn. La oss minne om det gamle ordtaket at «Mange bekker små gjør en stor å»: Hvis f.eks. 1000 stk. gir 100 kr. hver pr. mnd. i ett år, vil det bli 1,2 millioner!

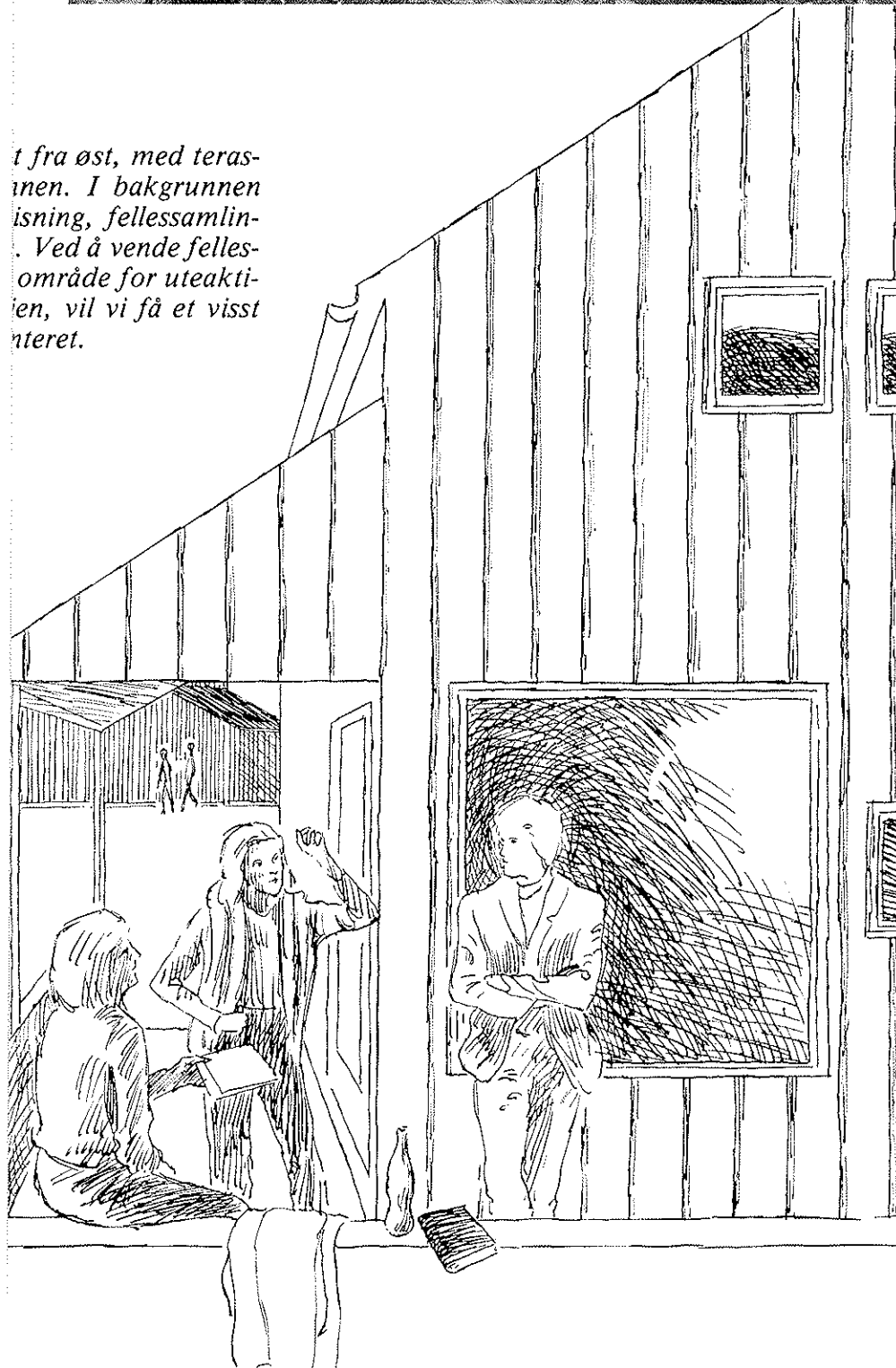
Felles-senter

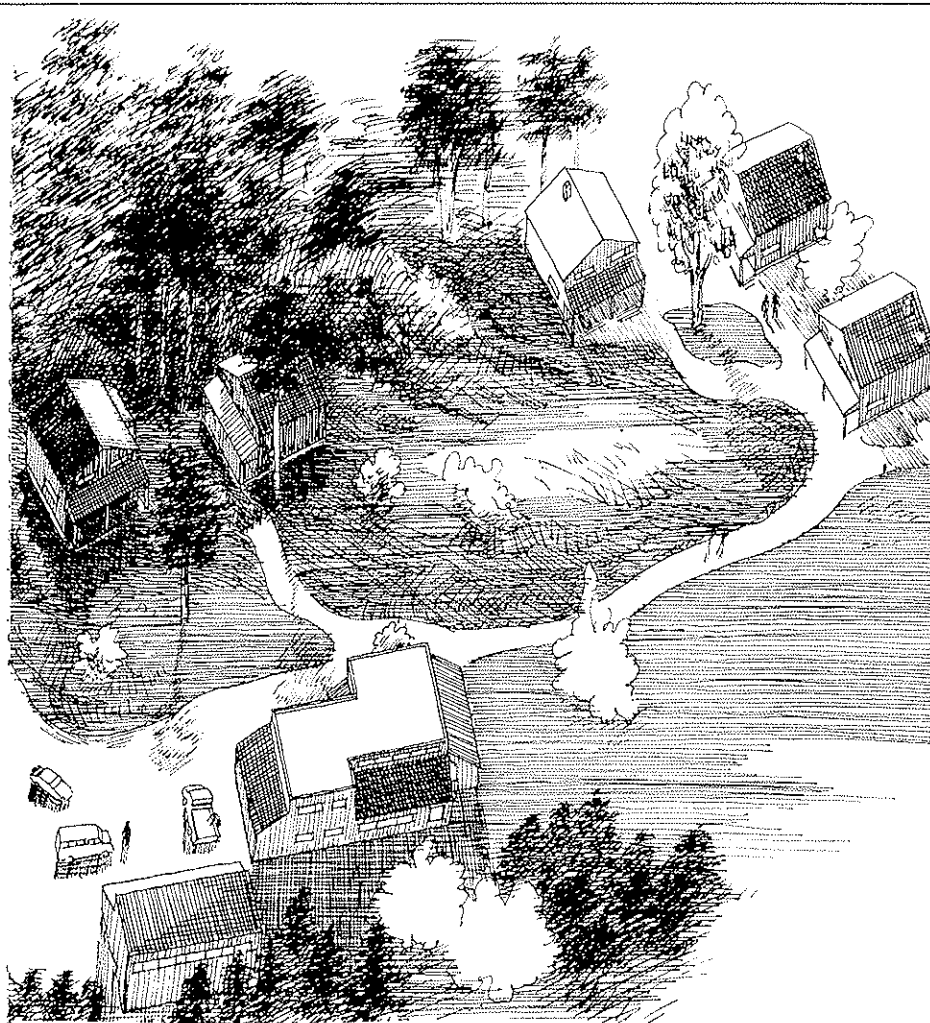
Tanken om et felles-senter er ikke nye i TC. Man har lenge følt at dette vil være den naturlige utvikling. Det vil naturligvis øke mulighetene for fellesskap, mer effektivt samarbeid og utnyttelse av ressursene, i forhold til den nåværende situasjonen med to sentre 15 mil fra hverandre. Erfaringer fra «Teen Challenge» i andre land er at et «combi-senter» gir de beste resultater. Denne formen legger mulighetene bedre til rette for å hjelpe og gi veiledning når det gjelder å leve i frie og

«I lengre tid har vi båret på en bønn om å kunne utvide sentrene», sier Ole Bjørn Urne, daglig leder for Ten Centerarbeidet.

t fra øst, med teras-
nen. I bakgrunnen
isning, fellessamlin-
. Ved å vende felles-
område for uteakti-
ten, vil vi få et visst
nteret.

Klipp ut

sunne relasjoner gutt/jente imellom. Et Kristus-orientert fellesskap gutter og jenter imellom er viktig for balansen i den enkeltes liv. Da man startet Ten Center for 10 år siden hadde man faktisk gutter og jenter sammen, men da skapte det problemer fordi man manglet erfaring, lederautoritet og hensiktsmessige lokaliteter. Nå har man erfaringen og lederautoriteten. Snart tror vi også at bygningene står der.

«Skreddersydd» for Ten Center

Røyken-senteret blir spesialtegnet for Ten Centers behov, på grunnlag av 10 års erfaring i rehabiliteringen. Arkitekten er Johs Ensby, som for tiden er sivilarbeider i TC. Han har arbeidet ut fra intensjonen å samle rehabiliteringsarbeide og utvide kapasiteten, samtidig som man ønsker å beholde mest mulig av de kvaliteter som ligger i den formen arbeidet har på gutte- og jentesenteret i dag. Det vil i første rekke si å prøve å bevare familie-preget og unngå «institusjons-preget». For å oppnå dette vil man bygge adskilte, frittliggende bolighus med plass til 8 «familiemedlemmer» pluss et felleshus, som skal gi plass til felles bespisning, fellessamlinger og undervisning, forskjellige typer arbeid osv. Kort sagt: et «skreddersydd» senter hvor behov man lenge har følt vil finne sin løsning. Og sist, men ikke minst: kapasiteten vil bli fordoblet. Slik forholdene er i dag, er sentrene til sine tider sprengt, og man må avvise flere som virkelig ønsker hjelp. I dette nr. av «Pioneren» er det et «Gavebrev» som

GAVEBREV

Jeg ønsker å være med og bygge det nye senteret.

- 100 pr. mnd. i ett år.
- 200 pr. mnd i ett år.
- pr. mnd. i ett år.

(kryss av eller skriv selv det beløpet du vil gi).

Navn.:

Adr.:

Postnr.:

Poststed.:

Klipp ut og send til: Ten Center, Postb. 4346, Torhov, Oslo 4
vil vi sende deg postgiroblanketter bankgiroblanketter
(sett kryss) for ett år.

Pioneren

Gavebrevstegningen skal være med på å bygge det nye Røyken-senteret.

«Mange bekker små, gir en stor å»: Hvis 1000 stk. gir 100 kr. hver pr. mnd. i ett år, vil vi ha 1,2 millioner!

Vi bygger i takt med arbeidets vekst og de midler som kommer inn.

- Aktuelt fra Logos -

HVERDAGSTRO
av pastor Stanley Sjöberg

Noen av bokens kapitler:
Hemmeligheten til å lykkes i livet—
Når motgang forvandles til framgang
—Positiv tenkning, en frigjørende
kraft—Lær deg å tilgi—Ta vare på
ditt utseende, det er det vakreste du
har—Respekter tiden, din viktigste
kapital—Hvordan går det med den
som tar sitt liv?

Pris poc. kr. 30,—

GUDS ALTERNATIV
av Harald Bredesen

Er miraklenes tid forbi?
Nei - denne boken er full av vitnes-
byrd om tilsynelatende umulige situa-
sjoner som Jesus suverent forvandler
— i vår tid! GUDS ALTERNATIV gir
deg TRO til å oppleve et mirakel i DIN
situasjon!

Pris poc. kr. 25,—

Vi møtte Jesus
KJELL HAGEN

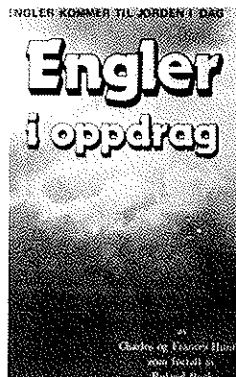

Sy intervju med personer
som har fått en ny start i livet.

VI MØTTE JESUS
av Kjell Hagen

**Sy intervju med personer som har fått
en ny start i livet.**
Bodil og Herleiv var skilt og ferdig med
hverandre—Viggo sto i ferd med å ta
sitt liv—Bernt gikk inn og ut av fengsel
—Kjellaug levde som prostituert—Knut
var en håpløs drukkenbolt.
Så skjedde det — de møtte Jesus!
EN BOK TIL EVANGELISERING.

Pris poc. kr. 25,—

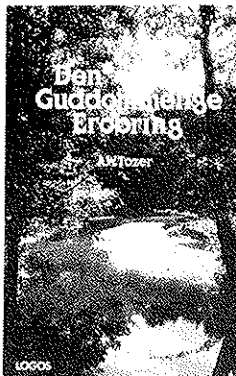

ENGLER I OPPDRAG
av Roland Buck

Plutselig ble det lyst, og jeg så noe
som viste seg å være de to største
menn jeg har sett. Det hørtes ut som
om han sa: JEG ER GABRIEL — men
kunne det være det — her i mitt hjem
—det er jo århundrer siden han sist
ble sett!

Engler kommer til jorden i dag!

Pris poc. kr. 28,—

DEN GUDDOMMELIGE EROBRING
av pastor A.W. Tozer

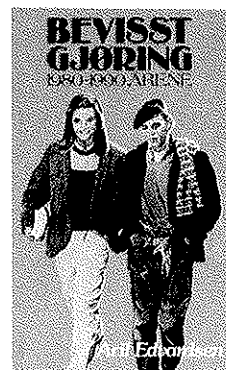
Ønsker du frihet fra det menneskeverk
som binder oss i former og tradisjon-
er? Denne boken er et profetisk kall til
en ekte, indre, åndelig opplevelse - og
FRIHET fra menneskelig tvang!

Pris poc. kr. 25,—

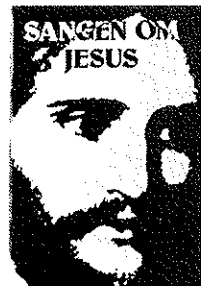
BEVISSTGJØRING 1980 - 1990 ARENE
av Aril Edvardsen

I denne letteste boken tar Aril Edvard-
sen for seg menneskene i 1980 —
1990 årene. Frykt - ensomhet - mangel
på kjærlighet - skyld - selvforsøkt. For-
fatteren tar opp dette og mer, og for-
klarer hvorfor slike ting oppstår.
EN BOK TIL EVANGELISERING.

Pris poc. kr. 16,—

Sangheftet SANGEN OM JESUS

Ved kjøp av 50 stk. — kr. 5,60
Ved kjøp av 100 stk. — kr. 4,80

Salmer, sanger og kor til bruk ved
fornylses- og vekkesesmøter
blant alt Guds folk

PASSER GODT TIL TELTMØTER

80 kjente salmer og sanger
57 kjente kor

Pris kr. 8,—

Bestillingskort

JA, jeg ønsker tilsendt:

Antall:

..... eks. HVERDAGSTRO av Stanley Sjöberg..... kr. 30,—
..... eks. DEN GUDDOMMELIGE EROBRING av A.W. Tozer.. kr. 25,—
..... eks. GUDS ALTERNATIV av Harald Bredesen..... kr. 25,—
..... eks. ENGLER I OPPDRAG av Roland Buck..... kr. 28,—
..... eks. VI MØTTE JESUS av Kjell Hagen..... kr. 25,—
..... eks. BEVISSTGJØRING av Aril Edvardsen..... kr. 16,—
..... eks. sangheftet SANGEN OM JESUS..... kr. 8,—
..... eks. LOGOS-KATALOG..... gratis

- Porto og oppkravsgebyr kommer i tillegg.
- Våre konto-kunder får varene uten oppkrav.
- Varene sendes portofritt ved forskuddsbetaling!

Avsender:

Navn:

Adresse:

Postnummer:

Poststed:

BREV

SVARSENDINGSMERKE

KAN SENDES UFRANKERT ISTEILANDS
LOGOS FORLAG BETALER
PORTEN

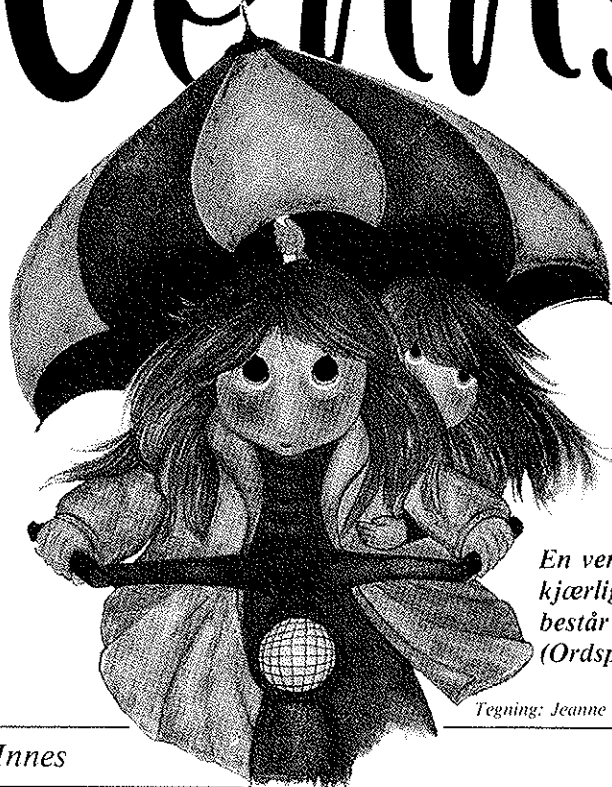
SVARSENDING

Avtale nr. 405 000/11

Logos Forlag

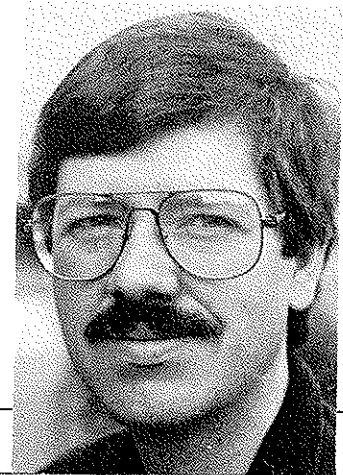
Postboks 8
N-4480 KVINESDAL
NORGE

Vennskap

En venns
kjærighet
består alltid
(Ordsp 17,17)

Tegning: Jeanne Claesson

Av Jim MacInnes

Da Jonatan hadde hørt samtalen mellom David og Saul, kjente han seg straks knyttet til David, og han fikk ham så kjær som sitt eget liv. Samme dag tok Saul ham til seg og lot ham ikke mer få vende tilbake til sitt hjem. Jonatan sluttet en pakt med David, fordi han hadde fått ham så kjær som sitt eget liv.» (1. Sam 18,1-3).

Det finnes få steder i den skrevne historie som er like gripende som det dype vennskapet mellom David og Jonatan. Det er blitt beundret i alle århundrer, og nå mer enn noensinne har denne fortellingen om dypt vennskap noe å si oss. I dag lengter de fleste mennesker etter et dypere forhold til andre enn det de har. De kristne er blant de med det største behovet, det er trist men sant. Det burde være slik at når vi er brødre og søstre i Kristus og har hans befaling om å elske hverandre, skulle vi finne det naturlig å gå inn i dypere forhold til hverandre enn det verden har å tilby. For mange har det virkelig blitt slik, men andre har ikke fått oppleve det. Javist er vi brødre og søstre, men vi sloss som brødre og søstre. På mange måter viser vi kjærighet, men når det gjelder den dypere formen for kjærighet som er villig til å tilgi feil og mistak er vi sørgelig util-

strekkelige. En bror uttrykte seg slik for meg: «Jim, før jeg kom til Herren, møtte jeg en større toleranse fra mine venner enn hva jeg gjør nå. Dersom jeg gjorde en feil, sa de tydelig fra uten å spare meg. Men etterpå sa de: «Kom igjen nå da, din idiot». Jeg visste at jeg hadde gjort en stor feil og at de syntes jeg var dum, med våre forskjellige meninger innebar ikke at vi ikke kunne omgås. Nå, når de fleste av mine venner er kristne, merker jeg plutselig at jeg stadig er på defensiven. Det føles som om de ikke vil akseptere meg dersom jeg dummer meg ut. Hva jeg lengter etter nå, er en nær venn som jeg kan åpne hele livet mitt for og som enda blir stående ved min side.»

Hva er det min brors hjerte roper etter? Dypere forbindelser og en større akseptering gjennom vennskap.

Hva er vennskap? Bibelen har ganske myn å si oss om denne sjeldne vare. La oss se litt nærmere på noen av særtrekkene ved sant vennskap slik de framtrer i Salomos ordspråk.

«En venn viser alltid kjærighet . . .» (Ords 17,17a). En sann venn elsker alltid. Han er stadig rede til å skjule dine feil i stedet for å komme med fordømmelse. Han er der når alt annet mislykkes. Mine øyne ble åpnet for slikt vennskap når jeg gikk gjennom en van-

skelig tid. Jeg sto innfor et virkelig nederlag mi mitt liv og fant ut at mens det fantes mange som likte Jim når han var på topp, så ble de litt mer forsiktige når han trengte hjelp, og enkelte vendte seg til og med mot meg. Men jeg hadde funnet en venn i en mann fra England som het Harry Greenwood. Når han i vennskap rakte meg sin hånd, sa han at han skulle forbli min venn uansett omstendighetene. Enten jeg rotet meg bort eller om jeg skulle vende ham ryggen, ville han ikke opphøre å være min venn. Derfor fant han meg ved sin dør en vintermorgen. Han tok imot meg med kjærighet, en kjærighet han ikke sparte på. Han vågde til og med å si til meg hva jeg behøvde, selv om det kunne true min oppfatning av ham eller vårt forhold. Han elsket meg så mye at han i kjærighet vågde å si meg sannheten. Dette fører oss til den neste viktige lærdommen om vennskap fra Salomos ordspråk: «En venn er trofast selv når han slår, en fiendes kysst er svikefulle.» (Ords 27,6).

En venn er også en som gir deg råd, helt enkelt fordi han har ditt beste i tankene. «Olje og røkelse gleder hjertet, og likeså en venns ømhet og oppriktige råd.» (Ords 27,9 gml. osv.)

Han er til og med villig til å legge

ned sitt liv for deg, hans venn. «Ingen har større kjærlighet enn den som gir sitt liv for sine venner.» (Joh. 15,13).

Det finnes mye, mye mer i Ordet om venner, men for å sammenfatte: Hva er en venn?

- * En som elsker deg tross dine mangler.
- * En man kan være helt naturlig overfor.
- * En du kan øse ut dine problem for uten at han synes synd på deg.
- * En du vet bryr seg om deg.
- * Ingen krav som presser og tvinger deg inn i noe du absolutt ikke er, for at du skal passe inn i hans tanke-mønstre.
- * En som setter dine behov foran sine egne.

Dette er bare noe av det et virkelig vennskap består av. Jeg er sikker på at alle som leser dette virkelig lengter etter et forhold hvor han eller hun vil få del i alle de fordelene et slikt vennskap gir, og her ligger problemet. Vi vil alle ha resultatet som et slikt vennskap gir, men er vi villige til **ubetinget** å gi det samme til en annen? Er du villig til å være den som først våger å avsløre livet ditt for en annen og gi uten å være redd for ikke å få noe igjen? Det er slik det begynner. For å få venner må du først være en venn. Det stiller krav til deg. Det stiller krav til din tid, for dype vennskap krever tid, selv om det innimellom kan være lange perioder hvor man ikke treffes. Det krever at du har tiltro til og stoler på den personen uansett omstendighetene. Det krever din kjærlighet, en kjærlighet som er villig til å bøye seg for den andre for å bygge ham opp. Det krever din trofasthet. Selv om din venn blant synes troløs, så er du trofast. Hvorfor alt dette? Jo, for **vennskap på det høyeste nivå er i virkeligheten en pakt**. Som vi så i Davids og Jonatans forhold, et forbund der de begge var sammensveiset. Dette gir en veldig styrke, for Bibelen forteller oss at **der en kan jage tusen på flukt, kan to jage ti tusen**. Fork. 4,9-10 sier: «Det er bedre å være to en én; de får god lønn for sitt strev. For om de faller, kan den ene hjelpe den andre opp. Men stakkars den som er alene! Når han falle, har han ingen til å reise seg opp.»

Det kan sies mye mer, men dette gir deg i hvert fall et bilde på hva vennskap innebærer. Det er ikke bare et spørsmål om hva du får, uten hva du gir. Men det som er best av alt å tenke på, er at du og jeg har en venn som står oss nærmere enn en bror alt nå. Selv om det kjennes ut som om du står uten venner, så finnes det en som er mer enn oppfyller alle krav som finnes på en sann venn. Det er Jesus. En slik kjærlighet han hadde for sine venner mens han var her på jorden! Ved Lasarus'

grav gråt han slik at de sa: «Se hvor han elsker ham!» Skriften sier oss at han elsket dem helt til det siste. «Han hadde elsket sine egne som var i verden, og han elsket dem helt til det siste». (Joh 13,1b). Han elsker fremdeles sine venner med en trofast kjærlighet som aldri forandres. Nå kaller Han oss for sine venner (Joh 15,15). Han er den guddommelige Vennen som fritt strekker fram sin vennskapshånd og holder sin del av vennskapet levende. En slik kjærlighetsfull Gud! Med Ham som vår venn har vi makt til å overvinne alle de omstendigheter som møter oss. Tenk på Ham som din venn.

Vær viss på at «det finnes en venn som står oss nærmere enn en bror». Vi vet at både du og jeg kjenner at vi trenger en slik venn og at livet kan kjennes tungt under våre forsøk på å finne en. **Vær en i stedet!**

Fra svensk ved Hanne Marit Rygh

Sagt om..

New Charity:

«... noe av det gledeligste på den norske gospelfronten de siste årene... herlig samspilt driv både i sang og spill... og tekstene holder mål, hever seg langt over gjennomsnittet...» **Vårt Land**

Filadelfiaforlaget

KLANGO

— Liv og vekst '82 —

Oppbyggelseskonferanse i Grimstad

21.—25. juli

Pastor Chuck Smith

Hovedtaler:

PASTOR CHUCK SMITH

fra USA.

Tolk:

Pastor Asbjørn Johansen

Andre talere:

Søster

ANNIE SKAU BERNTSEN

Misjonsforstander

BJØRN ØYVIND FJELD

Sangkrefter:

GUNSTEIN DRAUGEDALEN

Trion Doxa, Gruppen Doulos, Curt og Roland, Ungdomskoret Nytt liv, Ivar Skippervold og Linda Øverland.

Møter hver kveld kl. 19.30 fra onsdag 21. juli — lørdag 24. juli. Avslutningsgudstjeneste søndag 25. juli kl. 10.30.

Aktuelle seminar tilbud formiddag og etterm.

Barne arbeider onkel Eivind (Otterholt) tar hånd om barna.

Konferansested: HOLVIKAHALLEN, GRIMSTAD

DET NORSKE MISJONSFORBUND

Brosjyre med detaljerte opplysninger kan fåes ved henv. D.N.M., Møllergt. 26, Oslo 1. Tlf. 02/20 85 18

Tekst: Magnus Malm
Tegning: Bengt Johansson

*Har du problem med å få ditt «andaktsliv» til å funge-
re? Da skal du lese
denne artikkel av ra-
daktøren for «Nytt
Liv».*

*(Les intervju med
Malm i nr. 3/82).*

Da Peter kom hjem fra jobben, kjente han seg ganske trøtt. Han bladde distré gjennom dagens post, satte fram litt te og drakk den mens han leste utvalgte avsnitt i dagens avis. Endelig et rolig øyeblikk, uten en mengde krav fra masete mennesker.

Da Peter hadde kommet fram til den avsluttende koppen med citrone, satte han Jan Johansson på stereoanlegget, og likevekten begynte sakte å komme tilbake. «I kveld må jeg ta meg tid til å lese Bibelen», tenkte Peter mens han vasket opp. Han var akkurat på vei til bokhyllen, da Gunilla ringte. Uff, der røk en halv time. Nytt forsøk. Ved siden av Bibelen lå IKEA-katalogen. «Kanskje man skulle sjekke den der sofaen hun snakket om . . .»

Etter 20 minutter kom Peter på at han hadde lovt naboen å hjelpe til med å flytte et skap. «Pratsom type», tenkte Peter da han kom hjem igjen etter vel en time. Kurs for Bibelen igjen. Søvnige øyne fikk Peter til å legge Bibelen på sengekanten, gå og vaske seg og skifte for natten. Det var deilig å krype til køys. Endelig kunne han åpne Bibelen.

Da Peter fant Bibelen på gulvet morgenen etter, sukket han dypt. Håpløst, totalt håpløst. Han hadde ingen anelse om hva han hadde lest, og han hatet både seg selv og hele den ynkelige kristendommen som ikke engang kunne funksjonere i hans egen leilighet. Andre kunne snakke om «personlig andakt», men for ham gikk det bare ikke.

Åndelige superstars

Kjenner du deg igjen? Antagelig. Vi kan ha store og høytflyvende prosjekt og visjoner på gang, og være så aktive og driftige som helst i

Kunsten og grave sin egen brønn

kristen virksomhet. Men når det kommer til vår egen andakt, er det ofte pinlig tørt, og vi er ofte like pinlig oppmerksomme på det. Fullt opptatt med å distribuere vann til andre, er vår egen hage eiendommelig kaktusartet.

Vi har sikkert lest og hørt fornuftige råd om dette emnet, av åndelige superstjerner som står opp klokka fem hver eneste morgen og ber og leser i Bibelen i en time før de jogger en runde før frokost. Vi har hørt til kjedsomhet hvor viktig det er å ha regelmessige va-

ner når det gjelder bønn og bibellesing. Vi har begynt på et titall ulike metoder som entusiastisk ble forkynt som den «store løsningen» av predikanter, som ikke er yrkesarbeidere.

Vi vet at vi er frelst av tro, som en gave og ikke som en egen prestasjon. Men så kommer det her med andakt smygende og fører oss tilbake til Loven igjen. «Dere må ha andakt». Se bare

på Peter ovenfor. Det var avkoplingen med teen og avisa som var dagens hvile, frihet fra alle krav. Andakten derimot lå allerede som noe tungt i tankene som et småverkende krav, og han smøg seg takknemlig inn på alle småveier fram til Bibelen.

En nøkkel

Hva skal en gjøre? Er problemet fullstendig uløselig? NEI! Enhver kristen forstår at Satan har all interesse i verden av å ødelegge vårt personlige forhold til Gud. Det å få oss til å akseptere tørke og tristhet som noe en ikke kan komme bort ifra, så vi slutter å kjempe, ville være den største seier for ham. Den skal vi ikke gi ham! Eppersom han er og blir en løgner, finnes det sannheter som kan spre selv dette tåketeppet.

Nøkkelen ligger trolig i akkurat dette uttrykket «personlig andakt». Hvis vi legger trykket på det første ordet i stedet for det andre, kan det begynne å rasle i låsen, og døren går opp på gløtt. Her har vi en grunnleggende og be-

friende definisjon av andakt: **Samvær mellom to personer.** Gud er en person. Det å forsøke og nærme seg ham med en upersonlig, ensformig andaktsmetode er dømt til å mislykkes. Det gjør snarere andakten til en barriere mellom meg og Gud, enn til et stevnemøte. Det mangler bare at vi skal kle oss i «kjole og hvitt» og tenne sølvlysestaken for med verdige skritt bestige ANDAKTEN.

Som ved alle samvær ligger løsningen i svaret på to spørsmål: 1) Hvordan er den andre? 2) Hvordan er jeg selv? Et fungerende andaktsliv må bygge på en rett forestilling om hvordan Gud er, likeså vel som på et realistisk kjennskap til hvordan jeg selv fungerer. Alt annet blir teater, som i lengden gjør oss trøtte. Det er bak scenen, bak alle fromme masker, som vi kan slippe av med Gud og se hverandre i ansiktet. Bare sannheten kan gjøre oss fri.

Hindringer

Kanskje kan det hjelpe oss om vi ser på noen vanlige hindringer for et fungerende andaktsliv! Å prøve ut metoder innen man har gjort opp med den grunnleggende holdningen til andakt, kan ofte gjøre mer skade enn nytte. «Metoden fungerte ikke, altså er det nok engang bevist hvor dårlig jeg er.»

Det første Bibelen ser etter når vi opplever tørke og avstand fra Gud, er synd. Det er ikke synd å ha et dårlig andaktsliv, men det kan finnes synd i mitt liv som blokkerer mitt andaktsliv (se Jes 59:1-2). Dette er akkurat som i forhold oss mennesker imellom. Når jeg har noe uoppgjort med et menneske, er det ytterst ubehagelig å se det mennesket i øynene. Jeg borer blikket i avisa ved frokosten, jeg prater lett med andre enn akkurat «han der», jeg tier stille og vantrives når vi blir alene med hverandre.

Samme frastøtende effekt har synden på mitt forhold til Gud. Mine bønner når ikke lenger enn til taket, og Bibelen er omtrent like spennende som en bruksanvisning til støvsugeren, så lenge jeg går og bærer på en synd som jeg har begått. 1 Joh 1,9 gir den eneste kjente løsningen. Dersom jeg har syndet mot et annet menneske, må jeg be han eller henne om tilgivelse — ikke bare Gud. Siden behøver jeg ikke fortsette og gruble på det her eller skamme meg over det. Dersom jeg bekjenner, så tilgir Gud. Ikke ellers.

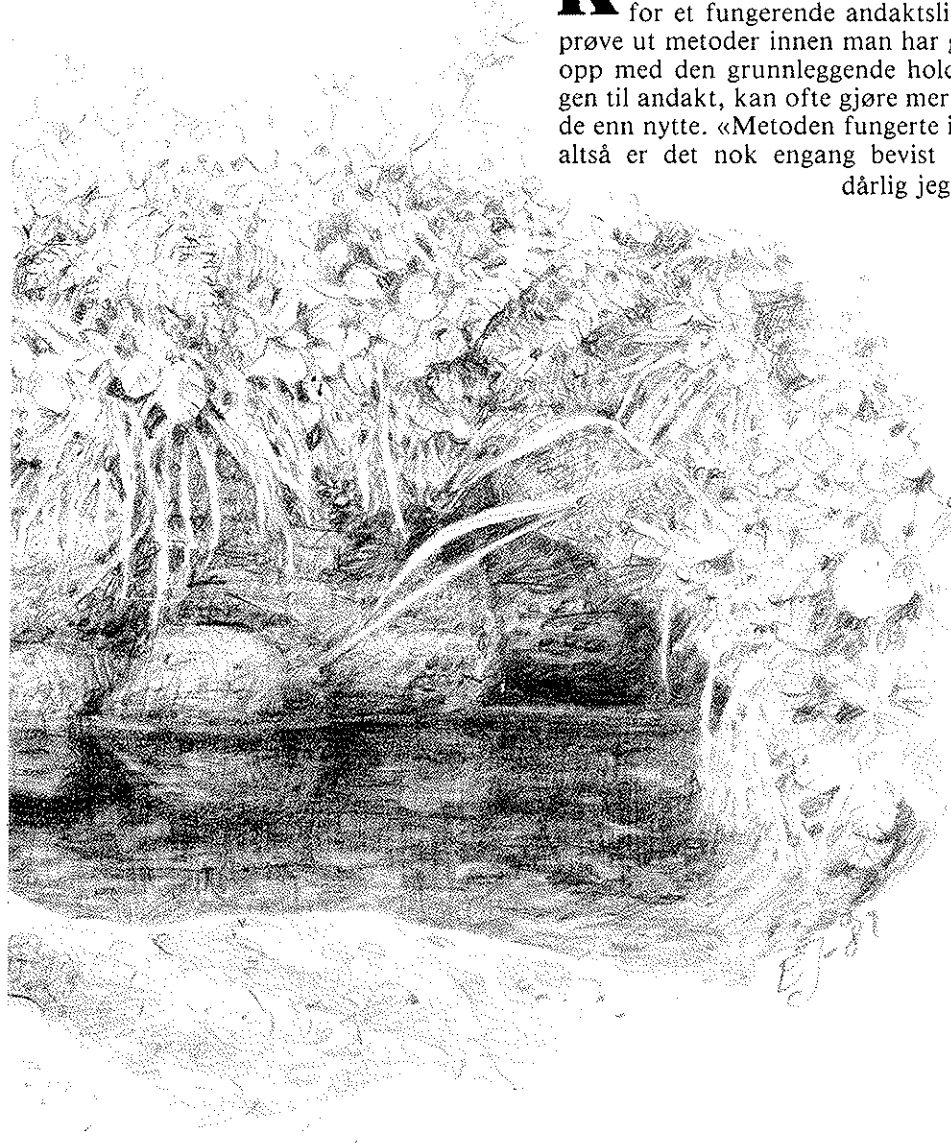
Lamslående gift

Men selv for en kristen som har alle ting i orden med Gud, kan bønn og bibellesing bli en byrde. Her skal vi se på noen vanlige tankefeil:

«**Jeg har et forferdelig dårlig andaktsliv**». Men dette er jo bare en konstatering av faktum? Dette er vel ingen **hindring** for andaktslivet? Jo, det kan det veldig godt være. Første gangen jeg tenker det, er det kanskje en korrekt konstatering av en krise. Tjuende gangen jeg tenker det, er det blitt en gift som sakte gjør meg maktesløs av skyldfølelser. Dersom jeg ikke gjør noe med den saken, kommer de stadige selvbredidelsene til å gjøre min tid sammen med Gud til en mer og mer plagsom øvelse. Skyld driver oss ikke til Gud, den driver oss bort fra ham.

Den som stadig skammer seg over sitt andaktsliv, bør se opp så han ikke begynner å pleie selvforaktet, uten å gjøre det han vet han må for å rette på forholdet. Det å stadig skille med sin dårlige samvittighet, er ofte mer en del av selve problemet enn et skritt nærmere løsningen. Løsningen svir i sin enkelhet: A. Slutt og klag. B. Gjør noe.

«**Min forbindelse med Gud står og faller på mitt andaktsliv**». Også her møter vi den forræderiske blandingen av løgn og sannhet. I klassisk åndelig litteratur, ikke minst blant katolske mystikere, har man ofte fremstilt de åndelige øvelsene som en stige. Mennesket står på bakken, Gud er ved stigens

topp. Ved flittige andaktsøvelser kan man nærme seg Gud og lære og kjenne ham. Ytterst få av dagens norske protestanter har lest disse bøkene, men likevel har man et veldig likt syn på andaktslivets funksjon. Ikke til å undres over om man kjenner seg trøtt under kltringen!

Et grundigere studium av Det nye Testamentet viser at enhver kristen heller begynner på stigen topp når man har andakt. Vårt forhold til Gud er nemlig ikke en frukt av våre egne åndelige øvelser, uten en frukt av hva Kristus har gjort for oss ved sin død og oppstandelse, en gang for alle. Paulus taler stadig om at enhver kristen er i **Kristus**, at vi er forenet med ham i hans død og oppstandelse, at vi gjennom troen er velsignet med all den himmelske verdens åndelige velsignelser, at vi ved den hellige Ånd har direkte adgang til Guds person. Uansett tjenestear! Les f.eks. Rom 6,3-11, 8,14-16, 1. Kor 2,9-12, Ef 1,3, 2,4-9 og tenk etter!

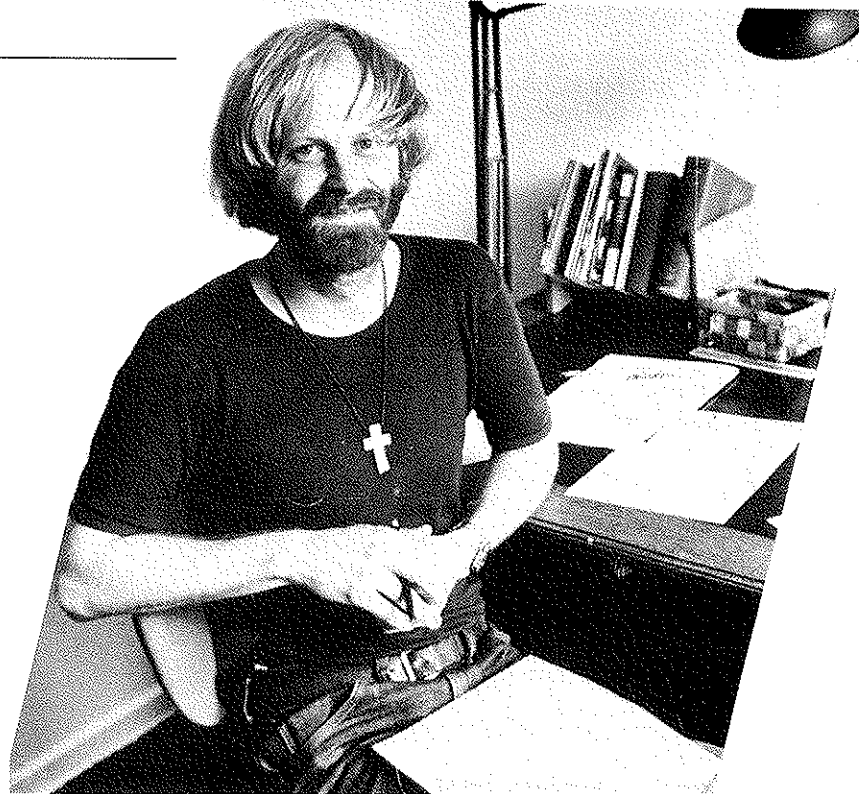
Det er med dette utgangspunktet jeg kommer til Gud i bønn og bibellesning. Jeg kan slutte å anstrenge meg for kltringen. Den har Jesus alt gjort. Jeg er framme!

Om «stigen» er en katolsk vranglære, finnes det dog en kanskje like alvorlig protestantisk avart. Den nøyer seg med passivt å ha nådd fram til Gud gjennom frelsen, og sitter selvtilfreds og sløv blant de sikre og ferdige i kirken. **Her** er det riktig å snakke om at mitt forhold til Gud avhenger av andakten. Vil jeg lære og kjenne ham personlig, må jeg gi ham av min tid. Paulus sammenfatter løsningen i Kol 3,1: «Er dere da reist opp med Kristus, så **søk** det som er der oppe, hvor Kristus sitter ved Guds høyre hånd.»

En opptreden

«**Det er så strevsomt med andakt**». Muligens kan denne forestillingen bero på at man har lært seg veldig krevende metoder. Mer trolig er imidlertid at den har sin grunn i en feilaktig forestilling om Gud. Omtrent slik går det for seg: «Nå skal jeg ha andakt, så det er på tide at jeg skjerper meg. Gud krever en hel del av meg om jeg overhodet skal lykkes i å få kontakt med ham». Dvs. Gud oppfattes som fjern, uinteressert og krevende. Andakten blir en slags opptreden, med Gud som kresent publikum.

Feil, på punkt etter punkt. Et bibe-lvers som har hjulpet mange til å drive bort denne seiglivet forestillingen er Åp. 3,20. Der sier Jesus: «Se, jeg står for døren og banker. Om noen hører min røst og åpner døren, da vil jeg gå inn til ham og holde måltid, jeg med ham og han med meg».

Søk ikke følelser, søk Gud. Det er ikke samme sak! Forsøk ikke å presse bibelverset inn i nye smarte vinkler, og vent ikke en ny profetisk åpenbaring hver gang du ber. Hvil hos Herren, så vil han tale tidsnok.

Hvilken befrielse det ligger i dette verset! Jesus står for døren, han er like nær meg som luften jeg puster i. Han banker, dvs. det er han som tar initiativet til samværet, det er han som vil inn og ha fellesskap med meg. Han vil at jeg skal lytte i stedet for at han skal sitte på første rad balkong og lytte til mine velformulerte bønner. Han vil holde måltid med meg. Kan vi tenke oss et mer avslappet og fortrolig fellesskap, uendelig fjernt fra våre høytravende andaktsambisjoner.

Som forfatteren A. W. Tozer sier: «Hvor skjønt det ville vært om vi bare kunne lære oss at Gud er enkel å være sammen med.»

Fornærmelse

Det er kjedelig med andakt». Svaret lyder som en fornærmelse, men er en velprøvd sannhet: Bønn og bibellesning er kjedelig i den grad jeg selv står i sentrum. Selvpoptatthet er ødeleggende i menneskelige forbindelser, og dette gjelder også i vårt fellesskap med Gud. Det gjelder hele grunninnstillingen, slik som de enkelte bønneemnene, de spørsmål jeg stiller til bibelteksten osv. Dersom jeg hele tiden er bevisst at «her sitter jeg og har andakt», så går klokka så sakte så sakte. Dersom jeg imidler-

tid er konsentrert om Gud, innstilt på å søke ham, tilbe ham, lære ham å kjenne — da har vi jordelivets største mulighet til å forlate tiden for et øyeblikk og smake på evigheten.

«Jeg har ikke tid til andakt». Det er naturligvis ikke sant. Hvert eneste menneske på jorden har 24 timer i døgnet, uten unntak. I et land som vårt bestemmer de fleste over sitt arbeid og sin fritid. Dersom mitt nåværende tids-skjema ikke gir rom for bønn og bibellesning, kommer det av at jeg har prioritert andre ting. Jeg har derfor muligheter til å forandre mine prioriteringer, akkurat som Maria i Luk 10,38-42. La oss i ærlighetens navn slutte å anvende denne unnskyldningen, og i stedet stå for våre valg av hva som er viktig.

Still spørsmål: Kan jeg unnvære kurset på torsdager? Må jeg se Dagsrevyen hver kveld? Kan jeg skjære litt ned på min arbeidstid? o.s.v. Valget står som kjent ikke mellom hva som er bra og dårlig, uten mellom hva som er bra og hva som er nødvendig.

Et kjærlighetsmøte

Jeg får ingenting ut av andakten». Det kan bero på at jeg ikke har funnet noen kreativ metode for bibelstudiet, eller at jeg holder selvpoptatte monologer når jeg skal be. Det er dog mer trolig at jeg går til andakten med feil forventning. Det er sant at andakten ikke er en opptreden fra min side der Gud sitter og bukker hver gang jeg skærer poeng. Men løsningen er heller ikke at jeg sitter og håver inn den ene velsignelsen etter den andre, mens Gud stadig finner på nye sansefornemmelser for meg.

Atter en gang er nøkkelordet sam-

vær. Jeg er sammen med en person når jeg ber og leser i Bibelen. Jesus er min venn, og vennskap kan aldri bestå i et ensidig krav om å «få noe» når man er sammen. Man er sammen fordi man elsker hverandre, ikke for å få fordeler av hverandre. Selv stillheten kan romme mye kjærlighet!

Men Jesus er også min Herre. Det innebærer at han har initiativet i andakten. Det er opptil han å avgjøre hva han skal gi meg, og jeg kan prøve å manipulere ham ved egne metoder. Min oppgave er å stå til hans disposisjon, i lydighet og forventning. Om han lar meg «stå utenfor» bibelversene og opplever dem tørre og kjedelige, så er det ofte et ledd i oppdragelsen. Gud betror sine hemmeligheter til dem som har vist troskap nok til å kunne bære en hemmelighet, og ikke begynner å klage ved den minste motgang.

Går i vranglås

Her finnes også en frikirkelig arv som det må gjøres opp med, nemlig at åndelighet måles i styrken på følelsene. Altså: Dersom jeg ikke opplever noe, så har andaktsstunden ikke noen verdi. Og med den innstillingen kommer jeg sjelden til å oppleve noe. Det er en vanlig psykologisk mekanisme at om jeg søker følelser, så går følelseslivet mitt i vranglås. Resultatet blir oppgitthet, og det merkes snart i andaktslivet.

En grunnregel er: **Søk ikke følelser, søk Gud.** Det er ikke samme sak! Forsøk ikke å presse bibelverset inn i nye smarte vinkler, og vent ikke en ny profetisk åpenbaring hver gang du ber. Hvil hos Herren, så vil han tale tidsnok.

«**Jeg klarer aldri å konsentrere meg under andakten.**» Her må vi erkjenne at vi er ulike. Enkelte mennesker har lettere for å samle og styre tankene sine mot en sak, selv om alle opplever flakkende tanker nå og da. Noe alle kan ha hjelp av er avslappet holdning til tankene sine. Om jeg skulle komme til å tenke på brødet i ovnen, eller tippeskampen i TV, eller bli urolig for jobben, eller å omfavne kona i kveld, mens jeg ber om fred i Midtøsten, så behøver jeg ikke få panikk for det. Gud tåler sidespor, og jeg kan varsomt og uten skyld i følelser lede tankene mine tilbake til ham igjen. Han kjenner meg, så det er liten vits å spille mer «åndelig» enn det jeg er.

Unødvendige hindringer

Det finnes mange andre unødvendige hindringer for et levende forhold til Gud i bønn og bibellesing. Det velkjente kravet om stadig

å utrette noe» (= som kan måles i synlige resultat) er en slik hindring. Likeså vår følsomhet for å bli oppfattet som «overåndelig» om folk skulle merke at vi trekker oss tilbake for å be. Det der er naturligvis tøys alt sammen, og ingenting vi behøver å bry oss om.

Jeg vil komme med et annet sitat av Tozer: «Behold føttene stadig på jorden, men la hjertet ditt bli løftet opp så høyt det vil. Vegre deg for å være gjennomsnittlig, eller å tilpasse deg til kuldene i dine åndelige omgivelser.»

Hva gjør man da? Jo, av tankegangen burde det vel framgå at det ikke finnes noen patentmetode. Vi er ulike som mennesker, og Gud leder oss også gjennom ulike perioder i våre liv. Det å forandre formen på bønn og bibellesing av og til er ofte en bra måte å unngå slendrian på, og ikke nødvendigvis et tegn på at metoden ikke var bra, eller at jeg ikke klarte å følge opp. Gud må alltid være i sentrum, aldri metoden.

Ved min side

Noe som jeg ikke bør gi avkall på etter en tid, er den «uavlatelige bønningen» som Paulus snakker om i 1. Tess 5,17. Det innebærer en livslang trening i å «praktisere Guds nærvær». Gud er hos meg bestandig, overalt. Men ettersom jeg «glemmer» å be mesteparten av tida, består den stadige bønningen helt enkelt i at jeg vender meg til å ha Gud ved min side.

Det kan gi seg uttrykk i noen enkle bønneord som jeg gjentar i mitt indre eller med munnen når jeg er alene. Hundretusener av kristne har siden urkirkens dager hatt stor hjelp av den såkalte Jesus-bønningen. Den er i sin enkleste form bare navnet «Jesus», som anvendes i tilbedelse. Den lengere formen er «Herre Jesus Kristus Guds Sønn, jeg tilber deg», eller den eldre slutningen «forbarme deg over meg, arme synders». Den uavlatelige bønningen kan også fungere gjennom tungetale, der Guds egen Ånd ber fra mitt innerste vesen (jfr. Rom 8:26-27, Gal 4,6), eller helt enkelt gjennom en stille oppmerksomhet innfor Gud, midt i hverdagen. Det finnes en liten perle av et skrift som heter «En vandring med Gud», skrevet av en munk på 1600-tallet, utgitt på Halls forlag. Det gir enkle og velprøvede råd om den stadige tilvendingen til Guds nærvær.

All bønn henter sin næring i Guds ord, også den vedvarende. «Bibelmemorering» lyder kjedelig og trellbundet. Men erfaring har lært mange å samle noen sentrale bibelvers i hukommelsen. La mengden av disse vokse i din egen takt. Du skaffer deg på den måten et indre forråd, som gir liv og

forankring selv under stressende dager. Den som skrev den første salmen i Salmenes bok hadde oppdaget det!

Senker terskelen

Ut fra dette grundsamvær er det siden mye lettere å sette seg ned for å konsentrere seg om bønn og bibellesing. Da blir det ikke den der høye terskelen som gjør at jeg gruer meg før andakten. Da går jeg sammen med Jesus inn i andakten. Og jeg går sammen med Jesus fra andakten, i stedet for å forlate ham der. Ser du forskjellen?

Vi skal ikke gi noen utførlige beskrivelser av metoder her, bare antyde noen som du kan gå videre med, og utvikle i ulike kombinasjoner slik at de passer for deg og i din situasjon:

«**Sjuminutteren.**» (Tidsangivelsene er naturligvis meget omtrentlige og høyst justerbare!) Jeg begynner med et minutt i **stillhet**, der jeg avskjærer alle forstyrrende tanker og inntrykk. Jeg kan la stillheten gå over i en bønn, f.eks. «Herre, lukk opp mine øyne, så jeg kan se de underfulle ting i din lov» (Sal 119,18). Deretter leser jeg i **Bibelen** i fire minutter. Enten kan je lese i den fortløpende, eller anvende en studieplan. Under lesingen minner kanskje Herren meg om en spesiell sak, som jeg så tar med meg inn i den **bønningen** som siden følger. Disse to minuttene bør kretse om Ordet jeg har lest, men jeg tar naturligvis også med de viktigste bønneemnene innfor denne dagen. Det er også bra å ha papir og penn innen rekkevidde, under andakten: «Dette her må jeg ikke glemme, det her må jeg studere mer på . . . osv.»

Midt i hendelsen

Jesusmeditasjon. Metoden, som er utviklet av retreatlederen Edin Løvås, går i korthet ut på følgende: Les et kort avsnitt fra et av evangeliene. Bruk deretter tre-fire minutter til å plassere deg selv midt i hendelsen. Anvend ditt indre vesen til å se, høre og kjenne. Tenk slik: «Den samme Jesus er her hos meg», og gå over i tilbedelse og forbønn. Senere på dagen (eller dagen etter, dersom du har andakt om kvelden), kan du gjenkalle situasjonen inni deg og tilknytte til den i din indre bønn. Metoden er beskrevet i boken «Meditasjon og Bønn», utgitt av Land og kirke/Gyldendal Norsk Forlag.

En hel kveld. For den som ikke kan få til en regelmessig stund med Bibelen hver dag, er det ofte større muligheter for å holde av en kveld i uka. Likeså visst som jeg regelbundet kan gå på kurs eller spille badminton en kveld, kan jeg sette den av for et par timer med personlig bibelstudium og bønn. Også her kan jeg prøve meg fram med

ulike studieplaner, eller med studier på egen hånd. (Bestill gjerne Nytt Liv, feb r. 79, der flere spennende bibelstudie-metoder blir beskrevet). En slik kveld kan gi nok materialer til å bearbeide i hukommelsen og i den indre bønningen i løpet av en hel uke.

Bønnepromenade. Det er bare dogmatikere som påstår at man må sitte ned når man ber. Mange av oss som kan gå til jobben, har funnet en utmerket form for bønn, spesielt om man kan gå gjennom en park eller et annet roligere område (man behøver ikke be høyt). Man kan komme langt med Herren på et par kilometer! Den som har en lengre strekning å kjøre, kan samtale med Herren der, og på den måten få et regelmessig bønneliv (et godt eksempel på at man ikke må slumre når man ber.)

Hva er det viktigste?

Frokostbønn. For den som absolutt ikke kan få til noe annet, kan frokosten bli en utvei. Legg fra deg morgenavisa (hva er viktigst?), og ta fram en Bibel som du ikke er så redd for. Ta en stund i bønn før du begynner å spise, og les siden i Bibelen mens du spiser. Avslutt frokosten med bønn. (Her kan man bygge videre ved å ha Bibelen ved siden av seg i løpet av dagen. Det kommer selvfølgelig an på hva slags arbeid man har. Det stadige rådet om å ha en spesiell og avgrenset plass for andakten bør man ikke ta altfor dogmatisk).

Bønnedag. Alle som har gått fjellturer, vet at det er lurt å ta seg opp på en topp nå og da for å sjekke kursen. Slik er det også i vandringen med Herren. Å holde av en hel dag (fortrinnsvis søndag) noen ganger i løpet av et halvt år, gir oss muligheter til å lytte til Gud på en dypere måte enn vanlig. Sammen med faste er det også en bra form for særskilt forbønn for ulike saker som presser på. En god måte å disponere dagen på er å følge de gamle klostertimene. Altså bønn ved f.eks. kl. 9, 12, 15, 18, 21, fortrinnsvis en time av gangen. Bønnetimene kan varieres på forskjellige måter — tilbedelse, takksigelse, forbønn for ulike behov — og veksle innimellom med passende spaserturer, hvile og bibellesing. Også her er det et godt råd å anskaffe seg en skrivebok, som etterhvert kan bli en liten åndelig dagbok, med tanker og «levende ord» som man senere kan vende tilbake til.

Til slutt: Det kan ta litt tid og by på arbeid det å grave sin egen brønn. Men siden har man gratis friskt vann som ingen kan ta fra en. Og hva er viktigere?

Gjengitt med tillatelse fra «Nytt Liv»
Oversatt av: Hanne Marit Rygh.

Vi har fått flere rapporter fra Sigwards reiser rundt om i verden. Her har vi sammenfattet endel av hans opplevelser:

HÅP TIL HÅPLØSE

Puerto Rico er et av verdens mest kriminelle steder. Landet har blitt mellomstasjon for verdens narkotikahandel. Et menneskets liv er ikke meget verd på denne vakre karibiske øy. Her møtte jeg nordmannen Egil Mentzen som er ny leder for arbeidet som Sally Olsen startet i San Juan (Rose of Sharon), hvor det drives barnehjem og arbeide for de mange fengseis-innsatte i dette området. Mentzen har tidligere vært planeringssjef i SAS og hans spesielle evner er kommet til full nytte i hans tjeneste her nede. Sally Olsens livsverk omfatter langt mer enn arbeide blant fangene. Det er daglige radiosendinger, TV-program, bibelkurser og meget annet som er vokset fram gjennom årene. Sally selv er nå bosatt i Florida, siden hun i flere år har vært plaget av sviktende helse. Det er Egil med familie som nå har det fulle ansvar for arbeidet. Jeg hadde gleden av å medvirke i både fengselsmøte, radio og TV-program hos min nyvunne bror og venn.

OPPRØR I FENGSELET

Jeg har nettopp kommet hjem fra en ny reise til de karibiske øyer. Jeg ble møtt med den sørgelige melding om at det var umulig å besøke noen av de 18 fengslene, fordi det hadde vært opprør hvor 52 fanger ble myrdet og fengsele stykket i brann. Nå venter de nye opprør og stemningen i fengslene var så ladet at ingen fikk komme på besøk. Gjennom intens bønn sammen med Karin og Egil Mentzen så åpnet Gud en vei så jeg kunne besøke et fengsel. Vi kom til «Stoppsted 8» som viste seg å være et mindre spesialfengsel for livstidsfanger. Da vi kom inn ble vi møtt av et forfedelig leven og grusomme skrik. Vaktene mente det ville være selvmord å gå inn til fangene. Jeg tok helt umotivert opp sangen «Han grep meg . . .» på engelsk med stadig økende volum. De andre som var med meg stemte i og fredens ånd falt over oss og hele fengselet. Vi fikk da lov å gå opp under strengeste bevoktning.

Sigwards
på farten

Der sto vi ansikt til ansikt med ca. hundre livstidsfanger med det værste synderegister. De satte seg rolig ned og sang med i kjente kristne sanger. Jeg vitnet om hva Herren hadde gjort i mitt liv, og mer enn en tåre tørkes bort med skjortearmen.

Så sa jeg med komandotone i stemmen: «Nå gutter, vil jeg at den som for fullt alvor vil motta Jesus i sitt hjerte står fram så jeg kan be for dere. Straks kom en ung mann og falt på kne, og snart lå det 11 stykker og ba den samme bønn om frelse. Vi fikk dele ut 50 bibler på deres eget språk. Mens jeg var opptatt av dette gikk min hustru Mai-Gun inn i en spesialcelle hvor ti fanger satt som ikke fikk komme ut. Etterpå ble hun spurt om hun visste hvem hun hadde snakket med?

«Jo lille søster», sa en spansk bror, «du var i «tigerburet» hvor de satt som var med å slakte sine fangekamerater og brenne ned statsfengselet». Etter jeg kom hjem fikk jeg ekspresbrev fra Karin. Opprøret som de hadde ventet kom. Vår nyfrelste bror finnes ikke mer. De fant hans legeme i baderommet hvor han var blitt brutalt myrdet. Jeg måtte tenke på hvor godt det var at vi fikk bringe evangeliet til disse fortvilte sjeler.

HELE FAMILIEN

Det har ikke vært enkelt å reise rundt å tale om Guds kjærlighet og under, siden jeg hele tiden ikke har hatt min eldste sønn Torbjørn med på veien. Han bekjente seg som ateist. Men denne turen så var han med. På kvelden vitnet jeg i den lille pinsemenigheten hvor Egil er andrepastor, og Torbjørn var med på møte for første gang. Jeg trodde jeg var i himmelen da jeg så vår 26-årige sønn komme fram fra sin plass på siste benk, da jeg innbød til frelse. Etterpå fikk jeg mitt livs sjokk, da han fortalte meg at han hadde brukt narkotiske stoffer siden han var 15 år. — «Pappa kan du tilgi meg?»

Ja, kjære søsken, hva tror dere?
«Bryt ut nå i lovsang min sjel . . .»

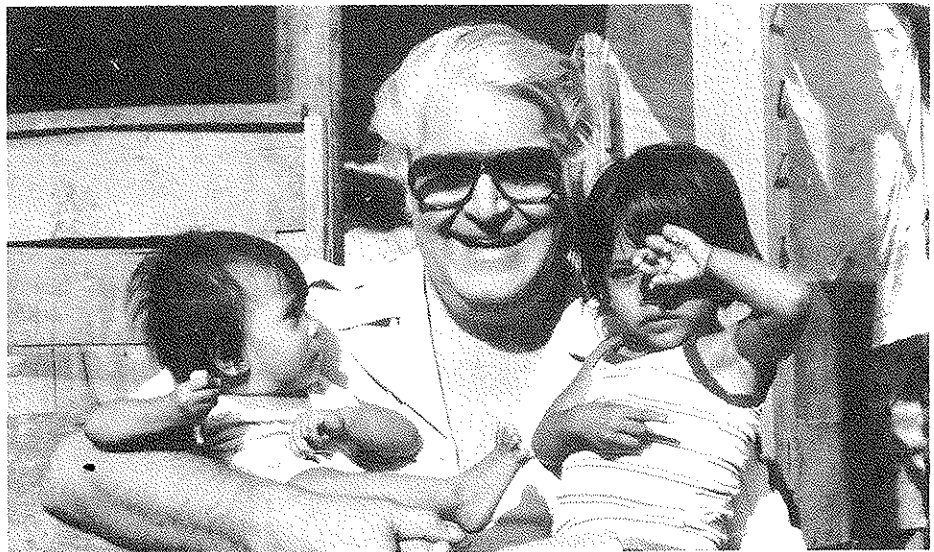
I dag er han totalforvandlet og lykkelig, og hva tror du mor og jeg er?

BARNEHJEM

Som mange av dere vet har jeg arbeidet lenge for å få et barnehjem på Filippinene. Det er ikke enkelt når man skal forhandle med ledere i et diktatorisk land. Er man ikke innstilt på å gi bestikkelser, så kommer en ikke langt. Man ville gjerne plassere barnehjemmet i et område som gav PR for maktøverne, men jeg ville ha det der det var behov for et slikt, i den værste slummen. Men så ledet Gud meg til borgemesteren i delstaten Pasig. Han donerte en tomt til dette prosjektet på livstid, og lovet å borre etter vann til hele området. Jeg gråt av glede og takknemlighet til Gud. Nå har vi fått en halv million kroner fra svensk utviklingshjelp til selve bygget. Jeg kan nå berolige alle de mange givere som har hjulpet meg med å samle inn like meget, at nå vil byggearbeidet begynne.

HAITI

Om Jesus skulle komme for å hjelpe de som har det vanskeligst, undres jeg om han ikke skulle åpenbare seg på Haiti. Den som ikke har vært der kan ikke forstå seg hvilke sataniske forhold som råder der. Jeg har kontakt med pastor Montira Edmon der som arbeider blant dette ulykkelige folk. Det er et av jordens fattigste land. Hovedreligionen på denne øya er Wodo, som er satandyrkelse. Folk forsvinner i stort antall i dette land, men et mer fredlig og hardt arbeidende folk kan du lete lenge etter. Kriminaliteten blant de innfødte er svært lav. Her håper vi sammen med «Teltmisjonen» i Sverige å være med å hjelpe nølledene også i dette land.

Sigvard sammen med to filipinske barn i slumområde.

Sigvard Wallenberg hilser sammen med barna fra den tomten i et slumområde som barnehjemmet nå skal bygges.

MINI-MAGASINET

*ny aktuell
traktatserie*

TIL INSPRIRASJON A/S, Kragstgt. 14,
4950 Risør. Tlf. 041/51 239

Ja, jeg vil være med å spre måneds-
traktaten TIDENS EKKO.

Vennligst send meg hver måned:

- pk. à 20 traktater
- pk. à 30 traktater
- pk. à 50 traktater
- pk. à 100 traktater
- pk. à traktater
(dersom du ønsker mer
enn 100 traktater pr.
mnd.)

Navn

Adr.

Postnr. og -sted

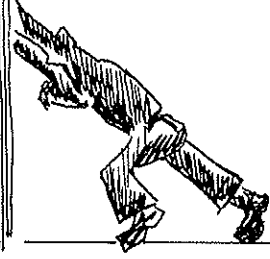

- Ny utgave hver måned skrevet av forkynnere for forskjellige organisasjoner og menigheter.
- Et blinkskudd for deg som er på leting etter et egnet «redskap» i din evangeliseringstjeneste.
- Vi har ingen bestemt pris på traktatene, men med hver sending legger vi ved en giro som oppfordring til å støtte:

INSPRIRASJONS EVANGELISERINGSFOND,
Kragstgt. 14, 4950 Risør, Postgiro 5 75 56 81.

Teg på STAGWASION

Tekst: Gerald Coates

«Jeg er skuffet på så meget», klaget han, «jeg har gjort nok og jeg har fått nok. Det er på tide å slå seg til ro og bli etablert».

For sju år siden hadde han møtt Herren på en ny måte. Han ble forvandlet i lovprisning, talte i tunger og danset i full overgivelse til Herren i sitt lønnkammer — alt skjedde på en dag! Hans forkynnelse fikk nye dimensjoner. Forsamlingsmedlemmene banket snart på døren og ba om forbønn, ivrig etter å oppleve hva han tydeligvis eide. Møtene beveget seg fra salmer og bønneritualer til stor frihet i gudstjenesten, med nyskrevne sanger, avbrutt av profetier, åpenbaringer og bønner av medlemmene i forsamlingen. Selv prekestolen var tatt bort og stolene satt i formasjon av en oval ring, for å gjøre sammenkomstene mer uformelle.

Jo, noen hadde gått sin vei i avsky og forakt, men mange flere hadde sluttet seg til. Ikke det at han stjal får hos andre, men beitemarkene var så gode! Da han kjente behov for at flokken måtte lære hverandre å kjenne bedre, ble menigheten delt opp i husgrupper. Ledere ble utnevnt, ikke fordi de hadde vært så lenge i menigheten, men på grunn av deres karakter og gaver.

De ble ikke valgt etter demokratisk framgangsmåte, men plassert av menn som visste hva de holdt på å bygge. En liten musikk-gruppe tok over etter orgelmusikken. En månedlig «Kveld for Alt Guds Folk» ble arrangert for folk i nabolaget. Men nok var nok, og det å stuve alt dette inn i en sjuårs-periode var mer enn nok! Å slå seg til ro syntes uunngåelig. I løpet av noen få år ville det engang så blomstrende fellesskapet ganske enkelt være en ny gruppe troende som hadde slått seg til ro. Så nær og allikevel så langt fra det Gud har planer om for sitt folk rundt omkring i verden.

Er det uunngåelig, etter flere år med forandringer, å kjenne at vi er framme, eller har nok? Mange vet at ved et hellig liv og ved å gjenoppbygge de forløste samfunn av troende, framskynder de Herrens gjenkomst. Det vil til sist bli noe for ham å komme tilbake til. Mennesker over hele verden har hatt syn for at også de kan bidra til at Kongen bringes tilbake. Hva om alle slår seg til ro? Vil Gud måtte reise opp en ny generasjon i de årene som kommer? Satan, vet vi, vil gjøre alt han kan for å utsette denne nye, friske utgytelsen av Guds Ånd. Han er henrykt når fellesskapene slutter å være et friskt uttrykk for Guds gjerning. Det er mange tegn som viser at et fellesskap er i ferd med å stagnere. Jeg vil bare peke på fem ting som jeg tror Kristus har imot i sin menighet.

1. Eksklusivitet

«Å, det er ikke oss,» synes jeg høre noen si. Vel, enhver som deltar i et fellesskap hvor det skjer forandringer, vil bli kritisert. Kritikkk avler forsvarsånd, forsvarsånd avler utrygghet, og utrygghet avler eksklusivitet. Vi blir helt overbevist om at andre troende ikke forstår hvorfor vi gjør tingene på den måten vi gjør. Vi blir hemmelighetsfulle, gror inn i oss selv, vil ikke kommunisere, og lager så lite rom for kritikk som mulig. Broene mellom gamle venner avskjæres og bryter sammen. Vi kutter av livsforbindelser som ville ha reddet oss fra den hengemyren vi til slutt havner i. Slik dannes nye tros-samfunn av mennesker som gjør og tror de samme ting. Mangesidighet er ikke lenger et kjennemerke på Guds gjerning. Folk ser endog likedan ut. De hviler ikke lenger i visshet om at de mottar det Ord Gud gir sin menighet. De har heller sin trygghet i den måten tingene blir gjort på, og i personer. Således skjer nedbrytingen etter som årene går. Mange fellesskap som begynte i åpenhet har stengt seg til i en karismatisk ghetto, bare en ubetydelig forbedret utgave av den gruppen de befant seg i før denne. Det er verd å legge merke til at mange fellesskap som forkynner Joh 17 og Guds folks enhet har svært få venner blant troende i sitt eget lokaldistrikt.

2. Overåndelighet

Blant sviktene i den karismatiske bevegelsen, må «urealistisk» stå høyt på listen. Gud er virkelig, den endelige virkelighet. Den eneste veien til å uttryk-

ke Guds liv er i en individuell og forenet virkelighet. I årevis er de troende blitt hindret i å gjøre noe særlig i sine menigheter. Det er derfor ikke overraskende, med den vekt som nå legges på tjenesten i Legemet, at mange hellige er som løse hunder. Som et resultat blir man beskjemmet av de visjoner, profetier og tunger som kommer strømmende på oss når møtene tar til. Uten å bedømme sier vi «amen» til nesten alt mulig, mens vi dypt i hjertet kjenner oss ille til møte.

Jeg gikk til et helbredelsesmøte ved en anledning hvor en kvinne mente å ha nesten hver eneste sykdom som lederen av møtet nevnte! Ved en annen anledning reiste en mann seg opp og sa: «Noen har hodepine, og Herren vil helbrede deg». Det kom ingen reaksjon. Etter en pinlig tausheit og noen få formaninger, kom han til den slutning at det måtte være ham selv. Han hadde hodepine, så han ba om forbønn! Isteden for å trenge videre fram til virkeligheter, tillater vi det overfladiske å regjere, idet vi legger til side våre bedømmelsessevner, fordi vi ikke tør tillate at vi blir desillusjonert. Mange slår seg til ro med overfladiske forhold, fordi de ikke stiller noen krav. I et slikt miljø må bedragene florere og de religiøse ånder ha gode tider. Den karismatiske religion er ikke virkeligheten. Jesus sa: «Jeg er sannheten». Han er den høyeste virkelighet.

3. Demokrati

Vi er ikke like. Vi er forskjellige med hensyn til gaver, evner, forståelse og kapasitet. Vi må la de som har fått visjon og disiplin til å se den oppfylt få lede menigheten. Vi må gi et mandat til å lede. De vil gjøre feil, ledere er ikke fullkomne, men de må bli gitt retten til å lede. Eldste er ikke jevnbyrdige, og må underordne seg hverandres gaver. Det samme gjelder for husgruppelidere og alle grupperinger med lederskap i menigheten.

Dersom Gud har gitt deg ansvar, bær det og oppfyll det. Hvis du ikke gjør det, vil en annen uten din salvelse og dine gaver ta din plass. Havari blir resultatet. Gi dem som har profetisk innsikt, mulighet til å tale. Så må også profetene overlate til dem som har praktisk lederevner, ansvaret med å handle på budskapet. Vi trenger hverandre. I menigheter hvor alle er like blir ingen ting gjort, og en slår seg til ro med endeløse diskusjoner om uvesentlige ting og personproblemer. En menighet jeg kjenner, hadde ni komitemøter for å diskutere fargen på inngangsdørene som skulle males. Vi ender opp med å gi bare en tiendedels oppmerksomhet til førsterangs emner og omvendt. La oss ikke arbeide for en

umulig oppfyllelse av hver detalj i Guds ord, men la oss heller gi hverandre retten til å lede an, og til og med gjøre feil. På denne måten kan vi bli istand til å komme videre.

4. Møte-gikt

Helt åpent er jeg ganske lei av mange av de møtene jeg går på. Ofte har de som kommer sammen, liten peiling på hva de møter for eller hvorfor. Møtene våre burde ha klare målsetninger. Den monotone rundkjøring med salmesang, preking, salmesang er nok til å kjede enhver etter en stund. Vi har begrenset våre sammenkomster til sang og bønn og forkynnelse, og med noen nådegaver som spes på. Vi lager en form, og lar den skapende energien stivne til i stereotype samlinger.

Om vi har en innbudt taler, gi ham tid og ikke skyv ham fram når menigheten har sunget seg trett og sløv. En bønn- og lovprisningskveld uten undervisning, eller en kveld med fellesskap rundt et måltid, vil ofte utrette mye mer enn det vanlige prekenopplegget. Vi har slått oss til ro med sang uten hensikt, og dette har blitt vår etablerte måte å gjøre tingene på. Vi kunne alle være mye mer skapende når vi kommer sammen. Vi må begynne å spørre oss selv hva et møte er for. Våre møter bør alltid sees i lys av det målet vi har.

5. Øy-boere

Endelig ser det ut til at de fleste fellesskap faller i to kategorier. Den første er det fellesskapet som ikke kjenner ansvar overfor noen. Slike samfunn legger like mye vekt på enhver kristens mening, så de får aldri gjort noe. På den annen side har vi de som er på utkikk etter noen å underlegge seg. Apostoliske og profetiske tjenester er av grunnleggende og livsviktig betydning. Men sørgelig nok har enkelte grupper blitt låst fast ved at de legger for stor vekt på de som står over dem. Det er av stor betydning av og til, å la dem som vi er ansvarlige overfor få bruke tid til å forme og lede oss, og fri oss fra å bli trukket hit og dit av enhver religiøs stemme. Men en usvikelig vei til å bli etablert, er å begrense de innkommende impulser til en bestemt tett sammensveiset gruppe. Vi har større behov for hverandre enn vi tror.

Et fellesskap som jeg kjenner til, som hadde rotet seg igjennom på sin egen måte i årevis, la menigheten i hendene på en de trodde kunne lede dem videre fram. Vel, inntil et visst punkt gjorde han det, men han lukket dem inne med seg selv og lot være å oppmuntre andre forkynnergjerninger til å

berike dette fellesskapet. Da noen av lederne i denne lokalforsamlingen besøkte et annet fellesskap noen år senere, ble de målløse. De hadde ingen anelse om at folk opplevde vennskap, bygget samfunn og anerkjente et sammensatt lederskap på akkurat samme måte som dem. De hadde trodd at de var de eneste. Og det som overrasket dem enda mer, var at dette fellesskapet hadde gått fram på forskjellige områder, hvor de ikke hadde begynt en gang!

Guds Ånd er en skapende Ånd. Han vil ta oss med over de selvlagede grensene og lede oss inn på utforskede områder. Dette er ikke tiden til å trekke seg såret tilbake, eller slappe av, tilfreds med et antall velsignelser. Det er tid til å gå i forveien og utforske og innta områder i livet som framdeles kontrolleres av Satan; en tid til å utbre Guds Kongerike. Hva som ellers skjer i menigheten på det nåværende tidspunkt, er det ikke tid til å slå seg til ro. Menigheten er kalt til å være et pilgrimsfolk, så la oss ikke slå oss til, men jage framover, og bygge for framtiden.

Fra «Fullness». Oversatt av Jørn Bestum

SKRIVEMASKIN TIL MENIGHETSBLAD

Olivetti ET 221 er en elektronisk skrivemaskin som egner seg ypperlig bl.a. som settemaskin til enklere trykksaker. Rett høyremarg, ulike skrivehjul, programmering m.m. Kr. 8.000,00 (Ca. ½ pris). Kun vel 1 år gammel. Kontakt Pionerens redaksjon, Olavsgt. 9 A, 3190 Horten. Telf. 033/44 726.

UNDERVISNINGS HELG

JIM MacINNES:

«Hvordan motta og utvikle nådegaver».

I Filadelfia Horten 27.—29. august.

Om sengeklær og madrass medtas kan vi hjelpe med overnatting.

VELKOMMEN MED OSS!

Ånds- utgytelse i vårt århundre

Tekst: Darryl E. Hicks

Massemedia og pinsebudskapet

I vår serie om «Åndsutgytelse i vårt århundre» tar vi denne gang opp massemedias rolle i å spre budskapet om et rikere åndelig liv. I den første tiden var mange kristne skeptiske til massemedia. Men i de senere år har TV og radio på en omskapende måte vært med å åpne for fornyelse og åndsutgytelse i ulike kirker. Denne artikkel beskriver spesielt utviklingen i USA.

Den kjente mediaforskeren Marshall McLuhan, kom i 1970 med en tankevekkende uttalelse på en konferansen for kristne kringkastingstasjoner i USA: «Hvis du ikke kan forstå radio og fjernsyn, kan du ikke forstå det tjuende århundre.» I dag er det enda mere sant, særlig for kristne.

De siste 80 år har vist stor fremgang — ikke bare for en «født på ny»-bevegelse, men også for pinsevevnenne og karismatikerne som har vært redskaper til dette. Gjennom mediene er evangeliet blitt spredd over verden. Men som ved alle store seire har prisen vært høy og fremgangen ujevn.

Litt historie: Pinsevevnenne var for det meste bare tilskuere i mange år, selv da radioen hadde fått sin plass i

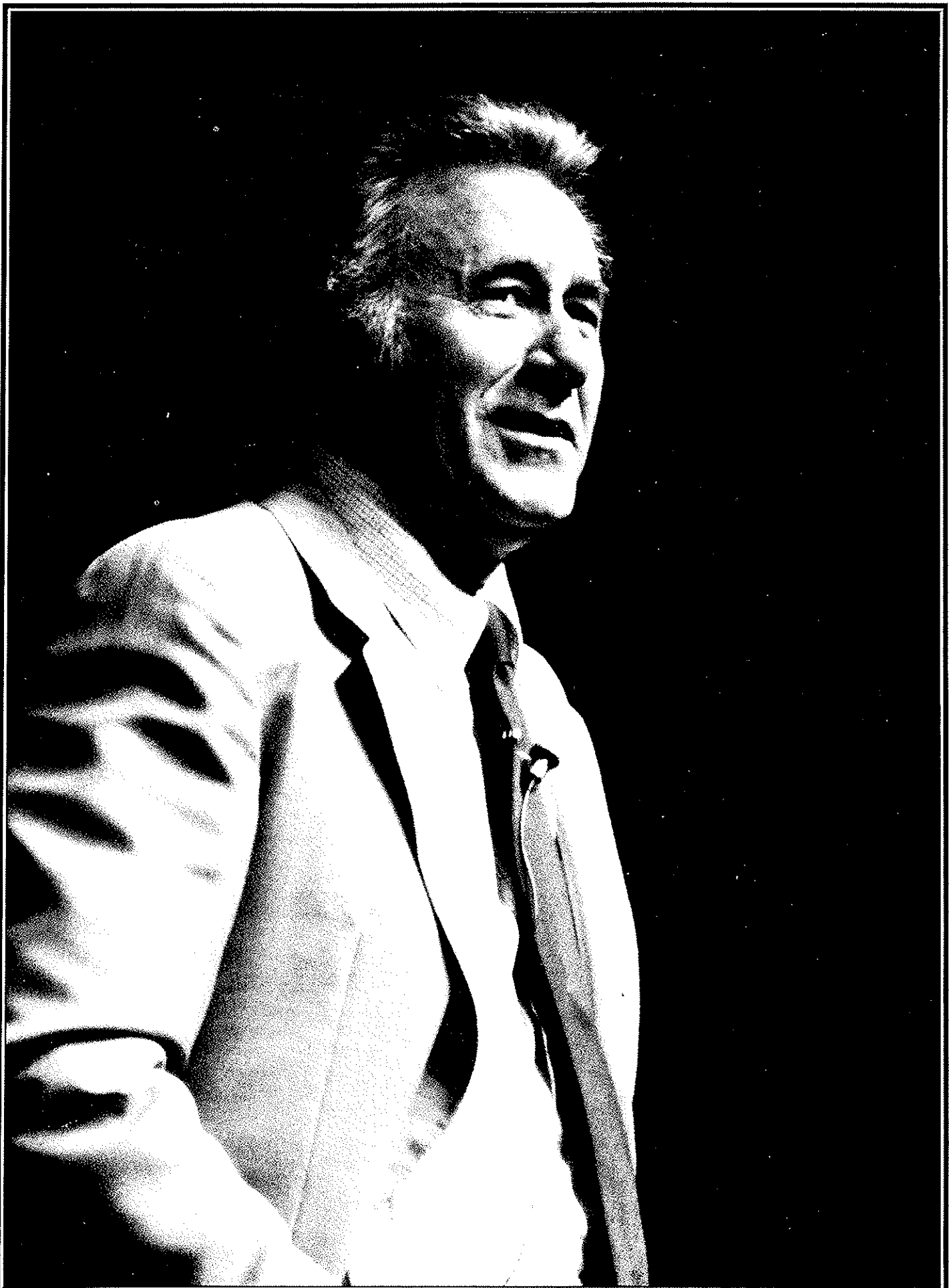
folks hverdag. Hvorfor? Selv etter vekkelser i Azusa Street og de senere åndsutgytelser var ikke pinsevevnenne velsette. Derfor hadde de denne «se og vent» holdningen — også etter at de etablerte trossamfunn begynte å gjøre bruk av radiobølgen.

De kristne begynte å bruke radioen samtidig med åpningen av den første kommersielle radiostasjonen. En ingeniør fra Westinghouse la forholdene til rette for kringkasting av en gudstjeneste fra kirken sin. Pastoren, som betraktet radioen som et innfall, ba en medhjelper Lewis Whittemore holde den kveldsgudstjenesten, 2. januar, 1921. Skjønt færre enn 1000 hjem i USA hadde radioer, var responsen fra tilhørerne ganske bra. Lite visste man da, at fra denne første kristne radiosending, skulle det vokse fram effektivt evangeliseringsredskap. Radioen fikk en eksplosjonsartet utvikling med flere og flere som kjøpte og bygde radiomottagere for å kunne lytte på stasjonene som vokste i antall. Noen få kristne begynte å innse de muligheter som lå her, den som Whittemore var den første til å bruke. Pinsevevnenne var sørgelig nok mer opptatt av å se om radioen var et nymotens påfunn slik noen «eksperter» mente.

Men så ble misjonærevangelisten Paul Rader kjent over hele nasjonen i 1930 ved fremveksten av Columbia radiostasjon — det første som sendte over hele landet. I 20-30 årene var lede-

re som Charles Fuller, Paul Meyers, Donald Barnhouse, Clarence Jones. R. R. Brown, Lous Crawford og Walter Maier pionerer i å benytte radiobølgen i evangeliets tjeneste, men ingen i samme utstrekning som Rader. Fremdeles nølte pinsevevnenne. En av de få som våget seg foran mikrofonen var C. M. Ward. The Assemblies of God sto bak hans «Sermons in Song» (prekener gjennom sang). Disse ble senere omgjort til «Revivaltime» (vekkelsestimen), og sendt over Det amerikanske kringkastingskompaniet, som etter hvert økte til mer enn 600 stasjoner i De forente stater og andre 100 utover verden.

Mye av æren for dette fremstøtet fra pinsevevnenes side må tilkomme Dr. Thomas Zimmerman. (Han er for tiden den valgte leder for the Assemblies of God og en av grunnleggerne av De nasjonale religiøse kringkasterne.) Ikke bare bergynte the Assemblies of God å stige fram som et ledende evangelisk samfunn, men gjennom Zimmerman begynte dette trossamfunnet også å bli klar over mediens ubegrensede muligheter. Hans tanke var at den lokale menighet skulle betraktes som bakkestyrkene og den nye radioteknologien som luftvåpnet. Zimmerman så en mulig radiomedarbeider og ble pastor. Nesten alene påvirket Zimmerman, Ward og en håndfull andre et trossamfunn og påfølgende generasjoner til å følge i sine fotspor. The Church of

Oral Roberts er en av USA's mest kjent forkynnere, ikke minst takket være sine TV-show. Han var en av de første predikantene som våget å gå nye veier i bruk av TV. Før han begynte med sine «Show» bestod kristne TV-program av møter og prekner. Han ble meget kritisert, men han nådde nye seergrupper.

God (Guds kirke), Cleveland, Tennessee — et annet pinse-trossamfunn — gikk på samme måte inn i radioarbeidet.

Disse pionerene, evangeliske og pinsevenner, var usedvanlig fremsynte. I 1927 da regjeringen opprettet the Federal Communications Commission (den føderale kommunikasjonskommisjon), hadde tilhørerskaren vokst til 5 millioner hjem i USA.

Noen menigheter og kristne høyskoler var også usedvanlig fremsynte når det gjaldt radio, og de åpnet sine egne stasjoner. Pinsevennernes menigheter og skoler var atter en gang fryktsomme innfor dette området.

De tidligste pionerene delte en felles tilskyndelse til å bringe evangeliets budskapt til så mange som overhodet mulig. Radioen var tydeligvis det hurtigst og mest effektive middelet som var tilgjengelig — slik virket det i alle fall.

Innen 40-årene hadde adskillige pinsevenner gått igang med radiovirksomhet og sluttet seg til svermen av grupper som kaptet om ledig tid over luftbølgene. Samtidig ble de knyttet sammen med de fleste andre evangeliske radiovirksomhetene i å være skyteskive for tre grupper mektige motstandere: 1. Det voksende antall reklameselskaper ville ha den beste tiden av den som tidligere var blitt solgt til religiøse kringkasterne. 2. Det føderale kirkerådet (senere Det nasjonale kirkerådet) betraktet de evangeliske (og av og til stridbare) radiotalerne med ringeakt. Derfor, følte de religiøse lederne, var der et behov for et rent forbud mot betalte religiøse utsendelser. 3. Høytalende ateister og agnostikere ble i økende grad fiendtlig stemt mot ethvert uttrykk for religion over de ofentlige radiobølgene.

Tidlig i 50-årene hadde disse tre gruppene kommet fram til en overenskomst som gjorde alle fornøyd — naturligvis med unntak av de evangeliske og pinsevennene. Ved denne overenskomsten skulle ingen kringkastingsstasjoner selge tid til religiøse kringkasterne, men de skulle skjenke et visst mål av tid, avgiftsfritt, til bestemte virksomheter (utvalgt av Det nasjonale kirkerådet). På den tiden virket det som en fin ordning for de større kirkesamfunnene og som en ulykke for de svakere røstene. Det som hendte i løpet av få etterfølgende år forandret bokstavelig talt historiens gang for alle mediavirksomheter.

De store menighetsgruppene fant snart ut at den ledige tiden ble mindre og mindre. Penger var fremdeles hovedmotivasjonen bak radionettverkene, så den ledige tiden for de håndplukkede religiøse kringkasterne ble presset ned til å bli utfylling av mellomrom mellom programpostene. Til

slutt ble de presset nesten helt ut av bildet.

Resultatene kunne ha vært skjebnesvangre for de evangeliske kringkasterne hvis det ikke hadde vært for et voksende antall av uavhengige radiostasjoner. Disse var mer enn glade for å selge sendetid. Det eksemplet som ble satt i denne overangsttiden skulle vise seg å skaffe gnist til den flammen som til sist skulle føre evangeliet over hele verden via radio og fjernsyn.

I 1944 dannet en del mediavirksomheter De nasjonale religiøse kringkasterne (NRB). Dette betydde også et stort skritt forover. Ikke bare gikk de religiøse kringkasterne sammen for en felles sak (å overleve), men pinsevennene ble godtatt blant anførerne på mediafronten.

I oppblomstringstiden etter krigen, vokste radio-menigheten stadig mer. Millioner av lyttere mistet nesten pusten av alle tilbud. Det var bibelundervisning, undervisningsprogram, bønnestunder, dramatiske show og gospelmusikk. De — svært ofte — følelsesbetonte «tungetale»-gudstjenestene appellerte ikke til den store masse, men sang- og musikkstilen til sørstatsbaptistene og pinsevennene med håndklapp og foitramp tiltalte folket nesten med en gang. «Tungetalene» ble mer og mer godkjente — om ikke for noe annet, så på grunn av musikken.

Tidlig i 50-årene var kristen kringkastning oppfinnsom og innsiktsfull. Dette viste seg i radioprogram av forskjellige slag som nådde rundt hele verden med evangeliet.

Så kom en ny æra, TV-epoken. I begynnelsen trodde man som om radioen at fjernsynet bare var et påfunn som snart ville gå over. Under de tidlige 50-årene hadde mindre enn 10% amerikanske familier fjernsynsapparater. Og nok engang nølte de fleste evangeliske og pinsevennene, skjøndt de gledet seg over å se menn som biskop Fulton J. Sheen bli umåtelig populære og fremgangsrike TV-lærere.

Men da fjernsynet begynte å erfare samme eksplosjon som radioen hadde opplevd bare noen tiår før, besluttet noen få pinsevenner at de ville ta skrittet inn i det ukjente. En av de første var Rex Humbard som begynte å overføre gudstjenester på en Akron TV-stasjon i 1952. Bønnene om helbredelse og oppløstede hender var uten tvil ubehagelige for noen (og er det fremdeles), men Humbard avsto klokkelig fra å trekke fram læresetninger som skaper splid. Skjønt programmene ble miskjent av noen, nådde det en moden åker av troende som var på leting etter «noe mer» enn det de allerede hadde mottatt.

Humbard oppmuntret også helbredelsesevangelisten Oral Roberts til å

gjøre bruk av de utnyttede ressursene som lå i fjernsynet. Roberts, som allerede var kjent over hele nasjonen, begynte med å forsøke å kjøpe tid på fjernsynsnett i 1954. Han møtte den samme avvisning som andre evangeliske. Uforferdet kjøpe han tid på frittstående stasjoner, bare noen få i begynnelsen. Han sa: «Jeg tror Gud har kalt meg til å bringe helbredelse til denne generasjon.»

I 1960-årene, da kommersielt fjernsyn var inne i en overgangsperiode, ble endel pinsevenner foregangsmenn for en ny dimensjon i bruken av de visuelle mediene.

Oral Roberts beveget seg modig bort fra fjernsynsoptak av teltmøter, og laget bølgere både for og imot sine produksjoner som kunne virke litt tilfældige; men de hadde fart over seg, var samtidstrettede og undgommelige. Med gjestetjerner som Roy Clark og Mahalia Jackson, og med Ralph Carmichael-inspirert moderne musikk, framkalt de mange negative reaksjoner fra andre kristne grupper: «Showbiz!» (Skuespill) «Tinsel salvation!» (Glitter frøise). Men de tiltrakk også millioner av seere. Siden tilskuer-tallene begynte å bli en viktig del i TV-virksomheter, begynte andre å etterlikne Oral Roberts og hans stil.

På samme tid i 60-årene kom et annet gjennombrudd av store proporsjoner med en annen pinsepioner. På denne tiden ble «pinsevenn» riktignok brukt vekselvis med «karismatiker». Pat Robertson ble brukt til å sette igang en serie mirakler som skulle revolusjonere den kristne mediavirksomheten da han grunnla den første helt kristne fjernsynsstasjonen, WYAH-TV i Portsmouth, Virginia.

Pat Robertsons kristne kringkastingsnett skulle ikke bare med tiden betjene en kjede av heltids kristne TV- og radiostasjoner over hele nasjonen. WYAH innførte et nytt format over utsendelsene — «700-klubben». Med Pat Robertson ble brukt til å sette igang vis som verter under kveldsprogrammene beveget kristent fjernsyn seg omsider bort fra den typiske «peke-fingerforkynnelsen» til en mer avslappet fremførelse i Johnny Carson-stil med musikk, personlige vitnesbyrd og tiltalende fargerike omgivelser.

Folk likte innpakningen, og snart ble de hungrige etter mer ettersom de hørte vitnesbyrd om «dåpen i Den Hellige Ånd». Og snart skulle Pinsen bryte ut i stuene i praktisk talt alle område av Amerika.

Midt i 70-årene begynte lignende program å dukke opp på andre kristne sendenet: Jim Bakkers «PTL-klubb» (Prais the Lord), Paul Crouch's «Pris Herren,» og «I dag med Lester Sumrall». Preken- og helbredelseprogram hadde også kommet i full styrke, avdø-

Samtale-formen i ulike variasjoner har blitt den vanlige måten som evangeliet kommuniseres igjennom i TV-produksjoner. Her intervjuer Pat Robertson en gjest (Chuck Colson) i sitt program som han kaller «700 Club»

de Kathryn Kuhlman var trolig den mest kjente. Noen, som Jimmy Swagart og Kenneth Copeland, greide å formidle noe av «i konsertsalen»-følelsen i sine fjernsynsprogram.

Mange av de større kristne stasjonene har også gått inn på det store, enda ukjente, satelittkringkastingens område. Ja, pinsevennene og karismatikere hadde faktisk for første gang i historien beveget seg fram i første rekke blant mediapionerene. De nye programmene har nådd fram til de unådde steder — fengselsceller, til stuene, til alle lag av folket og til fremmede land.

Men noe har ikke forandret seg. For en tid siden kom mediaeksperten til Det nasjonale kirkerådet, pastor William Fore, med en offentlig kraftsalve. Han hevdet at de kristne mediagigantene med sine million-dollar-foretagender har solgt kirken ut som strømlinjefor- met underholdning.

«Mediagigantene» har gang på gang gjentatt et motiv som er totalt forskjellig fra dette: «Vi ønsker å gjøre alt som overhodet er mulig for å nå verden med Kristi evangelium». Jim Bakker har ofte talt om denne nødvendighet på sine fjernsynsutsendelser. «Jeg tror at Jesus Kristus kommer meget snart igjen; og den mest effektive måten å spre evangeliet på er gjennom fjensyn og radio.»

De fleste kristne er enige om de bare

har skrapet på overflaten. Den kommersielle kringkastingindustrien er oppmerksom på bølgen som lages av disse «oppkomlingene». Kristne har bevist at de kan hevde seg innen kommunikasjonsindustrien, men hva som skal skje i morgen er avhengig av mange forhold. En viktig sak å være klar over er: Kristen mediavirksomhet er ikke det den er på grunn av dyktighet, stor tro eller at den holder fram guddomlige prinsipper. De er det de er fordi Gud ærer at Ordet blir sådd ut. Vekst, til og med fenomenal vekst, er ikke alltid tegn på Guds velsignelse. Vekst kommer av og til også når kristne krenker guddomlige prinsipper. Et annet forhold som vil avgjøre utviklingen i det kristne mediaarbeide er **ansvarlighet**. Gud ønsker alt gjort sømmelig og med orden. Han er en ærens Gud. Han kan ikke velsigne bedrageri. Den virkelige hensikt med pengeinn- samlingene i stort format har ofte vært temmelig forskjellig fra hensikten som er blitt fremstilt.

Enda en avgjørende faktor for den kursen mediavirksomhetene skal ta finner vi innen det området som heter **personligheter**. Den kristne kringkastingvirksomheten steg fram fra det som ble avvist, — rester, bruddstykker og tiloversblitt tid — ting som den kommersielle verden ikke ville ha. Likevel har den elektroniske kirken hatt en utrolig fremgang. Men makt og suksess forfører av og til. Gud er ikke slik at Han gir mennesket ære; Han ønsker å ære sitt Ord. Salvningen vil hvile over dem som gir Hans ord all ære, og den vil bli tatt bort fra dem som ønsker å bygge egne kongeriker.

Kristen radio og fjernsyn er nesten ubegrensede ressurser. Det som har hendt fram til dette punkt, hendte ikke ved en tilfeldighet. Gud har ført elektronisk evangelisering til dette punkt fordi han vil nå verden med evangeliet. Karismatikere og pinsevenner blir kanskje mer enn de fleste brukt til å se Den Hellige Ånd i aksjon som Joel profeterte som aldri før.

Resultatene vil evigheten åpenbare.

Dette stykke er oversatt fra Logos Int. av Bjørg Tolleshaug. Forfatteren Darryl E. Hicks er skribent for produsenten av «PTL-Club».

NYHETER FRA FORNYELSENS KASSETT- MISJON

- FK 60 SVERRE GRANLUND:
Bønn med autoritet
- FK 61 SVERRE GRANLUND
Alt av kjærlighet
- FK 62 KJELLE HALTORP
Født på nytt
- FK 63 KJELL HALTORP
Seier i ånde verden
- FK 64 KJELL HALTORP
Guds plan i endetiden
- FK 65 KJELL HALTORP
Et profetisk folk
- FK 66 SVERRE GRANLUND
Jesus, den sterkeste
- FK 67 SVERRE GRANLUND
Regn fra himlen
- FK 68 KJELL HALTORP
Ditt forhold til ordet
- FK 69 KJELL HALTORP
Atmosfæren i hjemmet
- FK 70 SVERRE GRANLUND
Bønnens herlighet og rikdom
- FK 71 SVERRE GRANLUND
Maria ved den tomme graven
- FK 72 OLA M. ISHOEL
Alt er mulig
- FK 73 SVERRE GRANLUND
Kaleb, en troshelt
- FK 74 SIGVARD WALLENBERG
Bønn og bønnesvar
- FK 75 SIGVARD WALLENBERG
Tro over fornuftens grense
- FK 76 SIGVARD WALLENBERG
På Guds befaling - del 1
- FK 77 SIGVARD WALLENBERG
På Guds befaling - del 2

Ved kjøp av 10 kassetter kr. 230,00
Pris pr. stk. kr. 25,00

Bestilling sendes til:

**FORNYELSENS
KASSETTMISJON**

Roseringen 14, 7340 Oppdal

Vi deler med hverandre

Denne spalte er åpen for alle som har lyst til å skrive noe som kan virke til kristen oppbyggelse og ettertanke. Send dikt, vers, andakter eller andre skriftlige former til redaksjonens adresse. Husk å skrive kort og rett på sak.

GLIMT FRA NORSK KIRKELIV I BROOKLYN

I mars mnd. d.å. hadde jeg gleden av være hovedtaler under de årlige fellesmøter til de norske kirker i Brooklyn som blir kalt «Vennestevnet». Da jeg under tidligere USA besøk bare har talt i amerikanske kirker, var det en stor opplevelse å møte det norske Amerika. Arrangørkirkene var den Lutherske frikirke, frelsesarmeen, metodistene, misjonsforbundet m.fl. Vi begynte møtene i frelsesarmeens nye vakre lokale, hvor man var gått over til engelskspråklige møter, men denne kvelden var det norsk møte, med bra framfarte og en god atmosfære. Så fortsatte det med møte i den Lutherske frikirke i 59 St., hvor det var meget godt besøk og en sterk atmosfære, og mange søkte fram til forbønn og hjelp. Etter en pause fortsatte vi med Gospel-night hvor vi gjennoppfrisket mange norske vekkelses-sanger, hyggelig var det også for meg å synge duett med Kjell Andreasen, kjent fra duoen «Kjell og Odd» som var meget populære i min ungdom. Møteledere denne kveld var formennene i ungdomsforeningene i 59 og 66 St. kirkene som begge var i 50 årsalderen, noe som forteller om gjennomsnittsalderen i dagens Brooklyn, da de yngre familier flytter ut til landet. Søndag formiddag talte jeg i 66 St. kirken (misjonsforbundet) under menighetens vanlige formiddagsgudstjeneste, som var godt besøkt, og en lydhør forsamling. Pastor Ingvar Andersen som var min forstander i Drammen, er nå flyttet tilbake til USA., ledet møtet og var også vert under oppholdet. Søndag ettermiddag var vennestevnets avslutningsmøte i 66 St. kirken som var fylt med mennesker, ja også galleriet var fullt, noe som ikke hadde hendt på mange år. En fellesmusikk fra alle kirkene og sangeren Gunnar Melin fra Stockholm sang, og det var meget åpent å forkynne da man i Amerika har en veldig respekt for ordet og dets forkynnere. De fleste i dagens Brooklyn stammer fra sørlendet, men på det norske aldershjemmet møtte jeg også flere fra min hjem by Drammen. Mange av disse ba meg hilse til Norge og si de hadde det meget godt. Interessant var det også og besøke Nordisk Tidendes og det norske reisebureau, som var en blanding av dette og en elektrisk forretning. Må Herren rikelig velsigne våre venner, kirker og pastorer der borte så man også kan nå de norske som ikke til vanlig er å finne i Guds hus.

Hilsen evangelist Rolf Auke

PÅ SNEKKERENS VERKSTED

På snekkerens versted vi ser oss litt om, vi ser verktøy til kontroll og forming. En vinkel så ofte feller sin dom, med høvelen blir det en ordning.

H. Århus,
Hjartdal

JEG LOVSYNGER

Jeg lovsynger deg min Herre og Gud, du som fra nøden friet meg ut. Takken og æren den tilkommer deg, du som av kjærlighet døde for meg.

Ansgar Aanonsen

VALGET

Vi treffer så mange valg her i verden, valg av forskjellige slag.

En feil — kan bli skjebnesvanger for ferden, så be om Guds vilje i dag! Til deg du som strider med valgets kvaler, forhast deg ikke, gi tål. Det er ikke aften før solen daler, kan hende du da har nådd mål! Ja, innvi din Gud i valg og planer og tro ikke at det skal bli så trist om Han ser i «andre baner», men lytt — og bli lykkelig!

Tulla

ER DET VÅRT JEG SOM HINDRER VEKKELSE?

Vekkelse er ikke noe mystisk som begynner blant de ufrelste. Nei den begynner hos Gud, via Jesus, ut til oss kristne som setter denne strømmen fra Gud ut til verden. (Mat 19,25-26).

Gud — Jesus — Den Hellig Ånd er fullkommen i alt sitt, men vi mennesker er ikke det.

Guds største ønske er vekkelse blant all folk, og til alle tider. Hvorfor er det da ikke vekkelse over den hele jord til alle tider? Det er trist å se det faktum i øynene at det er ingen annen en Jesu representanter på jord som kan svikte Den Hellige Ånds strøm fra Gud ut til verden.

Et viktig spørsmål blir: Hva må vi gjøre for at Den Hellige Ånds strøm kan flyte fritt via oss kristne ut til verden?

Svaret er enkelt: Ingenting som menneske, men vær villig å lyde Den Hellige Ånd, med Guds ord som veiviser. (1. Tess 5,16-22). Det hele er så enkelt, men også vanskelig.

Vi kan gjøre Guds vilje til noe vanskelig, eller til noe enkelt. Når vi besvarer Guds vilje med oss, med et **men**, blir det vanskelig, for da har jeget blandet seg inn.

Svarer du Guds vilje med amen, blir det hele enkelt, for da blir jeget koblet ut, og Guds vilje bare skjer via oss ved vår lydighet. (4. Mos 13,25-33 og 4. Mos 14,1-9).

Hva får oss til å svare Guds vilje med amen?

Full overgivelse til Jesus, et dødt selvliv. Selvlivet sier alltid **men**, mens Jesu liv i oss sier alltid **amen**.

Likeså be Jesus hver dag og stund at vi må få dø mer og mer med ham, slik at Jesu oppstandelses liv blir mektig i oss.

Da er det viktig å ta alt i beste mening, og la Jesus rydde opp. Å bli stående steilt mot medmennesker er en kjødelig kamp. Legg alt på Jesus og la han kjempe, for det var han som vant, du kan aldri vinne noen kamp med ditt kjød som er himmelen verdig.

Du må aldri bli skuffet over ditt jeg, for det er fullstendig fordervet, det finnes ikke noe godt i det. Så for hver gang jeget får røre seg er det noe vondt vi gjør mot Gud.

Blir du skuffet over å se jegets herjinger er det et nederlag. Bli aldri skuffet over noe som Gud har sagt er fullstendig fordervet, og kan ikke gjøre noe godt.

Desto flere ganger du oppdager ditt jeg og får bedt om tilgivelse i Jesu navn, desto flere seirer.

Når Jesu oppstandelses liv får råde i oss skjer det at vi bærer frukt, som er Guds kjærlighet. Når verden får se og føle Guds kjærlighet ved oss kristne er det vekkelse.

Alle mennesker søker etter den gode frukt. Det er her vi kristne kommer inn, vi må bære frukten frem for verden med vårt liv, det er kun da verden ser den. Vi må også være villige til å la verden røre ved oss, med spydigheter, prøvelser av mange slag. Det er verdens måte å prøve frukten på om den er ekte. Ser verden at det ikke er annet en ren kjærlighet i frukten, har verden tapt, og de tar imot frukten (vekkelsen). Joh 17, 20-26.

Tenk på hva T. B. Barratt talte av aviser, råtnete egg m.m. Du hører aldri om at han prøvde å forsvare seg mot verden med kjød. Nei han forsvarte seg med kjærlighet.

La ikke vårt jeg hindre oss i å la verden få prøve og se Guds kjærlighet.

Magne Øverleir

GOLGATA

Jeg vandrer i tankene hen til det sted hvor historien dveler så dystert —

Jeg søker et kors, og en hellig fred, og seier over syndige lyster —
— Jeg går stille fram, og står ganske nær, men får se ett uskyldig Lam henge der:
— Da fylles mitt hjerte av en tåresjø og jeg roper NEI — det er jeg som skal dø!
Det er jeg som har trått Guds bud under føtter fordi jeg har arv i syndige røtter!

— Da taler korset sitt alvorstunge ord om en uskyldig stedfortreders død —
Om en som frivillig blev synderes bror for å fri oss ut ifra bunnløs nød —
— Jeg lytter skamfull med hele mitt hjerte, Å hvor min synd må ha kostet ham smerte!
— Da hører jeg like fra Frelserens munn de ord som er hele min salighetsgrunn —
Og ALDRI ett ord med slikt innhold er sagt som gjenløsningsbudskapet —
DET ER FULLBRAGT!

Georg Hegland

EN HILSEN

Fikk så lyst til å sende en hilsen til bladet. Vi er en liten bønnegruppe som samles annenhver fredag til bønn og lesning av Guds ord. Vi har kjent behovet for å samles. Og det er viktig i våre dager at en prøver å holde bønneilden ved like. Vi trenger å stå sammen i Åndens enhet, i fredens sambånd. Vi har oppled mange konkrete bønnesvar. Guds And har vært oss spesielt nær. Vi har merket Hans fottrinn iblant oss. Et bønnealter må være reist. Et alter for Gud hvor ilden må få brenne. En kjærlighetens ånd og åndens olje må få tilflyte våre liv.

Etter et bønnemøte fikk en søster denne sangen. Synes den gjengir noe til alle som tror. Tro på at noe vil skje.

*Guds folk på jord og la oss bli,
I Kristus ett mens det er tid.
En uviss tid her forestår,
Men freden er der Jesus rår.*

KOR:

*Kom sammen nå til faste, bønn,
Og be som aldri før i lønn.
Ja, be for alle og enhver,
Ja, be Guds folk holde sammen her.*

*Vi fylles må med hellig ild.
I Guds misjon nå hjelpe til.
Så kom bli med og hev din røst,
til glede og til andres trøst.*

*Vi går jo mot det samme mål,
Og ber, Gud, fyll hver bønneskål.
Bli enig da og slukk ei ut.
Ditt lys som brukes skal av Gud.*

Dagmar Liatun Arntsen

(Den går til tonen: Da Jesus satt sjelen fri).

LEVER DU?

Mannen i Luk 18,18-24 var rik står det. Altså manglet han ingen ting av alt det han trang for sitt timelige vel, han hadde jo råd til å kjøpe seg alt det som kunne skaffes for penger. Men han var ikke tilfreds allikevel, for livet hans var tomt. Og da hjelper hverken penger eller velstand noe, for denne tomheten er tung å bære.

Da jeg som ung mann gikk med kall til omvendelse, kjente også jeg på denne tomheten. Jeg prøvde å fylle livet mitt med de mange ting isteden for å søke Gud, men tomheten var der allikevel.

Hva er så denne tomheten? Det er den fredløse tilstand som et menneske lever i med synd som er bortgjemt, men ikke tilgjitt. Tomheten står i motsetning til virkeligheten, til det ekte, det sanne og vedvarene. Tomheten har sin grunn i at mennesket vender seg bort fra Gud, og da blir livet tomt og meningsløst.

Når du for alvor får se dette, blir du også klar over at slik som du er nå, kan du ikke møte Gud. Det må en forandring til, en omvendelse.

Mannen i teksten var bunnert av sin rikdom, det hindret ham i hans forhold til Gud. Det kan være levestandarden som er

din hindring. Du har det så godt materielt. Hindres du av menneskefrykt? En synd kan være så kjær for deg at du ikke vil slippe den. Da står den som en mur og stenger veien for deg.

Når Jesus kaller deg til omvendelse, må du selv avgjøre om du vil ta imot ham eller ikke. Jesus tvinger ingen.

Derfor står det så alvorlig i Esaias 55,6: Søk Herren mens han finnes, kall på ham den stund han er nær.

I Luk 18,35-43 står det om Bartimeus som vendte seg til Jesus da han gikk gjennom Jeriko for siste gang. Det var Bartimeus siste anledning og han brukte den godt.

Nå er alt til din frelse ferdig, det ordnet Jesus for deg. Han er såret for dine overtredelser, knust for dine misgjerninger, straffen lå på ham forat du skulle ha fred, og ved hans sår har du fått legedom. Dette er forsoningens sentrum, det er vårt frihetsbrev.

Den dagen dette virkelig gikk opp for mitt hjerte at dette hadde Jesus gjort for meg, da falt syndebyrden av meg og jeg var fri! Den ufreden jeg hadde i hjertet før, ble tatt bort og jeg fikk isteden en fred som verden ikke kan fatte fordi den overgår det verden forstår.

Kåre Horgen

EN TRIANGEL AV KJÆRLIGHET

Mitt hjertes instrument spiller urene toner. Det låter falskt, — det er kalt der inne.

Kjærligheten til Gud er borte, jeg forakter meg selv, og er irritert over min lidende neste. Hjertet mitt fryder seg ikke lenger i lovsangssymfoni, det er fylt av falske, vemmelige toner som vil trykke meg ned.

Det hele er som en trekantet triangel. Gud vil holde i tråden som bærer det hele, og jeg skal spille for Ham.

Men så tar jeg tak i triangelen og vil holde litt jeg oså, — da blir det en klumpete, rar låt.

Gud sier at det er Han som skal holde det.

Så begynner jeg å spille på den siden av triangelen som heter «Pris Herren».

Jeg spiller, og Herren blir glad over at tilbedelsen og kjærligheten til Ham er stemt i mitt hjerte.

Gud sier så at jeg skal spille litt på siden; «Skapt i Guds bilde». Da ser jeg at Herren elsker meg, og at jeg er skapt i Hans bilde. Og Herren blir glad når jeg godtar meg selv.

Men Herren sier at det er én side til, og jeg begynner å spille. Den heter: «Elsk din neste som deg selv».

Denne siden er Guds kjærlighet i praksis gjennom meg, — gi, — hjelp, — elsk.

Og Herren blir glad over at instrumentet låter som det skal.

Gud — mennesker — meg, — en triangel av kjærlighet.

Linda Jacobsen, Fetsund

SIGURD
SØRHUS:

Ord fra
Grunn-
teksten

Παράκλητος

(Talsmann, hjelper, trøster, forsvarer)

Det Nye Testamentet (NT) bruker *parakletos* både om Jesus og om Ånden. Det var da Jesus hadde satt seg på sin trone i himmelen han (og Faderen) sendte Ånden til jord. Jesus og Ånden byttet plass, så og si. Men Bibelen nevner begge som *parakletos*. Vi har *parakletos* både på jorden og i himmelen. Det skulle gi oss grunn til stor glede.

I klassisk gresk betyr verbet *parakleo* å tilkalle hjelp til å være ens forsvarer i retten, vitne, eller være rådgiver. I NT blir ikke *parakletos* tilkalt, men sendt fra himmelen.

På latin blir ordet oversatt *advocatus*, advokat, forsvarer. Det er en av de viktigste gjerninger Ånden gjør.

Det er Johannes som bruker ordet *parakletos* både om Jesus Kristus og om Helligånden. I 1. Joh. 2,1 står det: «Men om noen synder, har vi en som taler vår sak (*parakletos*) hos Faderen, Jesus Kristus.»

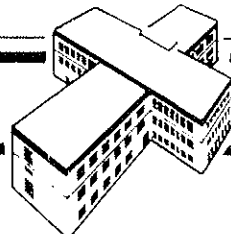
I en rettsak finnes det både en anklager (aktor) og en forsvarer. Guds ord forteller at djevelen er de troendes anklager, Åp. 12,10. Men da Jesus døde på Goigata tok han anklagegrunnlaget bort, Kol. 2,14. Jesus kan nå bare vise djevelen blodet sitt, som han bar inn i «helligdommen», og sine sårmerker. Hverken djevelens eller vårt hjertes anklager har lenger noen virkning i himmelen for den som bekjenner syndene sine for Gud. Deres forsvarer er universets høyeste autoritet. Egentlig avgjorde han rettsaken da han lot seg drepe for vår skyld.

Den samme Johannes skriver om Ånden som *parakletos*. Se Joh. 14,16 og 26; 15,26 og 16,7. Den rike betydningen av *parakletos* kommer fram når vi ser etter hva han skulle gjøre: *Overbevise verden*, Joh. 16,8, «*lære dere alt*», 14,26, «*han blir hos dere og skal være i dere*», 14,17, «*da skal han vitne om meg*», 15,26 «*veilede dere til den fulle sannhet . . . kunngjøre dere det som skal komme . . . forherlige meg (Jesus)*» Joh. 16,13-15.

Når vi dertil tenker på det som hendte pinseudag og i den første menigheten og hva som er sagt om Åndens gaver, så skjønner vi at *paraakletos* både betyr talsmann, hjelper, trøster og forsvarer og mye mer enn ord kan romme.

Jesus sa at han skulle være med sine disipler alle dager, Matt. 28,20, og han skulle være til stede i små bønnegrupper, Matt. 18,20. Han mente ikke han skulle være synlig eller legemlig til stede, men ved sin Ånd. Åndens tilstedeværelse er Jesu tilstedeværelse. Ja Ånden skulle endog fungere i den farsrollen som Jesus hadde hatt da han var legemlig til stede mellom sine disipler, Joh. 14,18.

Når vi har en så mektig forsvarer i himmelen og en så «allsidig» hjelper og trøster på jorden, skulle vi være bra stilt. I grunnen er det den samme *parakletos*, som vi i det ene øyeblikk tenker på som Jesus Kristus og i neste øyeblikk som Helligånden. Vi forstår det ikke, men vi erfarer at det virker.

Spalteredaktør:
Marit Kristine Rasmussen

Sommer- teamene vinner mennesker for Gud

Rapportene fra sommereamene begynner i skrivende stund å strømme inn. Her meldes det om stor åpenhet ute i landet. Mange har søkt Gud til frelse både på gata og i husene. De som deltar på teltmøter forteller om stor søkning til møtene og folk som blir møtt av Gud til både frelse og helbredelse.

Vi bringer her noen glimt fra sommereamene som består av bibelskoleelever, sivilarbeidere fra OUT, studenter fra Oral Roberts Universitet og skoleungdom fra forskjellige steder i Norge.

Nord-Norge «Sverige»-teamet

Virker med teltmøter samt husbesøk i Piteoa, Sverige og Tromsø.

Utdrag fra rapportene

Vi har en fin tid her oppe i nord. Gud virker mektig i møtene og folk blir frelst, helbredet og fylt med Den Hellige Ånd. Det er stor søkning til møtene og i går var det «stappende fullt». I går ble det igjen 4 stk. frelst på møtet. Hele 24 stk. har nå blitt frelst under denne kampanjen.

Det er så fint å se disse som har møtt Jesus. De stråler av glede, en ekte sann glede som bare Jesus kan gi. I går hadde vi også rekordsalg på kassetter, hele 40 stk. Vi reiser nå videre til Tromsø og ber om et gjennombrudd for Guds rike.

Fra teamet som er plassert på misjonsbåten «ELIDA» rapporteres følgende:

Vi er glade over å kunne melde om en rik tid på «Elida». Bryggemøtene i sørlandsbyene er virkelig «sterke». Det er så fint å merke hvordan Den Hellige Ånd virker på hjertene. Folk blir liksom bare stående igjen etter at vi er ferdige. Vi satses «enormt» på å spre Utfordringen populært kalt «UFO». Vi tror at det trykte ord virker videre når vi drar.

Bibelskole-elever er i full gang med evangeliseringspraksis.

Ellers kan vi fortelle at folk blir frelst også. Et av de «sterkeste» tilfellene opplevde vi i en av sørlandsbyene forleden. En av byens narkomane, en gutt på 22 år ble nemlig frelst og fri. Han hadde ikke hørt om Gud og Jesus før. I alle fall ikke forstått noe av det.

Han kom ned til båten sammen med legen sin og var sammen med oss hele dagen. Her bad han en synders bønn. Han gråt og ropte til Gud og vi kunne se hvordan Herren der og da grep inn og gav ham et «nytt» glimt i øynene. De som før var fylt av frykt og redsel var nå fylt med glede. Vi fikk en ny broder i Herren, Halleluja!

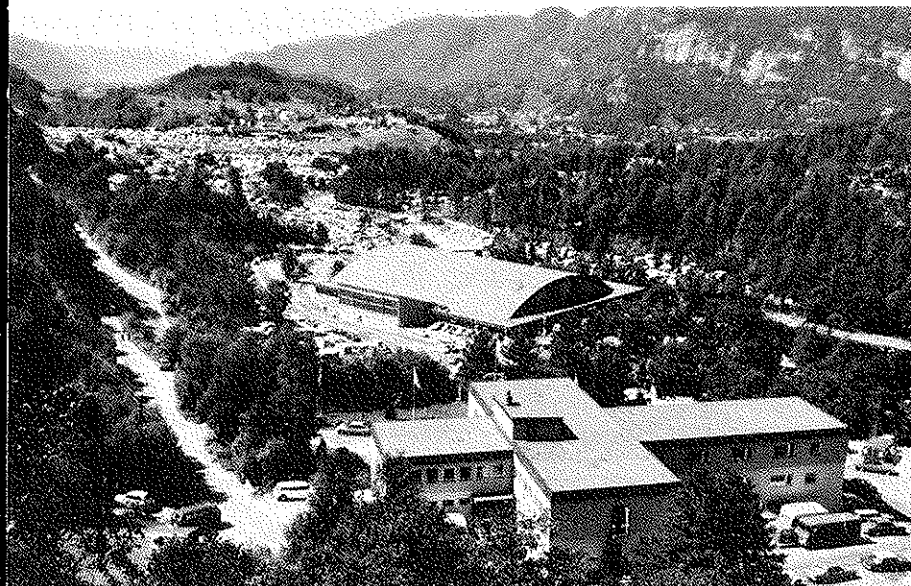
Vi har nå fått kontakt med et kristent rehabiliteringssted hvor han har fått plass. Be for han at Herren skal bevare han fra det onde.

Ja, det var noen korte glimt fra sommereamene. Som du forstår virker Herren fortsatt. La oss sammen prise Hans navn, navnet som alltid vil seire og stadig skyte nye friske skudd.

Evangeliserings-seminaret

i

SARONS DAL

6 ukers kurs i inspirerende bibelskolemiljø, med muligheter for videre samarbeid.

Start: 28. august. Ennå noen ledige plasser.
Skriv i dag og be om plan til:

Sarons Dal, Box 8, 4480 Kvinesdal

AKSJON OSLO - en seiersuke for Jesus

Forkampanjen til Nicky Cruz sitt besøk i Oslo, ble en interessant og givende uke for de vel 100 deltagerne. Ten-Center hadde sammen med Operasjon Ungdomsteam lagt opp til en uke som ikke akkurat passet «de late», men kun for de som var innstilt på å «STÅ PÅ» en uke for Jesus.

Ja, for at du skal få litt innblikk i programmet, kan jeg fortelle deg at dagen startet med bønn fra kl. 7.00 til 9.00. Deretter var det bibeltimer med Åge Åleskjær, Kjell Haltorp, Ole Bjørn Urne og Martin Meland. Her ble det presentert en trosfrisk forkynnelse som virkelig skapte inspirasjon til å aktivisere seg.

Mange fikk møte Herren til fornyelse der på morgensamlingene. Nåde gavene var i virksomhet, og flere fikk også oppleve sterke heilbredelser til sitt legeme. Ja, Gud var virkelig i aktivitet og samlingene ble sterkt preget av lovsang, tilbedelse, og stor begeistring for Jesus.

Etter bibeltimen gikk så turen ut på gater og ut i drabantbyene. Hele 20 bokstands var plassert rundt om på forskjellige steder i Oslo. Foruten bokstands, satset man på friluftsmøter, skolebesøk, Gospelfestival på St. Hanshaugen og Jesustog fra St. Hanshaugen til Trefoldigheskirken hvor det ble holdt et stort møte.

Vi kunne glede oss over at folk søkte frelse over alt, og i Trefoldigheskirken på fredag kveld, var det hele 18 stk. som ønsket å bli frelst.

Glimt fra «plattforma» på Jordal Amfi. Ole Bjørn Urne, Nicky Cruz og Oddvar Tegander som medvirket som tolk.

Glimt fra ettermøtet på Jordal Amfi. Mange søkte Gud til frelse og fornyelse. Her de frelses-søkende sammen med veiledere.

Bønnenatt på universitetsplassen

Et av høydepunktene under kampanjen var bønnenatten på Universitetsplassen hvor ca. 300 var samlet. Ja, det var et litt uvanlig syn som møtte de mange menneskene som gikk forbi. Her stod en stor ungdomsflokk fra ulike kirkesamfunn og ba om vekkelse over Norges bygder og byer.

Mange var de som stoppet opp i undring og var tydelig grepet når ungdommene sang og priste Gud. Den Hellige Ånd var mektig tilstede og alle forsøk på å «lage bråk» mislyktes. Kaldt var det, men du hvor godt og inspirerende.

Ca. 3500 på Jordal Amfi — Ca. 150 søkte frelse

Nicky Cruz's besøk på Jordal Amfi var sett fram til med stor forventning. Besøket var godt forberedt med forkampanje og mange praktiske gjøremål. Alt lå, med andre ord, til rette for en SEIERSKVELD FOR JESUS. Og Herren skuffet ikke. Han viste oss ennå en gang at veien til seier er bønn og åpenhet for Den Hellige Ånd.

Nicy fortalte og vitnet om Guds mirakler i sitt liv og folk var tydelig grepet. I etter-

møtet, da Nicky begynte å innby til frelse, stormet folk fram. Ja, Den Hellige Ånd kom som et veldig vær, og folk kom liksom springende fram fra alle kanter for å søke Jesus. Det var et gripende syn å se hvordan de mange veilederne fikk fullt opp å gjøre. Her ble navn og adresser skrevet ned, og et størstilt etterarbeide var satt igang. Senere skulle alle frelsessøkende som ikke hadde kristne venner med seg oppleve å få et besøk av ungdommene fra Ten-Center.

Etter møtet uttrykte flere kjente predikanter at dette var noe av det sterkeste de hadde sett. Gud virket på en vidunderlig måte og man fant ut at ca. 150 søkte frelse, mens over 400 kom fram til fornyelse og innvielse. Ja, vi priste Herren for en virkelig seierskveld.

Til slutt takker vi Ten-Center med Ole Bjørn Urne i spissen for et godt samarbeid. En spesiell «blomst» også til Egil Sætrang og Tor A. Larsen m/alle sine medarbeidere. De gjorde nemlig en kjempejobb. Og for ikke å glemme alle de ca. 100 ungdommene fra Ten Center og Operasjon Ungdomsteam. De «stod virkelig på» denne spesielle aksjonsuke i Oslo, som altså ble en riktig seiersuke for Jesus.

Bønne-natt på Universitetsplassen hvor ca. 300 mennesker var samlet i bønn og lovsang.

Matt 10,10: Jesus bød de tolv: Ta ikke stav med på veien.

Luk 9,3: Jesus sa til dem: Ta ikke stav med dere på veien.

Mark 6,8: Jesus påla dem at de bare skulle ta stav med seg på veien.

Foreligger det her en motsigelse mellom Matteus og Lukas på den ene siden, og Markus på den andre? Eller finnes det en forklaring som kan oppklare disse tilsynelatende motstridende utsagnene? For å kunne svare på dette, er det nødvendig å se litt nærmere på den funksjon staven hadde på Jesu tid.

Hyrden på Jesu tid hadde to staver. Den ene var egentlig ikke en stav, men klubbe, ofte innsatt med nagler av jern. Denne klubben var festet til hyrdens hofte ved hjelp av en stropp. Hyrden brukte denne til å forsvare seg mot ville dyr og røvere. I våre dager har de fleste israelske hyrder byttet ut denne med et gevær.

Den andre staven var mye lengre enn klubben, og formet som en vanlig stav. Dette var hyrdestaven, som hyrden støttet seg til når han gikk, og som viste at han var en hyrde. Med denne staven holdt hyrden orden på saueflokkene. Når et av dyrene var sykt og trengte spesiell pleie, brukte hyrden denne staven til å skille det syke dyret ut fra de andre i flokken.

Det er ingen tvil om at Jesus hadde hyrden i tankene når han her underviste apostlene. Matteus åpner dette avsnittet i sitt evangelium med følgende: «Da Jesus så folkemengden, syntes han inderlig synd på dem, for de var forkomne og hjelpeløse, som sauer uten hyrde» (Matt 9,36). Og i Matt 10,6 sier han: «Gå til de bortkomne sauene i Israels folk». Får og hyrde er altså sentrale begreper for Jesus i denne sammenheng.

Jesus nevner også vesken, som apostlene heller ikke skal ta med på veien (Matt 10,10). Vesken hørte også med til hyrdens utstyr, den var laget av geiteskinn og inneholdt hyrdens niste. En hyrde, som arbeidet på slettelandet eller i fjellene, kunne ikke stole på andres gjestfrihet for å få mat. Apostlene derimot, ble ikke sendt ut på det øde slettelandet, men til befolkede områder, hvor de skulle finne ut hvem som var verdige til å ta imot dem (Matt 10,11). Derfor fikk de forbud mot å bære hyrdevesken. Et annet forbud som alle tre evangelistene nevner, er forbudet mot å ta med to kjortler. Den ene av disse kjortlene brukte hyrden til å kle seg med mot frost og nattekulde.

Robert Kvalvaag:

Stav eller ikke stav

Men apostlene kunne regne med å få husly for natten, og de trengte derfor ikke mer enn en kjortel.

I Salme 23,4 sier David: «Selv om jeg går i dødsskyggers dal, frykter jeg ikke for noe vondt. For du er med meg. Din kjepp og din stav, de trøster meg». David var sauegjeter (1. Sam 17,15). Her nevner han kjepp og stav. Kjeppen er klubben til å slå med, staven er den som hyrden støttet seg til. Også Sak 11,7 nevner de to staven. Den ene kalles Godvilje, eller Lykke, den andre kalles Samband. Disse navnene beskriver hyrdens to funksjoner — på den ene side å sørge for at flokken har det godt ved å forsvare den mot angrep utenfra (Lykke), på den andre side å holde orden blant dyrene i flokken (Samband/Orden). Profeten representerer her den hellige Gud, som

Robert W. Kvalvaag er en av Pionerens faste medarbeidere. Han har i fem år vært med i Ung Visjon i Molde, hvorav et år som fulltidsarbeider. Han studerer nå på Menighetsfakultetet hvor han er ferdig med 1ste avdeling av studiet.

mister tålmodigheten med sitt folk (Sak 11,8) og derfor overlater det til fiendtlige angrep og indre strid.

I et parallellsted til Luk 9,1-6, nemlig Luk 10,1-12, sier Jesus (v. 3): «Jeg sender dere som lam blant ulver». Lam går bare blant ulver når de ikke blir forsvart av hyrden med sin klubbe, som han brukte til å holde ulvene på avstand. Også i Matt 10,16 sier Jesus: «Jeg sender dere som sauer blant ulver». Jesus understreker apostlenes forsvarsløshet, de skal ikke forsvare seg på menneskelig vis, men stole på at Gud vil forsvare og hjelpe dem (jfr. Matt 5,38-42). Men i Markusevangeliet taler ikke Jesus om forfølgelser når han sender ut de 12 apostlene (Mark 6,7-13). Jesu ord om «lam blant ulver» er ikke nevnt hos Markus. Men det er hos Markus Jesus sier at apostlene skal ta stav med seg på veien. Dette peker klart i retning av at den staven Jesus nevner i Matt/Luk er et våpen, nærmere bestemt hyrdeklubben, mens det samme ordet hos Markus betegner hyrdestaven. Klubben har apostlene ikke bruk for, den trenger de ikke ta med seg. Hyrdestaven derimot, den skal de bære.

Dette kan illustreres ved en episode i forbindelse med profeten Elisja. I 2. Kong 4,29 sier Elisja til sin disippel Gehasi: «Spenn beltet om livet, ta staven min i hånden og gå av sted! Møter du noen på veien, så hils ikke på ham, og hilser noen på deg, så svar ham ikke! Du skal legge staven min over guttens ansikt». Gehasis oppdrag er her å oppvekke en ung gutt fra de døde. Gehasi lykkes imidlertid ikke, og Elisja må selv utføre oppdraget. Denne historien har mange likhetspunkter med Jesu utsendelse av apostlene. Selv om apostlene har makt til å drive ut onde ånder, er de ikke i stand til å helbrede den besatte i Matt 17,16. Jesus selv må drive ut den onde ånd. Slik som Gehasi får instruks om ikke å hilse på dem han møter på veien, slik også apostlene (Luk 10,4). Denne fortellingen peker framover mot Jesus og hans apostler. Staven var altså en viktig del av Gehasis utrustning. Denne staven som Gehasi tok med seg, kalles på hebraisk mishænæt. Det samme hebraiske ordet brukes om den staven David nevner i Salme 23 («din stav»). Gehasi ble med andre ord sendt ut med ordre om å bære Elisja hyrdestav. Det er derfor naturlig å konkludere med at den staven som Jesus tillot apostlene å gå med (Mark 6,8), har sitt forbilde i den staven som Elisja gav til Gehasi. I begge tilfelle er staven et tegn på den tjeneste som bærer av staven har.

Både Matteus, Markus og Lukas skrev på gresk. De bruker alle det samme ordet for stav, det greske ordet rabdos. Men dersom Jesus hos Matteus og Lukas taler om kjæpp eller klubbe, mens han hos Markus sikter til hyrdestaven, skulle en ikke da forvente at de tre evangelistene ville bruke to forskjellige greske ord? For å kunne svare på det, må vi gå tilbake til det gamle testamente. Det gamle testamente ble opprinnelig skrevet på hebraisk. Det er helt klart at den hebraiske grunnteksten bruker to forskjellige ord for stav og klubbe (kjæpp). Men på Jesu tid var ikke hebraisk lenger i bruk som talespråk. En talte arameisk, et språk beslektet med hebraisk og gresk. Det ble derfor nødvendig å oversette det gamle testamente til gresk. En slik oversettelse ble fullført ca. 150 f.Kr. og kalles Septuaginta. Septuagintaversjonen var den klart mest utbredte bibelutgave på Jesu tid. I hovedsak er det Septuaginta Jesus og Paulus bruker når de siterer fra det gamle testamente. Det interessante er at Septuaginta gjengir (med to unntak) de to hebraiske ordene for stav og klubbe med ett gresk ord: rabdos. Det er derfor sannsynlig at en på Jesu tid ville bruke ett og samme greske ord for de to hebraiske ordene stav og klubbe. Selv om Jesus hos Matteus, Lukas og Markus bruker det samme greske ordet for stav, trenger det ikke dermed rent språklig å være samme type stav Jesus sikter til.

Staven i Bibelen (og i Midt-Østen) betegner ikke bare jordisk autoritet, men også åndelig. Arons stav som blomstret, var tegnet på hans prestedømme (4. Mos 17,8). I 1. Mos 49,10 profeterer Jakob over Juda at herskerstaven skal ikke vike fra Judas føtter før den rette kongen (Jesus) kommer. Salme 110,2, også en Messiasprofeti, nevner kongestaven som et tegn på Messias' herredømme.

Jesus sendte apostlene ut med befaling om at de skulle bære hyrdestaven (Markus 6,8). Deres tjeneste var ikke å gjete sauer, men å ta seg av de fortapte får av Israels hus. Til dette oppdraget hadde de ikke bruk for kjæpp, klubbe eller noe annet våpen. Et slikt forsvarsvåpen er det Jesus legger ned forbud mot hos Matteus og Lukas.

Det er den gode hyrde som sender sine apostler ut. Den gode hyrde forsvare ikke sitt liv og sine rettigheter. Tvert imot. Han gir sitt liv for sauene. (Joh 10,11).

KONFERENSSEMINARIER

1. Vart år familien på väg? 2. Vardagstjenst. 3. Den profetiske forsamlingen. 4. Beredd til strid. 5. Forsamlingsfornyelse. 6. Gud helar och upprättar idag! 7. Det här med kärlek. 8. Människovård. 9. Andligt ledarskap.

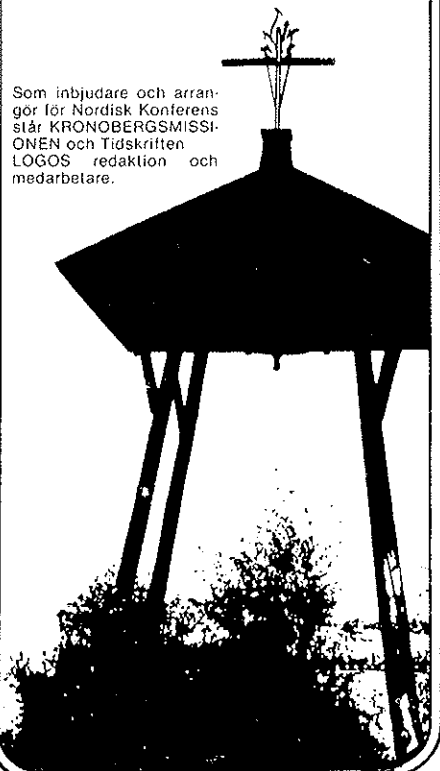
KONFERENSTALARE

Derek Prince, Erik Ewalds, Sven Nilsson, Fredrik Brosché, Johannes Facius, Åge Åleskjær, Ivar Lundgren, Björn Donobauer, Kjell Haltorp, Rune Brännström, Lars-Erik Lindwall, Bo Wettéus, Jens-Peter Larsen och Gunnar Weckström.

KONFERENSÅNGARE

Lars Mörlid och Peter Sandwall, Arnold Børud och Mini-Tvers.

Som inbjudare och arrangör för Nordisk Konferens slår KRONBERGSMISSIONEN och Tidskriften LOGOS redaktion och medarbetare.

Folder med detaljprogram och anmälningsstaling kan beställas från Kronbergsmissionen, Box 143, 578 00 ANEBY. Tel. 0380/414 95 eller 415 00.

NYTT FRA DYNAMIS.

Sterke budskap til Guds folk:

D-238 KJELL HALTORP

Hva ser du?

Hva er vi som Guds folk, hva vil vi, hvor går vi? Vi behøver mer åpenbarings Ånd og profetisk innsikt, så vi kan føres vidre. Åpenbaring fører til tro og handling.

D-239 BENT REIDAR ERIKSEN

Fornyelsens Gud

Eriksen har vært virksom i Indremisjon og er idag res.kap. i Den norske kirke. Han har vært taler på OASE-samlinger og skrevet flere bøker. Her taler han om hvordan Gud kan skape en ny tid i vårt land. Han bruker Esek 37 som et eksempel på hvordan Gud kan gi nytt liv.

D-240 ÅGE ÅLESKJÆR

Fornyeede kristne

Hvordan vi kan være fornyede kristne og menigheter. Et sterkt budskap til alle som sliter med å være rett for Gud. Vi må først la Gud få tjene oss, før vi kan tjene Ham. Et budskap om hvem vi er i Kristus og hvilken mulighet og autoritet det gir oss.

D-253 SVEN NILSSON

Levende steiner

Sentrale sider ved det kristne fellesskap. Når vi kommer sammen bygges et «åndelig tempel» som Gud skal åpenbare seg gjennom. Hvordan vi kan føres inn i et levende menighetsliv.

D-254 SVEN NILSSON

Foreningsliv eller menighetsliv

Dette budskapet gav Nilsson til en samling av forkynnere og menighetsledere. Det er et sterkt og rikholdig budskap med profetisk perspektiv om hvordan de lokale menigheter må fornyes til større brukbarhet i vår tid. Denne kassetten må være obligatorisk for alle som er interessert i hva Ånden sier til menighetene i dag.

D-255 JIM MACINNES

Et herlig tempel

Guds folk har bygget flere templer gjennom tidene, men i den siste tid har Gud gitt oss «tegningen» til et menighets-tempel som vil bli «herligere». Gud skaper i dag et behov av hverandre i Kristi kropp. Guds menighet står i dag innfor herlige tider, om vi bygger etter Guds mønster. Et profetisk og lærerik budskap av lederen for Ordet undervisningscenter.

- Kr. 20,00 pr. stk. (+ porto)
 - Topp teknisk kvalitet.
 - Ypperlige gave-kassetter.
 - Kryss av de du vil ha.
- Send inn med navn/adr. til:

DYNAMIS KASSETT
3190 Horten - Tlf. (033) 41 726
Postgiro nr. 3 98 95 22

Retur adresse: Boks 8, 4480 Kvinesdal

OM DU FLYTTER
send oss gammel og ny adresse!

Verveaksjon 1982:

- og få

GRATIS KASSETT

Tegn deg selv eller verv en abonnent, og du får en av disse kassetter tilsendt gratis!

Bruk kupongen nederst på denne side.

Tilbudet gjelder kun for de som abonnerer for hele 1982.

Når abonnentprisen, kr. 60,-, er innbetalt sendes kassetten.

Nå kan du gi **1 års** gave-abonnement til halv pris, kr. 30,-.

(NB: Ingen kassett ved gave-abonnement)

ABONNER NÅ!

Obs! Du kan tegne deg selv som ny abonnent og få vervepremie.

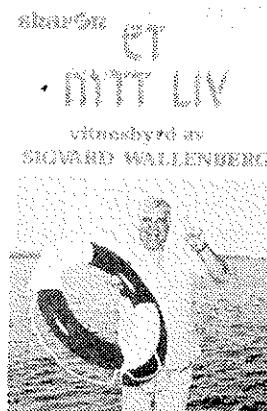

Kassett nr. 1

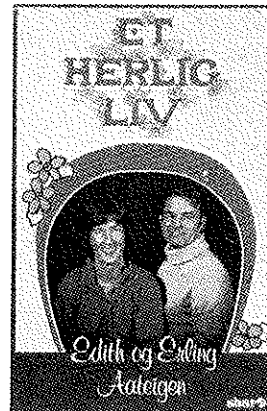
Pioneren vil

ORIENTERE om det som Guds Ånd virker fram i vår tid. Du vil få stoff fra ulike kirkesamfunn.

INSPIRERE gjennom praktisk og aktuell undervisning. Gjennom reportasjer om vekkelser og fornyelse.

Kassett nr. 2

Kassett nr. 3

Hvert nr. 48 sider.

Utkommer 6 ganger i året.

Har over 30.000 lesere.

Et blad for hele Kristi legeme.

Send Pioneren fra nr. 1, 1982 og året ut til

Navn:

Adr.:

Postnr. Sted

- Jeg har vervet en ny abonnent. Når kr. 60,- er innbetalt vil jeg ha følgende kassett i vervepremie:
- nr. 1 Brutte lenker (evang. kass.)
 - nr. 2 Et nytt liv (evangl. kass.)
 - nr. 3 Et herlig liv (sang-kass.)
 - En kassett fra Dynamis.

Send kassetten til:

Navn:

Adr.:

Postnr. Sted

- Jeg tegner et gave-abonnement for 1982 til halv pris, kr. 30,-. (Ingen kassett i vervepremie)

Send regningen for gave-abonnementet til:

Sett på frimerke

Til
PIONEREN's
ekspedisjon
Boks 8

4480 KVINESDAL

KLIPP UT og send dette bestillingskortet.